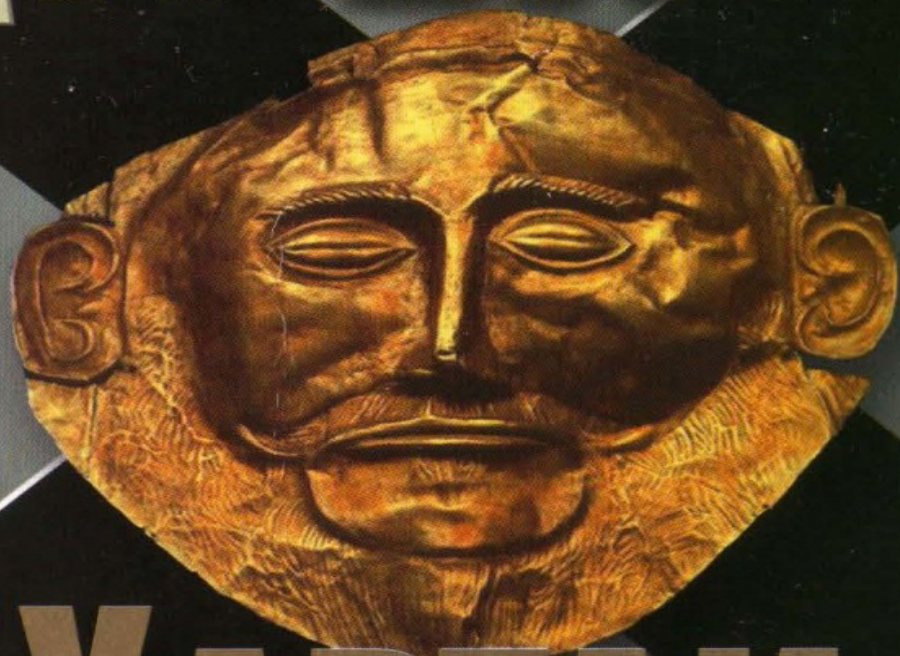

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАСКАТА НА АТРЕЙ

А.ДЖ.ХАРТЛИ

Тъмната страна на историята и митологията!

А. ДЖ. ХАРТЛИ
МАСКАТА НА АТРЕЙ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Собственикът на невзрачен музей лежи мъртъв в тайна стая, обграден от най-изумителната в света колекция от гръцки антики. Открадната е безценна микенска погребална маска, както и костите на легендарен герой, за когото се смята, че е съществувал единствено в древен мит. Съкровищата са били задигнати от нацистите и онези, които не са се простили с мечтите си за световно господство все още ги издирват.

Маската е уникално откритие, притежаващо силата на унищожително възмездие, ако попадне в ръцете на лоши хора. Но когато уредникът на музея Дебора Милър научава истината, може би вече е късно да спаси не само себе си, но и да разкрие пред света страховитата тайна, която е научила. Някои тайни е по-добре да останат погребани.

ПРОЛОГ

Германия, 1945 година

Андрю Мълигру притисна слушалките към ушите си. Може би не беше чул правилно. Двигателят на танка „Шърман“ ревеше и беше истинско чудо, че изобщо чува нещо по радиопредавателя.

— Повтори! — в паника изкрещя той.

— На юг бързо се придвижва германска колона, точно отпред — отново извика командирът. — Води я бронирана кола, голяма, без оръдие. Може би е „Ягпантер“.

Сърцето на Мълигру се сви. Точно това беше чул. Въпреки дрънченето и скърцането на танковата гъсенична верига, той усети, че в другия край на линията настъпи мълчание. Някой отляво, може би беше Уилямс Разбойника — всички от взвода бяха изписали прякорите си на корпуса — попита какво друго има в конвоя. Гласът му бе смесица от примирение и страх.

— Два камиона, бронирани коли и най-малко два танка, вероятно „Панцер 4“, и „Пантер“.

Нашите четири танка „Шърман“ — помисли Мълигру. — Единият от които се движи с половин мощност, плюс два „Стюарт М5“, въоръжени само с тридесет и седем милиметрови оръдия — срещу най-доброто германско въоръжение. Можем да ги обстрелваме само от близко разстояние. Немските танкове имат оръдия, които бият от петстотин метра. А „Ягпантер“-ът може да ги размаже от три пъти по-голямо разстояние.

Какви ги вършеха швабите? Защо изпрацаха на юг елитен взвод, след като използваша последните си хора и техника, за да забавят съюзническото настъпление от север? Берлин падаше, но на някаква първокласна част се разрешаваше да отстъпва на юг, точно на пътя на неговия уморен от битките взвод.

Преди пет дни танкът на Мълигру и останалата част от взвода бяха отделени от общия състав на 761-ви танков батальон, докато напредваха на изток през Регенсбург. Намираха се на седемдесет и пет

мили североизточно от Мюнхен, близо до Австрия и остатъците от Чехословакия, както и недалеч от швейцарската граница. Швейцария беше красива страна с великолепни заснежени планински върхове и романтични замъци. Най-после бяха започнали да вярват, че кошмарното им пътуване от Нормандия към Германия през Ардените се приближава към победен край, който почти правеше поносим факта, че бяха загубили половината си другари — когато неочаквано бяха пресрещнати от вражеска артилерия. Взводът на Мълигру получи заповед да се отдели и да прекъсне снабдителните линии на врага, но два дни по-късно се оказаха изолирани. На останалата част на батальона беше разпоредено да се придвижи бързо и колкото е възможно по-скоро да стигне до Щайер на река Енс, за да се срещне с руснаците.

Мълигру и хората му напредваха сами на север. Като се изключеше преминаването по претъпканите с бежанци пътища, той вече мислеше, че са се разминали сравнително леко. След Регенсбург не бяха дали нито един изстрел и се надяваха, че повече сражения няма да има. Всички вече бяха убедени, че войната беше свършила.

Но ето че сега се натъкнаха на германски конвой.

Мълигру задейства вътрешната верига на танка и започна да крещи заповеди, да върти дулото на оръдието и да иска бронибойни патрони. Излязоха от шосето и видяха, че бронираната кола се насочва към тях. Движеше се най-малко с петдесет мили в час, плъзгаше се и буксуваше, като се мъчеше да намери укритие. Но не бронираната кола, а онова, което се движеше зад нея, го накара да пребледнее като смъртник.

Германският „Ягпантер“ беше огромен, нисък и заплашителен като акула. Предната му броня беше полегата, дебела поне десетина сантиметра. Седемдесет и шест милиметровото оръдие на „Шърман“-а нямаше абсолютно никакъв шанс срещу него дори от близко разстояние. А ако германският танк насочеше осемдесет и осем милиметровото си оръдие към тях, те бяха мъртви.

Мълигру изкрещя на подчинените си да вкарат танка в нивата и да завъртят оръдейния купол. Единственият им шанс беше да се промъкнат до „Ягпантер“-а и да го ударят няколко пъти отблизо и отстрани. Другите „Шърман“-и зад него трябваше да се справят с останалите германски танкове.

Те вече излизаха от канавката край пътя, когато осемдесет и осем милиметровото оръдие стреля. Облакът дим и пламъците от дулото заслепиха Мълигру, който неволно отмести очи от визъора. За секунда установи, че не са улучени, и изрева заповед за стрелба. В същия миг видя, че вражеското оръдие пробива в предната им част дупка с размерите на кофа за боклук, снарядът рикошира вътре и...

Петнайсетина дълги минути по-късно Мълигру стоеше прав върху германския камион и гледаше димящите развалини, осеяли пътя и близката нива. Два „Шърман“-а и един „Стюарт“ бяха извън строя, а трети беше сериозно повреден. Уилямс и останалите от екипа — с изключение на един — бяха мъртви. Смит, Дженкинс и Пол също. Роджърс беше без единия си крак, а Лъмпкин беше ранен в окото. Но живи.

Германците не спряха. Вместо да сменят позициите си, да се прегрупират, да се окопаят и да ги обстрелват с далеч по-мощните си оръжия, те очевидно искаха само да минат, сякаш отчаяно се мъчеха да се движат и да напредват. Американските „Шърман“-и се наредиха в права линия, опитвайки се да поразят фланговете им. Немците обаче не предприеха нищо, за да отвърнат на маневрата и продължиха на юг, оголвайки отстрани и отзад чудовищния „Ягпантер“, който вероятно би се справил с целия взвод, ако се бе обърнал и ги бе допуснал да се приближат до него. Във всичко това нямаше логика. Още повече, когато сражението беше започнало да се обръща в полза на съюзниците, германците плътно бяха обградили този единствен камион, и го пазеха така, сякаш бяха твърдо решили да се уверят, че ако нещо изобщо оцелее, това ще бъде очуканият, малък „Опел“.

— Да видим дали си заслужаваше — каза Мълигру.

Танкистът Том Морис развърза платнището от каросерията на камиона. Лицето му беше бледо, а очите му широко отворени от стъписване пред странната престрелка.

Мълигру се прехвърли горе и прекрачи младия германец, който се беше опитал да ги задържи с картечница, докато обстрелваха камиона с патрони тридесети калибър.

Вътре имаше някакви странни неща, както и голям сандък, щампован с германския орел и свастиката. Мълигру използва кирката от танка си и повдигна капака, който се напука и разцепи. Отмести го и се вторачи изумено в съдържанието на сандъка.

Какво е това, по дяволите?

— Какво има там, Андрю? — попита Морис. — Какво виждаш?

— Не знам — отвърна Мълигру с дрезгав от стъписване и като че от страх глас. — Нямам представа. Нещо откачено.

— Какво?

— По-добре извикай военната полиция. Веднага.

Въпреки тежката битка, трупите и мъката, заместила първоначалния ужас, Мълигру не помръдна от камиона. Когато линейките пристигнаха да приберат мъртвите, той още стоеше там и гледаше втренчено като хипнотизиран.

ПЪРВА ЧАСТ СТАРИ КОСТИ

*„Затворени вече са всички рани безбройни,
а в него мнозина медта си забиха. Тъй боговете
блажени се грижат сега за сина ти даже когато
е мъртъв, че от сърце го обичат... Страх от
безсмъртните имай — рече старецът. — Смили
се над мене, своя баща припомни си! За жалост
съм аз по-достоеен: сам аз целувам ръцете, които
сина ми убиха.“*

„Илиада“, Омир,
песен 24^[1]

1.

В днешно време

Едрият мъж се облегна на стената, като не отместваше внушителния си крак, с който небрежно подпираше вратата.

— Вие сте поразителна млада дама, госпожице Милър — провлечено каза той.

Очите му бяха като цепки върху свинско лице и влажният му език се подаваше през дебелите, разтворени джуки.

— Знам — отвърна Дебора.

Тя беше висока точно метър осемдесет и два. Тялото ѝ имаше формата на лула. Рядко я наричаха привлекателна. Никога красива. Но често чуваше „поразителна“. Преди години би останала поласкана. Това обаче беше отдавна. Тази вечер, след седмици уморителни планове и днешния ден на светски усмивки и раболепни разговори, Дебора беше прекалено уморена, за да бъде учтива дори с Харви Уебстър, изтъкнатия член на Сдружението на бизнесмените християни в Атланта и шеф на финансовия съвет на музея. Минаваше полунощ и тя искаше да се прибере вкъщи.

— Много поразителна — повтори Уебстър и протегна ръка към талията ѝ.

Тялото му беше като на жаба, кожата му беше подпухнала и увиснала като изпуснат балон, пълен до половината с вода и разпльокан.

— Господин Уебстър — каза тя, поглеждайки нашарената със старчески петна ръка, плъзгаща се към нея. — Мисля, че това няма да бъде разумно.

„И вероятно ще повърна, ако ме докоснеш“ — помисли Дебора.

Ръката му се поколеба, сякаш той реши да изтълкува отказа ѝ като престорена свенливост и после отново се насочи към тялото ѝ.

Тя се дръпна.

— Господин Уебстър — уморено се усмихна Дебора. — Моля ви.

Той смени тактиката. Похотливото му хилене се превърна в почовешка усмивка и ръката му се вдигна нагоре в театрален жест, че се

предава.

— Не исках да ви обидя. — Усмивката му стана широка колкото вратата, която беше препречил. — Надявах се, че можете да ми покажете музея сега, след като всички си отидоха.

Печелеше време. Беше странно един шестдесет и пет годишен мъж да излъчва самодоволството на обикновен гимназиален глупак. Самодоволство и заплашителност.

— Само ние двамата — добави Уебстър и се ухили мазно, така че беше невъзможно намеренията му да се изтълкуват погрешно.

Беше се държал по този начин цялата вечер — просто си беше такъв, особено след няколко питиета. Дебора се смяташе за толерантен човек, но търпението ѝ се изчерпваше.

— Друг път, господин Уебстър, през деня, когато е светло, има хора и разполагам с хубав остен.

Тя се усмихна, за да покаже, че се шегува, но той изкриви устни.

— Остроумен език имате, госпожице Милър.

— Благодаря — отвърна Дебора, примирявайки се с факта, че за една вечер няма да го победи, — макар че не езикът ми е остроумен.

Уебстър въздъхна и вдигна белите си като сирене ръце в шеговит знак, че отстъпва.

— Добре — отново се усмихна той. — Ще се прибирам.

— Карайте внимателно — посъветва го тя и леко се отмести встрани, когато Уебстър направи последен опит да я прегърне.

— През седмицата ще дойда да се видя с Ричард, така че... до скоро.

Той излезе заднишком през остъклената врата, като продължаваше да я фиксира, сякаш очакваше, че Дебора ще промени решението си и ще го покани да се върне.

— Лека нощ, господин Уебстър — измънка тя и си рече: „Пиян, развратен, стар плужек“.

Дебора с облекчение излезе навън в мрака, въпреки глождещата мисъл, че изгонването на Уебстър ще ѝ излезе през носа. Той контролираше даренията за музея и беше влиятелна личност в местното бизнес общество, особено сред по-възрастните бели граждани. Сдружението на бизнесмените християни не забраняваше

открито членуването на чернокожи, но фактът, че в организацията нямаше такива, при това в град като Атланта, пълен с преуспяващи афроамериканци бизнесмени, красноречиво говореше за негласните му предпочитания. Дебора се беше опитала да балансира между влиянието на сдружението в музея и други подобни организации с разнообразен членски състав — въпреки това всеки път, когато изпратеха чек, тя се чувстваше някак неловко. Хрумна ѝ, че би могла да включи и някоя еврейска бизнес групировка, но и тази мисъл я накара да се почувства неудобно — сякаш се канеше да се възползва от произхода си. Всъщност правеше всичко възможно да го изтика встрани от живота си. Защо да рискува да излага и себе си, и музея на антисемитски настроения, след като и без това отдавна беше скъсала с еврейските си корени...

Престани — прошепна вътрешният ѝ глас, разумен и сериозен като на баба ѝ, пронизващо неприятно въплъщение на бръснача на Окам^[2], който бдително се спотайваше в главата ѝ, готов да пререже защитните ѝ прегради като скалпел на сръчен хирург. — Уебстър вероятно не знае, че си еврейка. Откъде би могъл да знае?

Всъщност тя не се тревожеше за политическите последици от отблъскването на Харви Уебстър. И по принцип рядко се притесняваше за каквито и да било политически последици, които биха я превърнали в бремене за музея, тъй като снизходителният и отстъпчив бащински поглед на Ричард я караше да се чувства „дръзка“. Думата, според нея, принадлежеше към епохата на неговата ранна младост, когато не е бил достатъчно зрял, за да я осмисли. Не, ако Уебстър и Сдружението решаха да оттеглят подкрепата си заради нейната липса на благодарност, щеше да се наложи да дава обяснения, макар че в крайна сметка щеше да изпита огромно облекчение. Бизнесът създаваше странни интимни партньори, какво да се прави...

Дебора провери вратите на музея и обиколи фойето под скелета на тиранозавър рекс и грозния нос на испанския галеон, който Ричард тържествено беше представил пред публиката предишния месец с такъв апломб, сякаш известяваше, че тази година Коледа е дошла по-рано. На корабния нос беше изобразена полугола жена с тяло на дракон, която повече би подходдала като украса на мотоциклет „Харли Дейвидсън“, отколкото на испански галеон, натоварен със съкровища от епохата на Ренесанса — но Ричард я намираще за забавна смесица

между история и кич. Дебора намръщено погледна застиналото лице и прелъстителните извивки на жената, сетне люспестата ѝ опашка, чиято сексапилна съблазън напомняше за змията от райската градина. Гърдите ѝ приличаха на нощни лампи от шестнадесети век. Дебора се усмихна накриво.

— Ричард — каза тя, — много те обичам, но имаш скапано чувство за хумор.

Сви рамене, въздъхна и поспря, за да огледа опустошенията, нанесени на музея от фирмата за кетъринг. Бяха оставили четири торби, пълни с картонени чинии — а беше редно да ги изхвърлят. В полукръглата ниша, където преди три часа беше направила представянето си, тя видя пластмасови чаши с недопито мартини, салфетки с остатъци от хапките и лепкави петна по лакирания под. Закани се да направи на пух и прах пред Ричард тази ужасна фирма „Вкус на елегантност“ — и не само защото пастетът им от черен дроб беше ужасен.

Ричард Диксън беше основателят на музея, главният колекционер, най-големият източник на финансиране и пътеводната му звезда. Той беше работодател на Дебора, неин наставник и приятел. В редките моменти, когато беше достатъчно откровена пред себе си, за да го признае, той ѝ беше близък като баща. Родният ѝ баща беше починал от инфаркт, когато тя беше тринадесетгодишна.

Точно преди двадесет години.

Много често, докато Дебора се опитваше да модернизира малкия музей, издърпвайки го в двадесет и първи век и принудена да се справя с проблеми като Харви Уебстър, Ричард Диксън беше единственият, който ѝ вдъхваше сили. Сега внезапно, докато стоеше сама посред нощ във фойето на музея, нищожна под кокалите на тиранозавъра и осветена само от слабата светлина на витрините с новите експонати на североамериканските индианци, Дебора се запита колко още ще издържи Ричард.

И какво ще правиш, ако него го няма? Защото изминаха двадесет години и още не си превъзмогнала смъртта на баща си. Поне не напълно.

Тя потрепери.

— Не трябва да пия на подобни приеми — каза си на глас. — Ставам сантиментална.

Огледа се, като се опитваше да прецени дали има още нещо, което трябва да направи тази нощ. Паспортът ѝ все още беше в служебния сейф, където го беше сложила, след като изпрати по факса данните на организаторите на изложбата за келтите — в случай че реши да напусне страната с няколко ценни предмета, скрити под блузата... Но за това — утре. Нямахше защо да бърза.

Дебора се зае да прегледа пощата, като отделяше съобщенията за сметките от рекламните брошури, както и пликите, предназначени за нея и за Ричард.

Една трета от купчината отиде в кошчето за отпадъци. Писмата до нея можеха да почакаат, а и адресираните до Ричард не изглеждаха по-спешни. В ъгъла на един от пликите имаше малка триъгълна маска. Несъмнено беше писмо за помощ от някоя местна театрална трупа. Ричард получаваше десетки такива молби на седмица. Отговаряше на всички, освен на съвсем неизвестните и на най-глупавите, и често откликваше със значителни дарения. Дебора се усмихна уморено и снизходително, сложи писмата в чантата си и започна да заключва вратите. Сутринта щеше да ги прочете.

Тя включи алармата, набързо огледа оградения с грамадни южни магнолии паркинг и се приготви да излезе в жегата навън. Беше юни, почти разгарът на лятото в Атланта и нощите бяха знойни. Дебора спря на вратата. През последните няколко дни край музея се навърташе бездомен мъж — много възрастен, но с ясни и интелигентни очи и мърмореше на някакъв непознат език. Предишния ден той отново се спотайваше на паркинга, докато Дебора заключваше. Въпреки горещината беше облечен в дебело палто и очите му я следяха с изнервяща съсредоточеност.

Но от него нямаше следа, както впрочем и от грижливо измития ягуар на Уебстър, така че Дебора излезе в задушната нощ, прозя се широко и с дълги крачки се запъти към малката си тойота. Въпреки умората и раздразнението, вечерта беше преминала добре.

Тя обаче продължи да мисли за това колко много е остарял Ричард, докато караше на юг през центъра на града. Сградите на офисите все още светеха — постмодерни кули от стъкло и светлина, бликащи от енергия, нови и лъскави като всичко в Атланта, извън нейния музей.

На колко години беше Ричард? Седемдесет и пет, седемдесет и шест? Горедолу там някъде. И реакциите му ставаха все по-бавни. Затова я назначи — да поеме тя бремето да направи музея известен, докато той постепенно се оттегля в жилището си в съседство с музея, като за него остане само ролята на щедър благодетел. Преди пет години тази перспектива изглеждаше далечна, но сега нямаше начин да се избегне скоростта, с която моментът приближаваше. Те не говореха на тази тема, но тя бе надвиснала над тях осезателно — като уголемяващо се, злоещо, отровно растение. Явно, Ричард губеше сили. Съвсем определено. А... после?

Времето приближаваше. В известен смисъл вече беше реалност. Мисълта за това я потисна.

Дразнещ залп от електронни звуци я стресна и я изтръгна от нежеланите мисли. Мобилният ѝ телефон. Ричард беше решил, че ще бъде забавно тайно да го програмира да звъни с мелодията „Ла Кукарача“. Дебора трябваше да пренастрои отново телефона си или да му го даде на него. Идеята притъпи раздразнението ѝ и я подсети, че той обича да се обажда в такива нощни часове, когато смята, че наоколо няма никого. Ричард си беше тръгнал преди час и половина, като уклончиво бе подхвърлил, че е стар и уморен, а след това крадешком ѝ намигна и я остави на Уебстър и приятелите му. И за това трябваше да му го върне.

— Да? — рязко каза тя, готова да го залее с хапливата си ирония.

— Дебора?

Не беше Ричард.

— Здравей, мамо — отговори тя и сърцето ѝ се сви. Обичаше майка си, но понякога...

— Бяхме излезли със семейство Лоустайн — каза майка ѝ, сякаш Дебора я бе попитала. Не бяха се чували от две седмици. — Помниш ли ги? — Тя произнасяше думите отчетливо, като че дъщеря ѝ беше глуха. — От Кеймбридж? Все едно, сега те живеят в Лонг Айланд, но бяха на гости в града. Отидохме да вечеряме и едва не припаднах като се върнах вкъщи и разбрах, че имам съобщение от най-голямото си момиче. Първото от един месец.

— Е, не чак от месец.

— Горедолу толкова.

— Съжалявам, мамо. — Дебора усети, че главата започва да я боли. Не беше в състояние да спре болката, така както не беше в състояние да направи нищо за майка си. Не трябваше да ѝ се обажда. Беше го направила импулсивно, от желание да сподели с някого триумфа на вечерта, но сега, само час по-късно, идеята ѝ се стори нелепа.

Майка ѝ беше медицинска сестра и работеше на половин ден. Обичаше да казва, че най-голямото постижение в живота ѝ е бракът ѝ с бащата на Дебора — доктор по вътрешни болести. Тя напусна работата си веднага щом забременя с Дебора, и отново се върна по-късно, тъй като се наложи да плаща сметките след смъртта на съпруга си. Пред възмутените пубертетски очи на Дебора майка ѝ почти две години отчаяно напускаше и постъпваше в болницата, сякаш беше публично оскърбена от съдбата, същинска кралица на красотата, чиято корона е отнета заради процедурна грешка. Дебора обожаваше баща си въпреки — или може би именно заради честите му отсъствия от дома им — и ненавиждаше последвалите професионални опити на майката да смае дъщеря си. Както и откровения ѝ ужас, когато върлинестата, грубовата и недодялана като момче Дебора на петнадесет години стана висока метър и осемдесет и продължи да расте.

— Е, каква е голямата новина, Деби? Обадох се веднага щом чух съобщението ти. Гласът ти звучеше така, сякаш имаш да ми казваш новина.

Никой друг не я наричаше Деби. Това беше един от натрапчивите начини, по които майка ѝ продължаваше погрешно да тълкува индивидуалността на дъщеря си.

— Става дума за работата — отвърна Дебора и примирително затвори очи. — Денят беше успешен.

— Това е чудесно, скъпа — каза майка ѝ, като си пое дъх след едва доловима пауза. — И какво друго при теб? Сутринта говорих с Рейчъл, но ти не си се обаждала и на нея.

Рейчъл, добрата дъщеря, с фигура на гимнастичка, която като вечен подарък за майка си живее със съпруга си и детето си само на три преки от родната къща в Бруклин...

— Не, скоро не съм говорила с Рейчъл. Работата върви добре.

— Работиш прекалено много. Също като баща си. Но него поне го виждах.

— Винаги си добре дошла.

— Там?

— Не съм в Калкута. Живея само на два часа път със самолет.

— Как си го запомнила? — язвително подхвърли майка й.

— Много смешно, мамо.

— А нещо ново, освен работата? Да не си се омъжила тайно?

Това беше от онези добронамерени шегички, най-големият талант на майка й, който убиваше всичко у Дебора. Тя можеше да те пронесе в сърцето с една-единствена забележка, сякаш нанизваше на шиш парчета агнешко. В случая небрежно подхвърлената, лековата забележка казваше следното:

1. Работиш прекалено много и, честно казано, усилията ти не си заслужават.

2. В живота ти няма мъж. Както винаги.

3. Идеално умееш да криеш тайни от семейството си.

4. Да сключиш брак далеч от нас би било типично за теб. В края на краищата, когато отиде в онзи невернически Содом, ти ни изостави, изостави родния си град, културното си наследство и всичко, което ни е скъпо.

От смъртта на татко се навършват двадесет години, мамо — тъжно помисли Дебора.

— Не, мамо — успя да се усмихне тя, — в момента в живота ми няма нищо ново.

Дебора все още обмисляше някои полушеговити-полуязвителни забележки, които можеше да отправи, когато телефонът отново иззвъня.

— Мамо — започна тя, — тъкмо се прибирам вкъщи. Може ли да се обадиш като...

— Всичко все още там ли е?

Дебора понечи да отговори и в следващия миг осъзна, че чува непознат глас.

— Какво? Кой се обажда?

— Къде си?

— Кой е? — повтори тя.

— Взеха ли го? Къде си?

Мъжът крещеше. И този глас... В интонацията имаше нещо познато. Акцентът? Британски? Австралийски? Нещо такова.

— Съжалявам — хладно учтиво каза Дебора. — Мисля, че грешите номера. Наберете отново и се свържете с онзи, на когото искате да крещите.

— Чуй ме, глупава жено! Трябва да се върнеш...

Тя затвори и изключи телефона.

[1] Превод Александър Милев и Блага Димитрова. — Б.пр. ↑

[2] Най-разпространеното наименование на принципа за простота в науката, на името на Уилям от Окам — учен, живял в края на 13-ти и началото на 14-ти век. — Б.ред. ↑

2.

Движението по шосето не беше натоварено. За по-малко от десет минути Дебора стигна до Десета улица и се отправи към Пиедмонт. Съзнанието ѝ вече се подготвяше за сън и изключваше зона след зона, сякаш прекъсваше електрически релета. Когато спря на чакълестата алея, специално поддържана за обитателите на жилищната сграда „Бей Корт“, тя вече беше на автопилот. Слезе от колата, заключи вратите, провери пощенската си кутия и влезе в апартамента си.

Светлината на телефонния секретар я изтръгна от унеса. Мигаше в червено и я разсъни. Дебора вече беше изслушала съобщенията си по телефона по време на благотворителния прием, но явно някой я беше търсил през последния един час. Ричард? Тя се смръщи, натисна копчето и продължи към спалнята, за да си вземе четката за зъби.

— Там ли си?

Замръзна. Отново онзи глас. С британския акцент. Пак беше сбъркал номера.

Но това е малко вероятно...? Преди минути се обади на мобилния ти телефон.

— Ако си там, вдигни слушалката.

Тя стоеше неподвижно. Гласът звучеше агресивно. Последва въпросително мълчание, после се чу изщракване и сигнал „свободно“. Апаратът изпиука, избръмча и млъкна. Дебора гледаше, без да помръдва. Нещо в гласа определено я обезпокои, макар че не можеше да определи дали акцентът, безцеремонността му или фактът, че човекът не се представи.

Дебора Милър обаче не се плашеше лесно или поне така си мислеше. Сви рамене — както бе реагирала и на непохватните опити за сближаване на Харви Уебстър — и се приготви да си легне. Утрешният ден щеше да бъде натоварен и остатъкът от будното ѝ съзнание изброи задълженията ѝ, докато гасеше лампата на нощното си шкафче и лягаше под завивките. Слава богу, беше оставила включен климатика.

Ричард искаше да контролират изкъсо новите дарения, които бяха получили. На Дебора ѝ предстояха разговори с „Атланта Джърнъл Конститушън“, а после работа по подготовката на келтската изложба. Щеше да поиска среща със служителите на фирмата за кетъринг и да преговаря за отстъпка в заплащането, тъй като след приема беше почистила почти всичко сама — включително трябваше да изтърпи и гнева на Тоня, неотдавна назначената чистачка на музея. Разправията с некадърните уредници на банкети щеше да бъде нищо в сравнение с компетентната по всички въпроси Тоня.

Тоня беше бдителна, надменна, нахална, агресивна и язвителна жена — странни качества за чистачка на средна възраст. Дебора си даваше сметка, че такова държание, както и собствената ѝ неловка реакция към него, някак са свързани с факта, че Тоня е умна, образована и чернокожа, но не беше сигурна по какъв начин. Все едно. Не ѝ се мислеше. Представяше си упреците защо местните големци, *всичките бели*, са направили такива поразии на хубавия, чист под във фойето...

Дебора сънено се усмихна на идеята за новата келтска изложба — шотландски и ирландски кръстове, илюстрирани ръкописи и накити, събирани четири века. Допреди две години не биха си позволили да я уредят. Тя продължи унесено да се усмихва и задряма.

Събуди я неочакваният звън на телефона, прозвучал като сирена. Дебора седна в леглото, задъхана, объркана и озадачена. За миг помисли, че се звъни на вратата и се приготви да стане, но успя да се съсредоточи. Беше тъмно и радиочасовникът до леглото ѝ показваше три часа. Ако беше будна, щеше да остави телефонният секретар да отговори, но зашеметена и замаяна от съня, тя машинално вдигна слушалката.

— Да?

— Защо не си в музея? Трябва да се върнеш.

— Какво? — Дебора се обърка за миг, но след това съобрази, че чува същия глас. — Кой се обажда?

— Трябва да се върнеш! — повтори гласът със същия напор, както преди. — Не им позволявай да го вземат!

— Какво да вземат?

— Трупата!

— Ако още веднъж ми се обадите, ще съобщя на полицията.
Ясно ли е?

Тя прекъсна връзката, легна, като все още стискаше слушалката, вторачи се в тавана и зачака безпокойството ѝ да премине.

Труп?

Полежа няколко минути, наблюдавайки как цифрите се сменят на светлия екран на часовника, без да може да заспи. Като че беше изпила голяма чаша еспreso и усещаше как кофеинът плъзва по вените ѝ. Страстните кафеджии в музея казваха „надрусах се“.

— Наистина съм надрусана...

Релетата ѝ постепенно започнаха да се включват и съзнанието ѝ отново се зареди с енергия. Главата ѝ сякаш се изпълни с електричество. Дори усети мириса му в нощния въздух — като мирис на мълния.

Труп?

Дебора стана, облече се и грабна ключовете за колата си.

3.

Музеят беше тъмен и паркингът пуст, нормално за три часа сутринта. Държеше се глупаво. Трябваше да си е в леглото вкъщи. Отключи входната врата и погледна таблото на алармената система. Не се беше включвала. Нямаше следи от влизане с взлом и всичко в главното фоайе изглеждаше съвсем както го беше оставила.

Но алармата не изписука с обичайния звук като всяка сутрин, когато Дебора идваше на работа — което означаваше, че не е била включена. Тя се вторачи в таблото. Наистина, беше уморена след снощния прием, но нямаше начин да не я е включила. Бързо се пресегна към ключовете на осветлението и ги щракна.

Нищо. Фоайето със скелетите на динозаврите, витрините с информация и временните експонати останаха полутъмни, осветени само от слабите аварийни крушки, които никога не угасваха. Щракна още два-три пъти ключовете на осветлението. Пак нищо. Безпокойството, попречило ѝ да заспи отново след неочаквания звън на телефона, я връхлетя отново, този път по-силно отпреди. Нещо не беше наред.

Дебора извади мобилния телефон от джоба си и го включи. Фоайето се намираше в центъра на музея. Сградата беше с форма на огромен полукръг — нещо като половин колело на каруца, като всяка спица тръгваше от центъра и отвеждаше посетителите в изложбените галерии към периферията — широк коридор с животни и птици от двете страни, свързващ всичко в голяма дъга. Тя бързо прекоси фоайето, мина покрай витрините с експонатите на североамериканските индианци и влезе в една от „спиците“, водещи към периферията.

Там беше по-тъмно, тъй като аварийните светлини бяха разположени по-нарядко. Витрините с местни вкаменелости, картите на Юрския период и Креда, почти изцяло запазеният скелет на велосираптор, плюс няколкото макета на звяра в естествена големина, тънеха в мрак. Огромните стъклени плоскости приличаха на стени на гигантски аквариум. Мисълта за невидими силуети, прикрити зад

стъклата, я изпълни със страх и Дебора ускори крачка. Нямаше следа от нещо счупено или съборено, но въпреки това в устата си усети вкус на метал, сякаш някаква първична жлеза в мозъка ѝ бе задействала сигнал за първобитна тревога. Дебора тръгна още по-бързо и набра домашния номер на Ричард.

Телефонът започна да звъни. Тя се подготви да чуе озадачения му глас и след като той не се обади, побягна, притискайки звънящия телефон до ухото си.

Не обръщай внимание на тъмнината и продължавай да вървиш. Не гледай експонатите — посъветва я вътрешният ѝ глас.

Дъгообразният коридор с препарираните животни, където свършваше секторът, посветен на праисторията, не беше любимата ѝ част от музея. Там цареше мъртвешка тишина. И миризмата беше различна — на нафталин и формалдехид, на плесен, мухъл и книги — вариант на науката, създаден от хора, които стреляха с пушки по птиците в небето, след което залепяха надписи на латински пред нескопосно препарираните им трупове. Дебора наричаше това „логиката на колекционера на пеперуди“. Ето нещо красиво. Хайде да го убием, за да видят всички колко е красиво. Беше казала на Ричард, че някой ден ще трябва да ги разкарат и да ги заменят с друго. Той се бе усмихнал и бе произнесъл обичайното си: „Само да не превърнеш музея ми в тематична сбирка“. Ричард мразеше новостите и съпротивата му срещу тенденцията музеите да се модернизират го въвличаше в непрекъснати спорове с управителния съвет, чиито членове искаха да се привличат все повече посетители.

„Музеите са предназначени да образуват, а не да забавляват — обичаше да казва той. — Ако искате, използвайте звънци и свирки, за да вкарате хората вътре, но после им дайте да научат нещо, което ще помнят цял живот...“

Телефонът ѝ продължаваше да звъни.

Дебора тръгна по-бавно. Не беше споделяла с Ричард, но сбирката с препарираните животни не само я възмущаваше като уредник на музея и любител естествоизпитател — а направо я плашеше. На слабата зеленикава светлина на лампите от тавана тя усети присъствието на отдавна умрелите, мухлясали трупове на животни, подобно бронзови готически водоливници с фантастични и уродливи фигури в сянката на някоя катедрала, мъртви, а сякаш те

фиксираат. Дебора закрича още по-бързо, изведнъж доловила, че голямата извита галерия става по-светла.

Отначало изпита нещо като облекчение, след това съмнение и накрая — нарастваща паника. Отпред имаше само един възможен източник на светлина и фактът, че проникваше в галерията, беше повече от странен. Тя хукна, мина край препарираните и разкапващи се лъвове с оголени зъби и свирепи жълти очи, скованите чайки и вцепенените им пиленца, черния воден бивол с наведена глава и разперени рога, и започна да шепне задъхано, докато сюрреалистичното белезникавоззелено сияние избледняваше с всяка крачка.

— Не. Не. Не.

Вратата между неподвижните пингвини и тюлени зееше широко отворена и отвътре към коридора струеше светлина. Това беше единствената врата в тази част на сградата. Дебора се вторачи в светлия правоъгълник и в същия миг осъзна, че чува нещо далечно и равномерно. Звънене. Тя схвана и изключи мобилния си телефон. Звукът спря.

Ричард живееше в съседната сграда още от основаването на музея. Всъщност, въпреки че не всички знаеха това, къщата му беше по-стара от музея, който бе пристроен към нея по-късно, по негово желание, преди тридесет и пет години — личен негов подарък за града. Близо две десетилетия той ръководеше музея сам, но значителното му богатство, както и големият ентузиазъм не се бяха оказали достатъчни — така че през последните години бе връчил юздите на неколцина професионални музейни работници. Дебора беше третият. Ричард я харесваше, имаше ѝ доверие и вероятно я обичаше бащински.

Трупът.

Тя мина през зеещата врата, която отделяше личния му свят от музея. Той я пазеше като стар питбул и при абсолютно никакви обстоятелства не я оставяше отворена. Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло.

— Ричард! — извика Дебора.

Тя прекоси всекидневната, кухнята, библиотеката и трапезарията, но не го видя. Качи се по широкото централно стълбище с извити дълги и тънки махагонови перила, като продължаваше да го вика. Надникна в кабинета му, в спалнята за гости и в банята към нея.

Ричард възнамеряваше да превърне тази стая в библиотека, но все отлагаше — помещението беше пълно със спомени от живота му на семеен мъж. Съпругата му беше починала преди девет години и Дебора се съмняваше дали изобщо е изхвърлил нещо нейно. Тя погледна в дневната на горния етаж, където дотогава не беше влизала, погледна и в килера до кухненския асансьор, който Тоня използваше, за да му носи храна, когато Ричард беше потиснат — а това напоследък се случваше често — и спря пред спалнята му.

Почука на масивните двойни дъбови врати.

— Ричард! — извика тя. — Аз съм. Отвори, инак ще вляза.

Гласът ѝ прозвуча овладяно, може би малко по-силно от обикновено, но не пронизително, нито пък паникьосано.

После натисна дръжката. Вратата се отвори.

4.

Спалнята беше празна, а леглото оправено. От Ричард нямаше следа. Дебора погледна в банята и сетне излезе на площадката пред стълбището и отново го повика. За пръв път, откакто беше поела работата, нахлуваше в личните му владения, но стеснителността сега нито беше необходима, нито уместна.

Постоя така няколко минути и се върна в спалнята. Беше напълно озадачена. От Ричард нямаше абсолютно никаква следа.

Като се има предвид какво се боиш, че би могла да намериш — обади се вътрешният ѝ глас, — би трябвало да се успокоиш, че не намираш нищо.

Безпокойството ѝ обаче не намаля.

Седна на твърдото легло и огледа стаята, която благодарение на Тоня беше в безупречен ред. До телефона на нощното шкафче съзря купчина листа. Ричард беше написал нещо с разкривения си почерк. Всичко останало беше чисто и спретнато. Мебелите бяха подбрани с вкус. Книгите в огромната библиотека на стената стояха в идеален ред, изчистени от праха.

Дебора прехапа устни и се наведе да прочете надрасканото върху листа на нощното шкафче. Беше една-единствена дума, оградена няколко пъти и придружена от два въпросителни знака: „Атрей??“.

Тя се втренчи в думата и в паметта ѝ започна да се оформя някакъв неясен литературен образ, но го прогони — нямаше време.

Къде е Ричард, по дяволите?

Тя подпря с ръка главата си и в същия миг мерна нещо, наполовина скрито под широкото легло, сякаш подритнато неволно отдолу. Протегна ръка и го взе. Леко вдлъбнато керамично парче, подобно на част от кръгла делва или ваза. Имаше и рисунка. На пастелнотюркоазен фон бе изобразен женски профил. Очите — изрисувани големи и с форма на бадеми, а косите черни и къдрави. Наподобяваше донякъде съвременна рисунка, но излъчваше неописуемо странен финес, непозната грациозност, енергия и

жизненост. Дебора го вдигна към светлината и поглади с пръсти повърхността. Парчето беше от счупен старинен съд.

Не можеше да бъде причислено към нито един период от северноамериканската история — и все пак напомняше нещо. Опита се да го съпостави с познатите групи керамични предмети, които бе изучавала. Но това беше различно. Древноегипетско? Не. Образът беше твърде жизнен, а лицето особено кокетно. Вероятно беше от същата епоха, но... Дебора не беше сигурна. Месопотамско? Асирийско? Не. Но ако беше толкова старо, какво правеше там? В музея нямаше експонати от античността. Тя го погледна отново. Може би беше гръцко.

В съзнанието ѝ изплува написаната на листа върху нощното шкафче на Ричард дума. Оградена и увенчана с два въпросителни знака. Атрей.

Той също беше грък.

В гръцката митология Атрей беше един от потомците на Тантал. Брат му... Имаше нещо около брат му или около децата му... Дебора не можеше да си спомни. Тя се приближи до огромната библиотека на южната стена в спалнята и огледа книгите. Може би там имаше нещо за древногръцката митология.

Да. Докато се придвижваше покрай лавиците, Дебора подсвирна от учудване. Всеки от може би близо четиристотинте тома беше свързан с древна Гърция — митология, история, археология, политика, поезия, култура, изкуство и философия. Тя откри един тежък том, озаглавен „Енциклопедия на древна Гърция“, прелисти на страницата за Атрей и прочете обясненията като насън, все по-малко сигурна какво прави и какво търси.

Ричард. Гърсиш Ричард.

Атрей беше глава на управляващ род в Микена, една от най-важните крепости в Гърция през бронзовата епоха, от чиято Лъвска врата, според легендата, Агамемнон повел войската си и обсадил Троя в продължение на десет години. Прокълнатият му дом бивал раздиран поколение след поколение от кървави разпри, разделящи братя, деца и съпрузи, и от безкрайни, ужасяващи, безсмислени отмъщения — братоубийство, отцеубийство, човешки жертвоприношения, кръвосмешение и дори канибализъм. Дебора затвори книгата и се вторачи в керамичното парче в ръката си. В съзнанието ѝ се появи

още студентски спомени из историята на археологията от бронзовата епоха и засенчиха зловещите митологически образи. Вече бе сигурна: лицето върху късчето керамичен съд беше гръцко и по-точно микенско. Но къде бяха другите парчета и каква би могла да е връзката им с името от митологията?

От Ричард нямаше следа. Не беше време за древни загадки и археологически гатанки...

Освен ако не са свързани.

Тя седна безсилно на пода до библиотеката и плъзна поглед по заглавията на най-долната лавица, когато забеляза тънката червена ивица на килима, не по-дълга от двадесетина сантиметра. Докосна я и пръстите ѝ полепнаха. Още преди да го поднесе към носа си, разбра, че това е кръв.

5.

Сърцето ѝ започна да думка като обезумяло. Когато се наведе пониско до червената ивица, разбра, че това е диря: кръвта описваше влажна следа, утъпкана като от нещо тежко.

Кръвта на Ричард.

Откъде знаеш?

Вече беше сигурна. Нашепваше ѝ го нещо мрачно, глухо и безнадеждно в душата ѝ.

Тя се опита да се съсредоточи, за да събере и проумее всичко, което вижда.

Придържай се към фактите. Разсъждавай логично.

Започна отначало. Нещо беше оставило кървава диря към библиотеката? Не. Следата излизаше от библиотеката и в средата на стаята избледняваше. В противоположната посока водеше право към стената с лавиците. Нещо се беше изтърколило като че ли оттам, от стената с библиотеката. Но това беше абсурдно, освен ако...

Тя стана и прокара пръсти по лавиците с книги. Мислите ѝ препускаха, като че следваха пулса ѝ.

Не може да бъде.

Не откриваше нищо и започна да изважда книгите. Бяха стотици.

Престани — каза вътрешният ѝ глас. — Мисли. Ако някоя от тези книги е била... — Дебора не се реши да довърши. — Коя би могла да бъде?

Атрей. Микена.

Нещо свързано с обсебеността на Ричард от Троянската война? Той обичаше да ѝ казва, че както и поемите на Омир, легендите и митовете за богове и богини се основават на действителни събития. Момчешкото му въодушевление беше толкова заразително, колкото съмнителна беше археологическата му подготовка.

Ричард не беше археолог, а ентузиаст, по-недипломатично казано, дилетант. Той не се интересуваше от социалната ценност на археологията, нито от различните изследвания на културната еволюция; той търсеше потвърждение, че всички разкази за

приключения и слава в легендите са истински. Ричард не изучаваше археологията, за да разбере какви нови принципи или факти разкрива тя, а за да докаже онова, в което вярваше: че всичко някога е било реалност. Той беше като Игаел Ядин^[1], който бродеше из пустинята Негев и планината Синай с лопата в едната ръка и том на Стария завет в другата. Ричард имаше твърди вярвания и искаше археологията да ги потвърди. Беше като Шлиман, изровил из пясъците Микена и Троя, за да докаже, че омировите разкази за Агамемнон и Елена, Ахил и Хектор, Аякс и Одисей, както и за десетгодишната война, управлявана от своенравни богове, са не поетични измислици, а документирани факти.

Дебора отстъпи назад и обходи с поглед заглавията на книгите.

В десния ъгъл на четвъртата лавица имаше тежък том в черна кожена подвързия с позлатени букви. „Илиада“ на Омир.

Протегна ръка, дръпна го и в същото време чу, че нещо изщрака. Спря вцепенено. Библиотеката безшумно се приплъзна към нея.

Тя отвори уста от изумление. Пространството зад библиотеката беше наполовина по-малко от спалнята. Бяха й необходими няколко минути, за да го огледа и доста повече, за да проумее какво вижда.

Мракът иззад отвора се разпръскваше от меко сияние, излъчващо се от няколко витрини покрай стената и сноп светлина, която струеше от сводестия таван, очертавайки продълговат белезникав правоъгълник на пода. Точно оттам започваше кървавата диря.

Дебора бавно коленичи и страхът, обгърнал я като плътно наметало бе пометен от съкрушителна вълна на отчаяние, опустошаваща сърцето и съзнанието й.

Ричард лежеше по гръб. С разперени ръце. Едната свита в юмрук. Гол до кръста. Тялото му беше слабо, а крайниците тънки и крехки. Изглеждаше невероятно стар. Мъртвешки бледата му кожа сякаш излъчваше синкаво сияние, придаващо още по-страшен вид на дълбоките съсирени рани в гърдите и стомаха му. Слава богу, очите му бяха затворени.

Дебора хвана студената му протегната ръка, и я повдигна към устните си. Дъхът й беше секнал. Затвори очи и се разрида.

[1] Израелски археолог и историк, военачалник и политически деятел (1917–1984). — Б.пр. ↑

6.

Нямаше представа откога стои тук. Беше коленичила като богомолка пред олтар. Стоя в същата поза и по време на седемте дни траур в памет на баща си и слуша думите на „Кадиш“^[1], обещаваща отвъден живот и справедлив, любящ Бог — какъвто Дебора не виждаше. Разбира се, двата смъртни случая бяха съвсем различни, но въпреки това имаха нещо общо и сякаш двадесетте години между тях се стопиха. Тя отново беше тринадесетгодишна и гледаше ту лекарите, ту роднините и равина, ръководещ погребалната церемония. Не си спомняше молитвените думи на иврит, но в паметта ѝ несъзнателно се бяха запечатали откъси от превода на английски.

„Нека всички опечалени да приемат решението на Твоята неведома воля и им помогни да познаят благодатта на Твоята утеха. Съживени от Твоите свети думи, те се прекланят в скръб и обещават, че като всички правоверни в Израел, ще бъдат верни на Твоята Тора и ще пренесат небесното ти царство на земята.“

Думите се занизаха в съзнанието ѝ — горчиви като любимото кампари на Ричард — но и същинска отрова, цианид, известяващ смъртоносната си сила с острота и парливост.

Твоята неведома воля? По-скоро безчувственост, своенравие, а може би безразличие. Този Бог на нейните прадеди беше ли забелязал какво се е случило тази вечер? Забелязваше ли изобщо някога какво става?

Господи, Ричард — редеше в ума си. — Ужасно съм виновна. Трябваше да бъда тук.

Дебора не беше помръднала, откакто го намери. Поемаше бавно въздух и гърдите ѝ се повдигаха едва-едва, сякаш се опитваше да сподели неговата неподвижност и мълчание. Очите ѝ плуваха в сълзи, които се стичаха по лицето ѝ и капеха върху килима като летен дъжд.

В безмълвната ѝ мъка нахлу собственият ѝ пронизителен, настойчив вътрешен глас, като на полицаи, който разблъсква тълпата, събрала се край пътна катастрофа: властен и заповеднически. Гласът

заглуши чувствата в полза на разума: Ричард е бил убит, следователно в дома му не е безопасно и Дебора трябва да предприеме нещо.

Но тя нямаше сили да си тръгне, нито да откъсне поглед от Ричард и от раните му.

Явно бе изтекла много кръв. Раните представляваха хоризонтални разрези, широки около два сантиметра и половина, ръждивочервени и ярки по краищата, но ужасяващо дълбоки и черни в средата. На гърдите му имаше ивици тъмна кръв, въпреки че дълбоката локва, в която лежеше, изглеждаше да е изтекла откъм гърба му. Възможно ли е да е бил наръган толкова дълбоко шест-седем пъти — отново се обади настойчивият ѝ вътрешен глас, който обичаше детайлите, — че острието да е излязло през гърба му? Какво оръжие би направило това? Вероятно сабя, а не нож. Отстрани на всеки разрез имаше по две вдлъбнатини в кожата, малки кръгли рани...

Дебора бързо извърна очи, внезапно обезсилена от отчайващо чувство за гадене, което предизвика болезнени спазми, без да може да изхвърли нещо от стомаха си. Очите ѝ пресъхнаха и я засмъдяха. Тя ги притвори с усилие. Изведнъж ѝ хрумна безумната мисъл, че трябва да измие раните и кръвта...

Не трябва да преместваш трупа — отново се обади вътрешният ѝ глас, — защото полицаите ще искат да снимат всичко така, както е. Някой друг ще подрежда после.

— О, Ричард, имахме още толкова работа. И да си кажем още много неща.

Тя произнесе думите на глас — и като в отговор телефонът ѝ иззвъня.

Дебора не реагира веднага. Бавно отмести ръка от Ричард и притисна апаратчето до ухото си. Движенията ѝ бяха безшумни, а дишането равномерно.

— Да?

— Взеха ли трупа?

Онзи глас. Тя не отговори. Погледът ѝ все още беше прикован в Ричард.

— Взеха ли го?

Дебора се усети, че не диша.

— Взеха ли трупа? — настоя гласът.

— Не — отвърна тя. Нямаше представа защо отговори.

— Чакай там. Идвам.

Линията прекъсна.

Дебора се вторачи в телефона, опитвайки се да проумее думите. Изведнъж вцепенението я напусна, сякаш казаното ѝ въздейства като електрическа енергия. Скочи, обърна се с гръб към трупа и набра номера на полицията.

[1] „Кадिश“ — специална заупокойна еврейска молитва. Първоначално написана на арамейски, в основата ѝ е тезата, че въпреки нещастieto, което те е сполетяло, трябва да признаеш справедливостта на Всевишния. — Б.ред. ↑

7.

Гласът бе казал, че идва. Не спомена защо, нито какво иска или за колко време ще е там. Не се представи, не каза откъде знае за случилото се в музея или защо пита взет ли е трупът и от кого. Ясно беше, че който и да е и каквото и да иска, непознатият е свързан по някакъв начин със смъртта на Ричард Диксън. Дебора каза всичко това на дежурната диспечерка, която я попита дали е сигурна, че човекът е мъртъв.

— Има множество рани от нож в гърдите и корема. Тялото му е в тайна стая. Написал е името Атрей, затова се сетих за Троя, опитах се да извадя „Илиада“ и библиотеката се отвори...

— По-бавно, мила — прекъсна я диспечерката.

Дебора започна методично с „множество рани от нож“, но после се обърка и заговори несвързано.

— Извинявайте — каза тя и изведнъж се почувства глупава и самотна. — Малко съм...

Не знаеше как да опише състоянието си, нито можеше да събере ума си, за да се представи.

— Всичко е наред. Поемете дълбоко въздух.

Диспечерката не я предупреди, че губенето на времето на полицията с фалшиви обаждания може да ѝ навлече огромни неприятности, въпреки вметката за тайната стая — която беше достатъчна, за да постави под съмнение правдоподобността на твърденията ѝ — или пък несвързаното ѝ бръщолевене за Атрей. Жената отсреща схващаше, че всичко е вярно — което означаваше, че Дебора трябва да започне да говори смислено, иначе беше на път съвсем да се оплете. Тя се прокашля.

— Извинете. Ричард ми беше много... Бяхме много близки.

— Мъжът, който е пострадал?

— Той е мъртъв.

Дебора го произнесе съвсем спокойно. Не беше в състояние да разсъждава. Думите ѝ бяха логични, но безсмислени.

Настъпи кратко мълчание.

— Къде точно се намирате? — попита диспечерката.

— В спалнята.

— Имах предвид адреса.

— А, да. — Дебора отново се почувства скована и глупава. — Извинете. Музеят „Хълма на друидите“, Диърборн стрийт 143. Къщата е долепена до музея. Може да се наложи да влезете оттам. Не вие, разбира се, а който дойде...

— Аха. Може ли да ги посрещнете на входа? Близо ли е?

— Не съвсем.

— Добре. Имате ли представа кой е мъжът, който ви се е обадил?

— Не.

— В къщата има ли къде да се скриете? Стая, в която да се заключите и да изчакате полицията?

— Банята — отвърна Дебора и отново почувства, че изпада в паника. Диспечерката реагираше с професионална сериозност на загадъчния мъж по телефона.

— Можете ли да се заключите? Вратата масивна ли е?

— Да. Ще трябва да затворя телефона. Имам мобилен телефон, ако се наложи да го използвам...

— Това е хубаво. Добре ли сте?

— Да. Сега ще затворя.

— Сигурна ли сте, че сте добре?

— Да.

— Влезте в банята и се заключете.

Дебора затвори телефона, погледна към вратата на банята, после отмести очи, стана, прекрачи и надникна в едва осветената стая зад библиотеката, като отбягваше да гледа трупа на пода — и за пръв път забеляза каква невероятна колекция е наредена покрай стените.

8.

От половин поглед разбра, че витрините съдържат старинни предмети, подобни на керамичното парче, което беше държала преди минути в ръцете си. Една от витрините беше отворена и на стъклената лавица вътре имаше очебийно празно място. В тъмнината, извън осветения правоъгълник в средата на пода, бяха разпръснати различни керамични парчета от счупени съдове — гърнета или делви. Някои бяха в същия тюркоазен цвят като фрагмента, който беше намерила под леглото.

Като избягваше да поглежда към трупа на пода, тя бавно огледа стаята. Изумлението ѝ нарасна, когато видя ясно съдържанието на витрините — златна чаша с две дръжки, четири декоративни чинии със стилизирани лъвове, два златни пръстена с печати, каменна плоча с гравирана фигура на човек в колесница, вероятно надгробен камък, сребърна купа с глави на бикове, наниз с мъниста от стъкло и полускъпоценни камъни и още злато — огърлици, медальони, пръстени и карфици, всички фантастично изящни и богато украсени. Три от витрините бяха пълни с керамика — красиво оцветени кани с геометрични фигури, изящни бокали и вази, изрисувани с воини и ловни сцени. В последната витрина бяха наредени върхове на копия, мечове и ками, инкрустирани със злато и скъпоценни камъни. Бронзът им беше позеленял от годините, но удивително добре запазен...

Ако всичко това е автентично...

Нямаше причина да предполага, че не е. Бяха повече от четиридесет-петдесет предмета. Ако действително бяха каквото изглеждаха, това беше най-голямата и богата колекция от микенски или минойски артефакти извън Националния археологически музей в Атина! Стойността ѝ би била неоценима!

Навярно са фалшификати.

Не беше възможно да съществува сбирка с такъв размер и качество. Повечето исторически обекти в Гърция бяха отдавна разкопани или ограбени още преди столетия. Всичко от Микена, Тиринс и Миноя в Крит беше изучено, описано и документирано и

снимките бяха размножени в стотици книги, посветени на историята на изкуството. За съвременната археологическа наука съществуването на подобна колекция беше немислимо.

Дебора обаче разбра, че това, което вижда не са копия или фалшификати на прочути находки. Вярно, не беше експерт по древногръцки антики и не би могла да разпознае всеки съд, открит в Микена, но беше виждала по-известните — и беше убедена, че в малката стая се намират ценни и богато украсени предмети. Освен това бяха различни и непознати, въпреки че приличаха на микенски. Тя се втренчи в една бронзова кама, сложена на изящна прозрачна поставка, и се наведе, за да я разгледа по-отблизо. Кинжалът беше инкрустиран със златни и сребърни фигури на лъвове, преследващи сърни. Красота и изящество. Беше на три хиляди и петстотин години и Дебора беше сигурна, че никой сериозен съвременен археолог или историк не го е виждал.

Никой сериозен археолог.

Какво означаваше това? Стомахът ѝ се сви в спазъм. „Сериозен“ означаваше „с висок морал“. Ако тези неща бяха автентични, тогава те вероятно бяха откраднати, пазени в тайна, продадени без знанието на археологическата общност, укрити. Познанието и насладата от тях бяха запазени само за лична употреба. Дебора изпита страх и разочарование, които я омаломощиха и дори сълзите ѝ изведнъж пресъхнаха.

— Ричард — въздъхна тя. — Какво си направил?

И защо не си ми казал? — обидено и възмутено добави вътрешният ѝ глас, който в момента изобщо не ѝ се слушаше.

Почувства връхлитащата я празнота и скръб. Отново погледна Ричард — мъртвешки блед и непознат, облян в собствената си кръв.

Ти беше мой приятел, наставник и...

Не се реши да добави „баща“. Тайната му беше предателство към нея, към ценностната ѝ система и към съвместната им работа в музея. Освен ако...

Възможно ли беше да е купил тази изключителна колекция на черния пазар с намерението да я покаже в музея? Тя затаи дъх. Напоследък Ричард беше разсеян и потаен. И като че ли имаше вид на човек, който крие приятни изненади. Може би само съхраняваше предметите тук, докато подготви всички официални документи, за да

може да изложи тази разкошна сбирка в скромния си музей? Каква сензация щеше да бъде!

Помещението обаче не приличаше на временен склад. Надеждата и идеализмът ѝ угаснаха. Ричард беше имал вземане-даване с нелегални търговци на скъпоценни антики — и в един момент те се бяха обърнали срещу него.

Явно тук беше влизано. Тогава защо не бяха взели предметите? Ако сделката се беше объркала, защо бяха оставили тези уникални съкровища? Защо убийците на Ричард не бяха взели плячката? Ако...

Дебора се обърна инстинктивно. Дръжката на вратата в спалнята се превърташе съвсем бавно и почти безшумно.

9.

Разполагаше само с една-две секунди, за да реши какво да предприеме. Всяко движение ѝ се струваше рисковано. И в последния миг, когато вратата на спалнята бавно започна да се отваря, тя се хвърли на пода и се скри под леглото на Ричард.

Няколко минути в стаята остана да цари тишина. Дебора лежеше по корем. Лицето ѝ беше обърнато към задната част на леглото, само на два метра от вратата. Тя почти спря да диша и се заслуша. Влизането не беше грубо, нямаше тропане на обувки. Очевидно човекът, влязъл вътре, нямаше работа тук. Дебора трябваше да се заключи в банята.

Тя се долепи до пода и разпери длани. Покривката на леглото се спускаше до пода. Осигуряваше ѝ прикритие, но същевременно ѝ пречеше да вижда какво става в спалнята. Освен в едно малко крайче. Вляво покривката леко се беше надигнала, когато Дебора се беше вмъкнала отдолу. Тя бавно извъртя глава и погледна през пролуката.

Килимът, кракът на ъгловата масичка и тъмното пространство зад библиотеката. Протегнатата мъртва ръка на Ричард.

Това е безумие. Трябва да се махнеш оттук.

Не. Не ѝ хареса, че вратата се отвори крадешком, както и безшумните стъпки.

Измина доста време, преди да долови звук. Тишината продължи дълго и тя сметна, че натрапникът е излязъл — когато ясно чу продължителна въздишка. Премести се леко, като се опитваше да разшири полезрението си през процепа в плата. Тази маневра не ѝ помогна много, но в същото време човекът в стаята направи две бързи крачки към нея и тя видя две бели маратонки с надпис „Найки“. Женски. Бяха обърнати с носовете към трупа и се надигаха на пръсти, сякаш собственикът им протягаше врат да види нещо.

След това рязко се завъртяха и изчезнаха. Вратата се отвори и затвори, този път не толкова крадешком като преди. Неясно и някъде по-надалеч Дебора чу нещо друго — мъжки гласове, разнасящи се във фойейето долу. Полицията.

Давай.

Тя се претърколи, изправи се, оправи дрехите си и откряна вратата на спалнята. На площадката пред стълбището стоеше Тоня, устатата чистачка на средна възраст. На краката си носеше безупречно чисти бели маратонки „Найки“, навярно подарък от някоя от дъщерите или племенниците ѝ. Тоня чу звука от вратата, обърна се, зейна от почуда и с нескрита враждебност се вторачи в Дебора.

10.

Двете жени се гледаха безмълвно, сякаш не чуваха униформените полицаи, които предпазливо се качваха по стълбите. Единият беше плешив и дебел, на не повече от тридесет години, а другият слаб и чернокож.

— Госпожица Милър? — попита плешивият, поглеждайки ту едната, ту другата жена.

— Да — отвърна Дебора, като с усилие отмести поглед от чернокожата чистачка. — Там вътре.

Двете ченгета се спогледаха и плешивият тръгна към спалнята. Остана вътре тридесетина секунди, но Дебора имаше чувството, че е изминало цяла вечност. Чернокожият полицай изглеждаше смутен и притеснен, сякаш беше прекъснал църковно богослужение, но тя не беше сигурна дали това е защото има работа с две жени или с един труп. Той попита нещо, но Дебора не го чу, тъй като напрягаше слух да чуе бърборенето на плешивия по радиостанцията. Даде си сметка, че този смутен полицай всъщност е малко неопитен, но си придава вид на смелчага, свикнал с трупове. Странно, но тя беше прекалено завладяна от скръб, за да се ужасява или гнуси от окървавеното тяло.

— Мислех да започна рано работа — заобяснява Тоня. — Знаех, че ще има много за чистене. Снощи имахме празненство в музея.

— А вие, госпожице Милър?

— Моля? — сепна се Дебора, обръщайки се към чернокожото ченге, което беше извадило бележник и я гледаше нетърпеливо. Той вероятно се тревожеше да не обърка процедурата и Дебора изпита състрадание към него. — Някой ми се обади по телефона да се върна тук. Мисля, че беше малко преди три часа.

В момента приближаваше четири. Това ли Тоня наричаше „да започна рано работа“?

— Познавате ли човека, който ви се обади?

Дебора поклати отрицателно глава и започна да обяснява как е открила трупа. Тоня я гледаше недоверчиво.

— И не сте знаели за стаята зад библиотеката, така ли? — попита плешивият полицай, който се беше присъединил към тях и бе поел разпита в свои ръце.

— Нямах представа за съществуването ѝ.

— Аз също — обади се Тоня, без да поглежда към Дебора.

— След малко ще дойдат криминалистите. Има ли къде да ги изчакате?

Някъде другаде, само не тук.

Чернокожото ченге остана да пази спалнята, а останалите заслизаха към всекидневната. Двете жени се разположиха на старинните столове от началото на осемнадесети век и мълчаливо се вторачиха в стените. Плешивият полицай се заразхожда насам-натам като разглеждаше картините и експонатите. От време на време записваше нещо в бележника си, сякаш да докаже, че е детектив, а не обикновено ченге. Двадесетина минути по-късно входната врата на къщата се хлопна. Разнесоха се гласове и вътре влязоха цял отряд следователи и цивилни ченгета, като мъкнеха всевъзможни технически средства.

— Да се върнем горе — предложи полицаят. — Някой може да иска да разговаря с вас.

Гласът му прозвуча несигурно, но те го последваха и седнаха в креслата на площадката пред стълбището. Ченгето отиде да говори нещо с водещия разследването.

— Съжалявам за Ричард — неочаквано се обади Тоня. Заяви го внезапно, почти безцеремонно, сякаш проявяваше снизхождение или нечувано великодушие.

Дебора успя само да кимне. Не знаеше какво да каже. Тоня беше добър работник и се гордееше с труда си. Винаги подчертаваше, че работата в музея ѝ създава огромни главоболия. Беше костелив орех, устата и пряма, и въпреки че беше в позиция на подчинен служител, мразеше да се държат властно с нея.

Ненавижда да се държат властно с нея — напомни си Дебора. В същото време Тоня се отнасяше с безкраен респект и уважение, граничещо с абсолютно покорство към Ричард. Тя не харесваше Дебора, вероятно защото ѝ беше пряк шеф — при това жена, млада и бяла. Дебора обаче имаше чувството, че има и още нещо, някаква

лична неприязън. Ричард беше мъртъв, а Тоня се беше вмъкнала посред нощ в спалнята му...

Не мисли за това. Остави на детективите — посъветва я вътрешният ѝ глас.

Тя въздъхна и продължи да рее празен поглед, докато къщата се изпълваше с всякакви хора от силите на реда и съдебната медицина, снабдени с фотоапарати, пликчета за веществени доказателства и ролки с жълта полицейска лента. Всички бяха мъже. От време на време разменяха помежду си по няколко думи и поглеждаха към Дебора и Тоня, но дълго време никой не ги заговори. Дебора имаше чувството, че е зрител на странно, сюрреалистично представление на камерна сцена. В продължение на половин час в къщата влизаха и излизаха хора, разговаряха и записваха разни неща, щракаха с ярките светкавици на фотоапаратите. Не след дълго пристигна една полицайка, ниска и набита, любезна жена, която предложи на Дебора вода и се опита да отвлече вниманието ѝ, докато изнасяха трупа на Ричард. Патологът разговаряше с водещия разследването детектив — показваше с ръце нещо дълго около тридесет и пет сантиметра, а после с палеца и показалеца си — широчината на прободните рани.

Оръжието.

— Госпожице Милър? — обърна се към Дебора детективът, когато съдебномедицинският експерт забързано тръгна. — Готови сме да ви изслушаме. — Той кимна към Тоня. — Ако нямате нищо против, моля ви, изчакайте тук няколко минути. След малко ще ви зададем няколко въпроса.

Детективът беше висок горе-долу колкото Дебора, строен, с атлетично телосложение, чернокос и приятен слънчев загар. Повечето жени биха го намерили за красив, но Дебора заключи, че не е привлекателен, без да си прави труда да се запита защо.

— Аз съм детектив Крис Сернига — представи се той. — Бихте ли дошли тук?

Инспекторът го каза много внимателно, сякаш травмата отново да влезе в спалнята можеше да бъде твърде непосилна за нея. Когато Дебора се изправи в целия си ръст и тръгна, той като че трепна и се поколеба. Но изпъна гръб, изправи рамене и я последва. В стаята имаше още един детектив, мъж с оредели коси и лекъосан костюм от

изкуствена материя. Той разглеждаше библиотеката и не се обърна, когато те влязоха.

— Дейв — каза Сернига, — това е госпожица Милър. Тя е намерила трупа.

Мъжът с оределите коси се обърна да види свидетелката и задържа погледа си върху нея. Тя усети леката му неприязън, въпреки че не можеше да си я обясни.

— Детектив Кийн — каза той, без да протегне ръка. Нито пък показва значката си. Държеше се така, сякаш Дебора по никакъв начин не заслужаваше вниманието му и отново се обърна към лавиците с книги.

— Съзнавам, че ви е много трудно — рече Сернига, — но се надявам, че ще можете да отговорите на няколко въпроса.

Тя кимна беззвучно. Спалнята беше в състоянието, в което я беше оставила. Тайната ниша зад библиотеката все още зееше. Мекият блясък, излъчван от странните съкровища, се отразяваше по стените. Липсваше само трупът. Мястото му на пода беше оцветено в зловещо кървавочервено под светлината на наклонените надолу лампи. Стаичката беше преградена с полицейска лента. Дебора имаше чувството, че гледа през очите на някой друг, че сънува странен кошмар, в който светът е изкривен и нереален.

— Знаете ли дали в музея се съхраняват ритуални оръжия?

Гласът на Сернига я приземи. Тя примига.

— Ритуални? — озадачено попита Дебора. — В една витрина на долния етаж има томахавка...

— Не — прекъсна я той. — Имам предвид оръжие с тънко острие, нещо като кама или сабя.

Тя леко отвори уста, когато осъзна за какво говори детективът, а после кой знае защо се изчерви.

— Не, тук няма такова нещо. Съжалявам.

Нямаше представа защо каза, че съжалява. Ръцете ѝ едва видимо трепереха.

Сернига беше наведен над записките си.

— Тежка нощ за момчетата в района — отбеляза Кийн и криво се усмихна към колегата си.

— Моля? — попита Дебора.

— Това е второто убийство тази нощ — отвърна Кийн и небрежно сви рамене. — Другото е на една пряка оттук. Пак възрастен мъж.

Той го подхвърли безучастно, сякаш констатираше вкуса на сандвич.

— Има ли връзка между тях? — попита Дебора, изумена, че той съобщава този факт.

— Не. Начинът на извършване е съвсем различен.

— Казали сте на полицаия навън, че досега не сте знаели за тази стая зад библиотеката, така ли? — попита Сернига.

— Да — отговори тя.

— И тази нощ сте я открили случайно? — попита Кийн.

В очите му определено имаше нещо, което не ѝ харесваше, някаква самонадеяност и подозрителност.

— Не беше случайно. Търсех Ричард, тоест господин Диксън, и влязох тук. Наведох се да взема това парче от керамичен съд и видях кървава дيريا до библиотеката...

Тя показа парчето, което разсеяно беше стискала в ръката си през цялото време, откакто беше започнал кошмарът — и се сепна, когато двамата детективи се вторачиха в него.

— Съжалявам. — Отново имаше чувството, че е направила нещо абсолютно идиотско. — Трябваше да го дам на първия полицаи, който дойде. Или може би да не го пипам, да го оставя там, където беше...

— Нима? — иронично попита Кийн.

— Откъде го взехте? — леко раздражено попита Сернига.

Дебора посочи.

— Страхотно! — изръмжа Кийн. — Уликите от мястото на престъплението са пипани и разместени.

— Какво представлява това? — попита Сернига, без да обръща внимание на възмуцението на колегата си.

— Моля? — сепна се Дебора.

— Керамичното парче. Какво представлява?

— Част от ваза или делва — отвърна тя, отмествайки поглед от Кийн. — Изглежда старинно, но може да е фалшификат. Прилича на древногръцко. Или микенско.

— Гръцко? — Тонът му прозвуча смаяно и заинтригувано.

— Къде е останалото? — процеди Кийн.

— Мисля, че ей там. — Дебора посочи към ъгъла на стаята, където бяха разпръснати другите парчета.

— Има ли някаква стойност? — попита Сернига.

— Зависи дали е автентично — отговори тя. — Искам да кажа старо. Ако е фалшификат, не струва нищо, но ако е оригинално... Това е друга работа.

— Въпреки че парчетата ще трябва да се слепват? — попита Сернига.

— Налага се повечето старинни неща да бъдат залепяни. Ако се направи, както трябва, си остават ценни.

— Колко? — попита Кийн, намесвайки се като каубой, който се кани да отнеме чуждо гадже за танц.

— Нямам представа.

— Кажете нещо приблизително.

— Трябва да видя съда сглобен. Ще зависи от формата и размера...

— Все пак горе-долу?

— Хиляди — потрепервайки отвърна Дебора, — десетки хиляди. Може би и повече.

— За това нещо? — смаяно попита Кийн.

— За целия съд. Ако е автентичен, предметът е от Микена.

— Микена?

— От бронзовата епоха в Гърция.

— Кога е била бронзовата епоха? — попита Сернига.

— Петнадесети — дванадесети век преди Христа.

Двамата детективи със страхопочитание се втренчиха в керамичния къс в ръката на Кийн. Дебора неволно се усмихна.

— А останалите неща? — попита Сернига и посочи витрините. — Всичко ли е от бронзовата епоха?

— Приличат на микенски, но...

— Но какво? — Кийн ясно показваше, че се дразни от отговорите на един педантичен професионалист, който увърта нещата, вместо да говори по същество.

— Не разбирам как е възможно да са автентични. Специалистите би трябвало да знаят за тях и да са ги виждали. Човек не попада случайно на подобна колекция.

— Каква стойност би имала, ако е автентична? — попита Сернига.

— Милиони. Милиарди. Не бих се осмелила дори да предположа цената ѝ.

В стаята настъпи мълчание. Двамата детективи се обърнаха и започнаха да разглеждат златните, бронзовите и керамичните артефакти, които неясно блестяха на меката светлина. Мигът беше пълен с тържествен респект, спомени, тайнственост и тъга, сякаш Дебора седеше сама в синагогата между богослуженията, след смъртта на баща си.

Дали всичко не е било само за пари? Затова ли умря Ричард?

— А тази дума? — наруши мълчанието Сернига, връщайки я в настоящето и показа листа, вече сложен в найлоново пликче. — Атрей. Говори ли ви нещо? Свързана ли е по някакъв начин с работата на господин Диксън?

Тя поклати глава.

— Това е име от една легенда.

11.

Освободиха я в пет и четиридесет и пет сутринта и ѝ казаха, че трябва отново да поговорят, след като се наспи. Дебора им даде домашния си телефонен номер, увери ги, че през целия следобед ще бъде в музея и за втори път тази нощ излезе на паркинга да вземе колата си. Двата момента коренно се различаваха.

Ричард. Господи, колко бавно осъзнаваше факта, че той е мъртъв! Отначало в сърцето ѝ нахлуха само внезапна празнота и смут, сякаш неочаквано бяха откъснали част от нея и не беше наясно какво да изпитва. Беше все едно да хванеш нагорещена дръжка на кафеник, която толкова пари, че в първия миг не чувстваш болка. Тъгата пълзеше към съзнанието ѝ, но в момента в него цареше объркана празнота, към която напират кошмарни чувства.

А след това?

Как щеше да се справи със себе си, с работата си в музея, как щеше да продължи да живее, сякаш нищо не се е случило? Този период щеше да бъде още по-лош и труден. Не можеше да мисли за работата, без да мисли за човека, който ѝ я беше дал. Преодоляването на мъката изискваше да забрави, а това ѝ се струваше нелоялно и нередно.

Все още беше тъмно, когато Дебора спря пред дома си. Паркира до стария дрян и се приближи до входната врата. Щурците свиреха и въздухът беше натезал и влажен, но Дебора не усещаше нищо. До апартамента ѝ водеше тесен коридор с порта от ковано желязо и арка от виещи се глицинии вместо козирка. Тя вдъхна уханието им, но когато стигна до вратата си и протегна ръка да отключи, долови още някакъв мирис — приятен, като на екзотичен ликьор... или може би на мъжки одеколон. И някакво слабо, сладникаво ухание на тютюн за лула, което ѝ напомни за баща ѝ.

Чакай.

Дебора застина неподвижно и пое миризмата предпазливо, сякаш беше отровна. Този път я долови по-ясно и осезаемо. Тя не пушеше и рядко употребяваше парфюм. Понякога използваше лек

грим. Смяташе да си сложи парфюм за благотворителната вечер, но докато успокояваше Ричард, докато укротяваше Тоня и даваше указания на служителите от фирмата за кетъринг, не ѝ остана време да се прибере вкъщи.

В тесния коридор имаше само още един апартамент. Принадлежеше на госпожа Рейнолдс, вдовица, която, доколкото Дебора знаеше, не излизаше от сградата, след като се мръкнеше и настояваше гостите ѝ да спазват същите часове.

Дебора внимателно пъкна ключа в ключалката си и на момента почувства необяснима вътрешна напрегнатост. Гъстият въздух в Атланта ѝ се стори по-задушен от всякога. Свиренето на щурците сега отекваше пронизително в тъмния коридор. Превъртя ключа бавно и тихо, в очакване да чуе познатото изщракване, но вратата се отвори сама.

Чакай.

Останала за миг на прага, Дебора пое дълбоко въздух и усети лъха на снощната вечеря — спагетите с чесън и босилек, които беше оставила на печката. На какво още? Приятният топъл мирис на стая, пълна с растения, затворени вътре, за да бъдат предпазени от знойния летен ден. И още? Леко ухание на мъжки одеколон и застоял дим от лула.

Бягай.

Тя се обърна и без да затваря вратата бързо закрачи към зелената си тойота.

В апартамента ѝ имаше някой.

Насочи електронния ключ към колата, отключи я, седна зад волана и пъкна ключа в стартера. Превъртя го и двигателят тихо забръмча.

Слава богу.

Запали фаровете и премести тойотата няколко метра, насочвайки светлия сноп към алеята и портата от ковано желязо. Блясъкът освети нощта в изненадващ цвят, сякаш буйната зеленина на глициниите и червеното на тухлите изскочиха от мрака. И белезникавата ръка на мъж, хванала се за железата.

След секунда ръката пусна метала и изчезна сред пищната растителност. Портата тихо изскърца на пантите си и настъпи тишина.

Дебора даде на заден ход колата и набра номер от мобилния си телефон.

12.

Полицаят в патрулната кола пред музея махна на Дебора да мине. Тя влезе вътре, като се опитваше да диша дълбоко и равномерно, за да се успокои, преди да започне да обяснява.

Те я чакаха във фоайето на партера. Стояха до тиранозавър рекс и корабния нос с жената дракон. Дебора очакваше да види повече униформени ченгета, но там бяха само двамата детективи. Както и Тоня. Кийн вдигна глава, когато Дебора влезе. Беше явно ядосан и лицето му беше зачервено.

— Помирисали сте, че има някой в апартамента ви? — изстреля, наблягайки на думата.

Бяха се запознали с всичко, което тя бе разказала на дежурния диспечер. Нямахше желание да повтаря историята.

— Да, усетих, че вътре има някой. — Дебора погледна Тоня. Всъщност разпитват ли я?

Чернокожата жена извърна глава с прошарени сплетени коси, като не пропусна да ѝ хвърли многозначителен поглед: безценната госпожичка не желае да бъде безпокоена? Неин проблем.

— Бихте ли ни направили кафе? — обърна се Кийн към Тоня.

Чистачката се вцепени. Дебора се подготви за тирада, но Тоня само сви рамене.

— Днес изглежда няма да свърша много работа. Желаете ли захар или сметана?

Дебора учудено повдигна вежди. Сернига се обърна към страховития корабен нос с жената дракон.

— Невероятно нещо — с безизразен глас отбеляза той, докато я разглеждаше.

— Да — съгласи се Дебора, после добави по-отстъпчиво: — Ричард искаше да я реставрират добре. Мисля, че прилича на рисунка от албум на „Уайтснейк“^[1].

— Харесва ми — реши Сернига, ухили се и извади бележника от вътрешния си джоб.

— Десет долара и е ваша — уморено се пошегува Дебора. — Предполагам, че искате да ви разкажа за човека в апартамента ми.

— Не е необходимо, освен ако имате да добавите нещо към онова, което сте казали по телефона.

— Не виждам какво да добавя.

— Видяхте ли го?

— Видях само ръката му на желязната порта.

— Бял ли беше?

— Да.

Сернига забарабани с химикалката по ръба на бележника си.

— Да поговорим още малко за музея. Може би в кабинета? — предложи той.

Тя го поведе покрай гишето за информация, тоалетните, магазина за книги и сувенири. Кабинетът беше в съседство. Вътре имаше две бюра с компютри, принтер, два телефона и библиотека. В средата бе разположена овална маса от лакиран махагон и осем стола. Двамата седнаха. Влезе Кийн, мърморейки нещо тихо на униформения полицаи пред стаята и без да поглежда Дебора.

— Няма много за разказване — започна тя, като гледаше Кийн намусено да обследва стените. Очите му се плъзгаха по плакатите с древно колумбийско изкуство и изложбата на местни любителски снимки — сякаш беше проповедник, крадешком прелистващ „Плейбой“. — Ричард беше меценат на изкуството и образованието в Атланта...

Кийн изсумтя и Дебора го стрелна с поглед.

— Нещо се задавих — мрачно се усмихна той и махна с ръка.

— Винаги е ценял изкуството, културата и образованието — предпазливо продължи тя, — и решил да отвори малък музей. С безплатен вход. Колекцията беше... еротична.

— Еротична? — глуповато се ухили Кийн.

— Еротична — повтори Дебора.

— Жалко — отвърна той.

Тя се обърна към Сернига.

— Представяше най-различни неща. Дреболии от Атланта, изложени хаотично в старомодни витрини. След като се пенсионира, реши да обогати музея. Създаде управителен съвет от настоятели и назначи уредник...

— Вас — прекъсна я Сернига.

— Аз съм третият. Тук съм само от три години.

— Откъде идвате?

— Завърших тукашния университет, но съм родена в Бостън и съм учила в Ню Йорк.

— Да, разбира се, говорите образовано. Предположих, че сте учен човек — отбеляза Кийн.

Дебора се усещаше объркана. Той определено не я харесваше и макар че свикна с това, не можеше да разбере с какво го е заслужила. Беше му станала неприятна от мига, в който я видя.

— Оттогава се старая да разширя и да фокусирам колекцията — продължи Дебора, опитвайки се да се съсредоточи върху въпроса. — Снощи организирахме благотворителен прием. Възнамеряваме да покажем сбирка от келтски антики...

— Изключително интересно — с презрение отбеляза Кийн. — Ще ни дадете ли списък с имената на гостите, поканени на снощната веселба?

— Питахме се дали някой от присъстващите на благотворителния прием е останал до по-късно и после се е върнал — внимателно обясни Сернига, сякаш се оправдаваше.

Дебора се замисли върху думите му. На никого не му пукаше, че Ричард е мъртъв. Интересуваше ги само фактът, че е убит.

Тя отвори чекмеджето на бюрото си и извади списъка на поканените.

— Тук са записани всички, които казаха, че ще дойдат. Не мога да бъда сигурна дали са присъствали, но мога да прегледам имената и да потвърдя кой е бил тук и кой не.

Такъв беше стилът на Ричард. Караше я да поеме цялата организация, а после по някаква прищявка объркваше системата й... Това винаги я вбесяваше и същевременно й бе симпатично.

— А персоналът? — попита Кийн.

— Тук бяха Тоня и двама доброволци. Фирмата за кетъринг си имаха свои служители.

— Колко бяха?

— Трима сервитьори и двама бармани.

— В колко часа си тръгнаха?

— Тоня си тръгна рано. Мисля, че към девет. Остана колкото да види дали всичко върви както трябва. Доброволците си тръгнаха към единадесет и петнадесет. До полунощ всички се бяха разотишли.

— И вие излязохте последна? — попита Кийн.

— Да.

На вратата се почука и Тоня подаде глава, усмихвайки се малко глуповато. Държеше две големи чаши с кафе и ги вдигна въпросително, сякаш искаше разрешение да влезе. Сернига я прикани с ръка и разчисти място на бюрото. Тоня остави чашите и ги бутна към двете ченгета. Не погледна Дебора, нито ѝ предложи нещо. Дебора се замисли за миг дали да не поиска например английска закуска — само за да види изражението ѝ...

Да. Хуморът е спасителният ти пристан...

Тоня излезе. Кийн се обърна към Дебора и разгъна лист хартия, който приличаше на изпратен по факс.

— Виждали ли сте нещо подобно? — попита той.

Докато се обръщаше да го погледне, тя мерна израза на лицето на Сернига — раздразнителност и нерешителност. Той се намръщи и бързо отмести поглед, но Дебора беше сигурна, че е ядосан на Кийн, задето ѝ е показал листа.

Това бе фотокопирна снимка на нож, дълъг и тънък като сабя, с кръстовидна дръжка, леко извита в долната си част, до острието. Забити дълбоко в тялото, краищата на дръжката биха се отпечатали в плътта отстрани на прободната рана.

... оставяйки малки симетрични контузии...

Ножът на снимката беше в калъф от черна кожа. Горната част и върхът на ножницата му бяха украсени с някакъв лъскав метал и бяха закачени на верига, изработена като колан. Оръжието беше елегантно, очевидно смъртоносно, макар че не точно това го правеше забележително. В края на черната дръжка беше оформен диск, върху който беше гравирани или щамповани познати символи.

— Свастика ли е това? — попита Дебора.

— Познато ли ви се вижда? — попита Сернига, като се обърна към нея и посочи към листа. Лицето му беше безизразно.

— Не съм виждала подобно нещо — отговори тя и сбърчи чело.

— Няма ли нещо такова в колекцията ви?

— Не.

— В случая свастиката няма значение — след малко добави той.
— Опитваме се да определим формата на оръжието.

Сега Кийн стрелна с поглед колегата си, макар че Дебора не беше сигурна какво означаваше това. Озадаченост? Съмнение?

Тя понечи да каже нещо, но на вратата отново се почука, този път по-енергично. На прага се появи униформено ченге.

— Дошъл е един човек да види госпожица Милър. Казва, че е адвокат на Диксън.

Дебора се изуми. Не знаеше Ричард да е имал адвокат.

— Диксън е мъртъв — рече Кийн. — Не му трябва адвокат, по дяволите.

В тона му и в начина, по който я погледна, имаше нещо.

— Заподозряна ли съм? — попита Дебора.

— Не, разбира се — отвърна Сернига.

Кийн наведе глава.

— Обадиха ми се патрулните полицаи, които са проверили апартамента ѝ. Не са открили нищо. Никакви следи от влизане с взлом или претърсване — добави униформеното ченге.

Кийн въпросително погледна Дебора.

— Какво? — попита тя. — Смятате, че си измислям?

— Вечерта е била напрегната за вас — пресилено любезно отвърна той. — Но не исках да кажа, че сте си измисляли.

Кийн ѝ се ухили иронично и многозначително и тя почувства, че отново се изчервява.

— Не, очевидно смятате, че си измислям? — настоя озадачено Дебора. — Не предполагам, че съм заподозряна.

— Всеки е заподозрян, докато се открият виновните, лейди.

— Не разбирам. — Тя отново почувства глупава мудност и замайване в мозъка си, сякаш бе пияна или дрогирана. — Мислите, че аз съм убила Ричард?

— Не съм казал това, лейди.

— Моля ви, престанете да ми подхвърляте разни неща. — В объркаността ѝ проблесна нещо от предишната ѝ предизвикателност. — Не разбирам какво искате да кажете. И предпочитам да не ме наричате „лейди“.

— Няма проблем — с непохватна ирония отвърна той като недвусмислено я огледа от глава до пети.

Дебора го погледна безизразно. Чувстваше се объркана и зашеметена, сякаш се носеше по повърхността на море и не можеше да докосне с крака дъното. Водата под нея беше тъмна и студена и наоколо обикаляха хищници...

— Другият труп, застреляният с неустановена самоличност? — обади се униформеното ченге.

— Какво за него? — попита Сернига.

— Във вътрешния му джоб имаше някои лични документи. Написаното е на чужд език, вероятно гръцки.

— Гръцки?

— Може би. Не бяха сигурни. В момента проверяват.

— Ако се окаже с чуждо гражданство, играта ще загубее — кисело отбеляза Кийн.

— Може би трябва да го погледнем — обърна се Сернига към Дебора, — и да ни кажете дали сте го виждали тук.

— Защото е грък и защото горе има стая, пълна със старинни гръцки боклуци? — презрително процеди Кийн. — Мислиш ли, че има връзка?

— Може и да няма — отвърна Сернига, присви очи и се обърна към Дебора. — Знаехте ли, че господин Диксън е провел няколко телефонни разговора с Гърция през последните две седмици?

— Не — отговори тя.

— А имате ли представа по какъв проблем?

— Не.

Още тайни — нещастно помисли Дебора.

Сернига въздъхна и погледна униформения полицаи.

— Вероятно убийствата не са свързани, но нека да видим другата жертва.

— Случаят не е наш — раздразнително се намеси Кийн. — И без това имаме предостатъчно работа, за да правим тъпи връзки между богаташ, наръган с нож в дома си, и бездомник, застрелян на улицата.

— Бездомник? — попита Дебора, спомняйки си странния човек, който се спотайваше на паркинга.

— Не знаем със сигурност... — отговори Сернига.

Вратата се отвори без предупреждение и в стаята влезе висок, млад, русокос мъж. Беше слаб и облечен в избелял, измачкан костюм и

сива риза, разкопчана около врата. Имаше вид на волеви човек, който не е свикнал да му се бъркат в работата.

— Госпожице Милър? — каза той, без да обръща внимание на полицаите. — Аз съм Калвин Бауърс. Бях адвокат на господин Диксън. Тъй като отговарям за имуществото му, включително и музея, реших да ви предложа услугите си.

Очите му бяха изумително тъмносини, почти лилави в напрегнатостта си.

— Госпожица Милър не е обвинена — рече Сернига, стана и ядно погледна към Кийн.

— Хубаво. — Сините очи на Бауърс заплашително се стрелнаха към Сернига. — Но това е вторият продължителен разпит на госпожица Милър само за няколко часа, при това в нощта, когато е намерила трупа на шефа си. Мисля, че всички доказателства, събрани при такива обстоятелства, ще имат съмнителна стойност, нали? Убеден съм, че такова ще бъде и мнението на съдебните заседатели.

— Достатъчно — каза Кийн и стана.

— Вие ли ръководите разследването? — попита Бауърс.

Въпросът накара Кийн да се поколебае и за миг да изгуби самоувереността си. Той погледна към колегата си.

— Аз го водя — каза Сернига. — Може ли да се върнем на въпроса за нощния натрапник в апартамента на госпожица Милър?

— Натрапник? — Бауърс погледна съчувствено Дебора. — Добре ли сте?

Тя кимна. Усещаше се все така напрегната и се питаше кой е той и от къде на къде застава на нейна страна.

— Не можах да го видя. Избягах.

Кийн се ухили. Бауърс го изгледа остро.

— Ако установя, че сте създали враждебна обстановка по време на разпита на свидетелката, ще поискам показанията ѝ да не се взимат под внимание. Ясно ли е?

Подигравателната усмивка на Кийн помръкна и въпреки че не се изличи напълно, той кимна в нещо като знак на съгласие.

— Искам да поясня, че разговаряме с госпожица Милър, а не я разпитваме — отбеляза Сернига.

— Установихте ли какъв е бил мотивът за нападението срещу господин Диксън? — попита Бауърс, продължавайки да се държи

предизвикателно.

— Още не — отвърна Сернига навъсен, като се опита да влезе в грубия тон на колегата си. — Допускаме, че може да е несполучлив обир, но... — Гласът му постепенно заглъхна.

— Да? — подкани го Бауърс.

— Не знаем дали нещо липсва.

— Несъмнено затова разпитвате госпожица Милър. Предполагам, че тя ще прегледа имуществото на музея, за да види дали нещо е изчезнало.

— Още не сме стигнали дотам, сър — каза Сернига.

Бауърс се усмихна победоносно. Дали защото го нарекоха „сър“ или заради лекотата, с която издърпваше черджето изпод краката на Сернига?

Той се обърна развеселен към Дебора:

— Госпожице Милър, имате ли пълен опис на експонатите в музея? Това може да помогне на полицията в разследването и да им даде възможност да се занимават с нещо друго, като ви оставят на мира.

Двете ченгета не помръднаха. Дебора стана и отключи шкафа.

[1] „Уайтснейк“ — една от най-успешните хеви рок групи в Англия. — Б.ред. ↑

13.

Седяха с Калвин Бауърс във фоайето на музея, вече озарено от сега сякаш нелепата утринна светлина. Ричард беше мъртъв, но ето че слънцето отново изгряваше... На Дебора това ѝ се струваше неправилно и неприятно. До заключената входна врата стоеше униформен полицаи. Детективите все още бяха в кабинета.

Извън присъствието на ченгетата, Бауърс беше различен — спокоен, отпуснат, искрен и дружелюбен. И красив. Той седеше, нехайно протегнал крака пред себе си, небрежно-елегантен, но пълен с енергия. Дебора не изпитваше желание да разговаря с него и хубостта му я караше да се чувства неловко и някак несигурна в себе си, въпреки че той ѝ се беше притекъл на помощ и би изглеждало детинско да седи там, без да бъде поне малко любезна с него.

— Откога работите за Ричард? — осведоми се тя.

— По-малко от година. Разбира се, той имаше делови връзки с кантората ни по-отдавна. Може би от времето, когато купи музея. Но аз се включих преди няколко месеца, когато господин Диксън ни изпрати документи. Няколко пъти сме разговаряли по телефона и сме си разменяли юридическа кореспонденция, но не сме се срещали.

Дебора се изуми. Справедливият му гневен изблик в кабинета преди няколко минути беше накарал нея и ченгетата да предположат, че Бауърс е стар приятел на Ричард и е лично накърнен както от престъплението, така и от начина на разследване. Адвокатски похват — за да ги изкара от равновесие. Явно, интересът му към случая беше само професионален.

— Не мога да повярвам, че е мъртъв — каза Дебора и веднага съжали, че говори такива неща, особено пред непознат. — Извинявайте. Това беше клише. Не изразява... Господи, предстоеше ни толкова много работа.

Бауърс прие спокойно промяната в тактиката ѝ, сякаш не беше я забелязал.

— Има хора, които ще ви помогнат, нали? Управителният съвет на музея? Лично аз с удоволствие ще ви помогна. Познанството ми с

господин Диксън беше кратко, но кантората е създадена отдавна и е обвързана със стойността на имуществото му, затова съм сигурен, че ще мога да разчитам на подкрепа.

Ще мога да разчитам на подкрепа. Бауърс говореше като рицар, който предлага услугите си на дама, изпаднала в беда.

— Ще се справя — малко високомерно каза Дебора. Направи го инстинктивно. Нямахте представа дали ще може да се справи.

— Не се и съмнявам — усмихна се той.

— Съжалявам. Не съм свикнала... — „... да бъдеш нещо друго, освен напълно самостоятелна? — лукаво попита вътрешният ѝ глас.“ — ... да се грижат за мен. Ричард ми даваше пълна свобода... — Дебора усети, че нещо стегна гърлото ѝ и млъкна, а после се усмихна смутено и извинително сви рамене.

Бауърс кимна съчувствено. Тя погледна към експонатите във фойето, които двамата с Ричард така старателно бяха събирали...

— Археолог ли сте? — попита той, поглеждайки косо към изложбата за североамериканските индианци.

— Не точно. Аз съм директор на музея. С магистърска степен.

— И какво трябва да завърши един директор? — предразполагащо се усмихна Бауърс и Дебора се отпусна.

— Завърших и английски, и археология, макар че много хора с моите специалности се занимават с бизнес.

— Лично аз не бих предпочел.

— Аз също — отвърна тя и този път усмивката ѝ беше малко по-сърдечна.

— Каква компания имате! — възкликна той и посочи една великолепна томахавка с каменно острие. — Погледнете това злоещо нещо. Варварско оръжие.

— Не мисля, че местните американци са били по-малко цивилизовани от белите заселници само защото са разполагали с по-неефективни начини за убиване на хора — иронично се усмихна Дебора.

— Местни американци. Странно е как хората мислят, че всичко зависи от понятията.

Тя изпита леко раздразнение, но нямаше време да реагира.

— Госпожице Милър? — чу гласа на Тоня.

Беше се появила от дългия коридор, водещ към жилището на Ричард и стоеше неуверено, смутено сплела пръсти пред себе си като за молитва.

— Може ли да поговорим? — попита тя.

Дебора стана.

— Насаме, ако нямате нищо против — добави Тоня.

Дебора кимна за извинение на Бауърс и двете мълчаливо тръгнаха към кабинета на музея.

— Какво има, Тоня? — попита Дебора, след като влязоха и затвори вратата. Останаха прави, сковани и напрегнати.

— Мисля, че знаете. Вижте, просто бях любопитна. Имам приятел в полицията. Той ми каза за убийството веднага щом са получили обаждането ви. Спомена нещо за тайна стая и... Искях да видя какво става. Не предполагах, че ще присъства господин Диксън. Нямах никакви намерения.

Дебора не я познаваше добре, но беше разговаряла достатъчно с нея, за да схване, че последното ѝ изречение звучи странно. Тя не говореше като чистачка и не се срамуваше, че е чернокожа. Говореше правилно и внимателно подбираще изразите си — Дебора често се питаше от коя чиновническа професия е изпаднала, за да започне да чисти тоалетните в музей. Тоня се държеше така, сякаш искаше всички да са наясно, че нямат право да се отнасят с пренебрежение към работата и цвета на кожата. При други обстоятелства никога не би казала „Нямах никакви намерения“ и изречението хвърли странен и неясен нюанс върху изповедта ѝ.

— Може би не трябваше да влизаш, преди да е дошла полицията — уморено каза Дебора.

— Да, госпожице, абсолютно сте права — рече Тоня, клатейки глава, сякаш сама бе изумена от себе си.

Никаква агресивна нападка или грижливо оформен хаплив намек за това — какво да направи със забележката си надутата и превзета бяла кучка. Да, госпожице, абсолютно сте права.

От Тоня? Никога.

Дебора присви очи, все едно правеше кастинг за „Отнесени от вихъра“.

— Искате ли кафе? — попита Тоня, след като въздъхна облекчено. — Правех ви кафе, но стомахът ми се беше свил и

трябваше да пийна нещо.

Дебора нямаше сили да се усмихне и недоверчиво и обезпокоено се втренчи в гърба ѝ, докато Тоня се отдалечаваше. „Стомахът ми се беше свил“? Кого се опитваше да заблуди и защо?

Върна се във фоайето. Калвин Бауърс разговаряше с едър мъж в лъскав костюм. Харви Уебстър. Сърцето ѝ подскочи, но тя вдигна гордо брадичка и бързо се отправи към тях.

Уебстър беше сериозен, но лицето му засия, когато я видя. Не показваше тревожни признаци от алкохола, който беше погълнал предишната вечер, нито от факта, че Дебора бе отхвърлила ухажванията му.

— Ужасна работа — каза той, когато тя се приближи. Гласът му беше тих, хрисим и учудващо мелодичен. — Ужас. Ако мога да направя нещо, веднага ми кажи.

— Благодаря, Харви — отвърна Дебора.

— Полицаите ми се обадиха рано сутринта. Казаха, че трябва да затворим музея.

— Какво? За колко време?

— Не за дълго. Две-три седмици.

— Три седмици! — възкликна тя.

— Можем да ги убедим да го отворим и по-рано — обади се Бауърс, намесвайки се в защита на Дебора.

— Сториха ми се категорични — отвърна Уебстър и погледна Дебора със съчувствена усмивка, която обаче не стигна до воднистите му очи.

Ето това сигурно беше наказанието ѝ. Уебстър и Управителният съвет щяха да поемат нещата в свои ръце и да я изолират през следващите седмици, докато се прегрупират и организират. Тя се вгледа в престорената лицемерна усмивка на Харви Уебстър и ѝ се стори, че надзърна в бъдещето си — постепенно намаляване на контрола ѝ върху колекцията, докато в същото време Сдружението на бизнесмените християни поемат нещата все повече в свои ръце и накрая превърнат музея в онова, което винаги са искали — тематична сбирка с несериозно съдържание, но пък големи приходи.

— Трябва да говоря с двамата детективи — рече Уебстър и тръгна. — Да видя какво ще мога да направя.

Вероятно да издействаш затварянето на музея най-малко за месец — помисли Дебора, чувствайки се надхитрена.

Тя се обърна, изведнъж обзета от чувство за безсилие, каквото ненавиждаше у себе си. Усети, че Бауърс е зад нея, готов да каже нещо окуражително. Сложи ръце на кръста си и огледа ярко осветеното безлюдно фоайе. Чувстваше се самотна без Ричард и сградата приличаше на празна, безсмислена, безполезна черупка.

Три седмици. Цялата работа по рекламирането на новите изложби, радостните ръкостискания, разговорите, любезните усмивки към дарителите, снимките в пресата на страховития корабен нос, целият труд — всичко беше напразно. За три седмици Атланта щеше да забрави, че музеят е съществувал. И какво ще прави Дебора цели три седмици? Ще снове насам-натам из осветения музей, докато Кийн и приятелите му си подхвърлят дебелашки шегички за хомо еректус?

Господи, колко нелепо.

— Можем да отворим музея и по-рано, ако стане ясно, че нищо не липсва — каза Калвин, който стоеше зад нея, спазвайки благоприлично разстояние.

Дебора се обърна и му се усмихна благодарно.

— Не знам защо толкова много държа да бъде отворен. Вероятно ако се правя, че всичко е нормално... тогава някак...

— Да — побърза да се съгласи Калвин, спестявайки ѝ тактично края на изречението.

Дебора пое дълбоко въздух и се опита да прогони мисълта.

— Мога да направя пълен опис още днес — каза тя, — и да проверя дали всичко е на мястото си. Разбира се, ако от стаята на Ричард зад библиотеката липсва нещо, няма как да разбере какво е изчезнало...

Сви рамене и отново се чу да въздъхва. Споменът за мястото се беше врязал в паметта ѝ като познат и неприятен мирис. И проснатият под лампите труп...

Чакай.

Нещо наистина липсваше.

От отворената витрина зад библиотеката беше извадено нещо. Другите витрини изглеждаха акуратно подредени, затова бе предположила, че оттам нищо не е взето. Осветлението в тайната стая обаче беше странно — ярък правоъгълник светлина от специално

насочени лампи, който хвърляше студен блясък върху обезобразения труп на Ричард. Но какво е имало по-рано на това място?

Дебора си спомни, че в средата на пода имаше електрически контакт. А също и витрина — широка и специална, за най-важния експонат на колекцията. Трябва той да е бил доста голям, тъй като колелцата под витрината бяха оставили хлътнали кървави дири по килима... Но кое би могло да бъде толкова по-необикновено и забележително в сравнение с предметите във витрините — и единствено би си заслужавало да бъде взето, като останалите безценни неща останат недокоснати?

14.

— Чувствате ли се достатъчно добре, за да отидете до моргата?
— попита детектив Сернига.

Дебора не отговори. Беше тръгнала към кабинета си, но инспекторът я пресрещна. Не можа да измисли какво да каже.

— Знам, че искате официално да бъде разпознат, но не съм готова да го видя отново. Убедена съм, че беше Ричард. Необходимо ли е пак да го погледна?

Беше ѝ неприятно да говори по такъв безпомощен и емоционален начин и пет пари не даваше за озадачеността в очите му.

— Не — отвърна той с лека усмивка. — Нямах предвид господин Диксън. Вие вече го разпознахте. Става дума за другия труп — на човека с неустановена самоличност. Гъркът.

Тя кимна и тръгна след него към колата му. Беше нелогично, но мисълта, че ще разпознава труп някак я успокои. Странно беше, че и някой друг, може би дъщерята на мъртвия грък, изпитва към него същите чувства, каквито тя изпитваше към Ричард. Мислите ѝ продължиха да кръжат около това, докато пътуваха през града, паркираха и тръгнаха по празните бели коридори в сградата на окръжната съдебна медицина. Отбягваше погледите на хората и остана мълчалива, докато Сернига обясняваше нещо. Двамата слязоха в някакво подземие с открити голи тръби, боядисани с блажна боя бетонни стени и стерилни, кънтящи коридори.

Дебора не беше влизала в морга, но беше виждала такива помещения по филми и телевизионни репортажи за престъпността, затова мястото ѝ беше странно познато. Представяше си моргата точно така, дори почувства тръпка на любопитство и задоволство, сякаш ѝ предстоеше среща със стар познайник. Чувството обаче се изпари, веднага щом младият помощник с очила с правоъгълни рамки отметна найлоновото покривало от трупа.

Трупът беше на възрастен мъж, някъде към седемдесетгодишен, нисък и набит. Очите му бяха затворени и хлътнали, но Дебора знаеше,

че ако са отворени, ще бъдат ясны и съсредоточено ще я наблюдават, докато прекосява паркинга.

— Да — каза тя. — През последните няколко дни виждах този човек да се навърта край музея. Може би от три дни. Мърмореше нещо, но не го разбрах.

— Предполагам, че не бихте го разбрали, ако е говорел на гръцки — рече Сернига.

— Не е гръцки — обади се помощникът. — Първоначалният превод показва, че намерените у него книжа са на руски. Мисля, че те използват някои букви от гръцката азбука.

— Това може да означава, че той няма връзка със съкровището — отбеляза Сернига замислено.

— Съкровище? — оживено попита асистентът.

— Може ли да видим вещите му? — попита детективът, без да му отговори.

— Разбира се — отвърна помощникът и хвърли въпросителен поглед към Дебора. Очевидно бе впечатлен от абсурдната дума „съкровище“, която Сернига небрежно спомена.

— Трябва да се преместите в някой хотел — каза детективът като наруши тишината, настъпила след излизането на асистента. — За по-сигурно. Приемете го като отпуск.

Отпуск. Изобщо не ѝ беше до това. В момента не можеше да си представи нищо по-безсмислено. Но, от друга страна, може би щеше да бъде по-добре за нея, ако стоеше настрана, вместо да се чувства безпомощна в музея и да чака височайше разрешение да продължи да си върши работата. След пет секунди размисъл тя взе решение.

— Добре. Ще потърся къде да отида.

— Но — дискретно! — рече Сернига.

Тя примига и кимна в съгласие. Лицето ѝ остана безизразно.

Помощникът се върна с поднос, върху който имаше различни вещи, прибрани в найлонови пликове, както и напечатан върху лист опис — и ги изсипа. Нямаше портфейл, нито нещо, което да наподобява документи за самоличност. Нова четка за зъби, значка с форма на щит, плик, адресиран на руски и окъсан, омазан лист, изписан с разкривени драсканици с черно мастило. Приличаше на къс от писмо.

— Има и още, но е... повредено — каза асистентът и хвърли на Дебора бърз, смутен поглед, а сетне отмести очи към подноса.

Или прогизнало от кръв — помисли тя. — Успели са да спасят само това.

— Готов ли е преводът? — попита Сернига.

— Още не. Малка част може да бъде прочетена — отвърна помощникът, поглеждайки разпечатката, и взе значката, оцветена в червен, зелен и златист емайл с изображение на войник с автомат. По края имаше надпис на кирилица, а в основата на щита — нож и съветския сърп и чук. — Надписът гласи „Граничар отличник“. От петдесетте години на двадесети век е...

— А какви са тези букви отдолу? — попита Дебора.

— МВД^[1] — отговори асистентът, като провери в листа. — Министерство на вътрешните работи.

— Какво прави възрастен съветски войник в Атланта? — попита Дебора.

— Това не ни засяга — намеси се Сернига, свивайки рамене. — Хайде, да тръгваме.

Ричард очевидно бе имал тайни. Държането му напоследък, връзката му с адвокатите на музея, телефонните обаждания до Гърция и нехарактерното за него въодушевление към събирането на средства навеждаха на мисълта, че убийството му може би е свързано с всичко това. Веднага щом се върна в музея, Дебора отиде в кабинета си и включи компютъра. Всички компютри както в къщата, така и в музея бяха свързани в обща мрежа, така че с правилната комбинация от пароли можеше да се получи достъп до всеки файл.

Компютърът зареди бавно. Тя въведе паролата за влизане и се включи в мрежата, но установи, че липсва връзка с повечето други компютри, включително и с този на Ричард. Дебора се взря в екрана на монитора.

Ченгетата са прибрали компютрите...

И в следващия миг се досети. Компютрите вероятно си бяха на местата, но бяха изключени. Служителите на музея нямаха този навик, но вероятно полицаите ги бяха изключили, след като бяха копирали съдържанието им. Дебора се загледа отчаяно в безполезната машина.

Нещо е имало в стаичката. Ричард го бе запазил в тайна и то бе представлявало същината на някакъв план. Беше се опитвал да уреди нещо, може би изложба или някаква продажба, с която да промени музея завинаги. Дебора беше сигурна, че това щеше да бъде подаръкът му за жителите на Атланта. Ричард не би крил съкровищата си, притискайки ги до гърдите си и любувайки им се в самота. Той би ги показал на всички, за да им се радват, наслаждават и възхищават. Сигурно бе планирал точно това, но нещо ужасно се беше объркало и най-важният експонат под ярката лампа в центъра на помещението е бил взет или откраднат.

В душата ѝ припламна гняв и решимост — по-скоро *потребност*, да помогне за разкриването на обстоятелствата около смъртта му. Трябваше да стигне до истината — така както се изравя и почиства безценен артефакт. Да огледа на светлина и да проумее напразната му, нелогична кончина. Ще съобщи на полицията всичко, каквото открие.

Вратата се отвори и на прага застана Тоня.

— Извинете — каза тя, като леко се стресна. — Не знаех, че сте тук, иначе щях да почукам.

— Няма проблем.

— Ще дойда по-късно — рече чистачката, отстъпвайки назад.

— Би ли включила компютъра на Ричард на горния етаж, Тоня? — побърза да каже Дебора, сякаш току-що се беше сетила за това. — Трябва да запиша нещо от снощния прием.

Лъжата беше неубедителна, но какво пък — безобидна. Тоня се поколеба за миг и после се усмихна.

— Разбира се.

Часовникът в долния ъгъл на екрана отброяваше минута след минута. Дебора чакаше. Стана, отново седна. Тоня сигурно бе съобщила на Кийн за молбата ѝ и той щеше да довтаса и да се наведе над рамото ѝ с насмешлива физиономия. Дебора щракна мишката и понечи да изтегли главното меню, за да изключи компютъра — когато нещо проблесна и на екрана се появи нова иконка. Тя въведе паролата и получи достъп до файловете на Ричард.

Нямаше представа какво търси. Прегледа няколко финансови извлечения и таблици, но всичко изглеждаше наред. Отвори папката с

документите му и плъзна поглед по имената на файловете. Едно име смрази кръвта ѝ и я накара да се вцепени. Атрей.

Дебора щракна два пъти върху него и зачака проклетата бавна система да се зареди. В папката имаше един-единствен файл с разширение jpg.

Снимка ли беше това?

Тя щракна още веднъж и изображението започна да се зарежда.

В същия миг вратата се отвори и в стаята влезе Калвин Бауърс.

Дебора се засуети с мишката, за да намали снимката, но като видя какво представлява, затаи дъх.

Екранът се изпълни с някакъв фантастичен образ. Широко, стилизирано лице, изработено от злато. Микенска погребална маска.

[1] Министерство внутренних дел (рус.) — Министерство на вътрешните работи. — Б.ред. ↑

15.

— Искате да отхвърлите малко работа, а? — попита Калвин Бауърс, поглеждайки над рамото ѝ вече угасналия компютърен екран.

Дебора бе затворила файла в мига, в който той влезе, но все пак не толкова бързо, че да не му даде възможност да види златното лице.

— Нямате ли навика да чукате? — попита тя. В гласа ѝ се усети паника.

— Извинете — радушно се усмихна той. — Какво гледахте?

Тя се поколеба.

— Древногръцка погребална маска. Мислех да я използвам за уебсайта на музея.

Прозвуча неубедително и глупаво.

— Имате ли такова нещо? — Бауърс знаеше, че нямат подобен експонат.

— Уебсайт ли?

— Гръцка маска.

— Не — призна тя. — Но това е нещо като археологическа икона. Символ.

Адвокатът се замисли, без да откъсва очи от нея.

— Не умеете да лъжете, госпожице Милър. Не е в стила ви. Това не ме засяга, но ако подхвърлите на полицаите подобна версия, ще си имате неприятности.

Дебора се смути и извърна глава. Той имаше право. Животът ѝ беше изграден на принципа на честността. Беше пряма, предпочиташе да нарича нещата с истинските им имена и отказваше да действа предпазливо. Предизвикателствата посрещаше с предизвикателство. Наистина не можеше да лъже — и дълбоко вкоренената ѝ чистосърдечност прие забележката му като комплимент.

— Маската може да е свързана със смъртта на Ричард. Не знам.

— По какъв начин?

— Не съм сигурна. Тъкмо и аз се питах.

Тя се замисли. Не че преценяваше до каква степен може да бъде откровена — по-скоро се опитваше да извади нещо от паметта си. И

започна да говори, отначало бързо и непринудено, после по-сериозно и съсредоточено. Очите ѝ бяха присвити от напрежение и оживени.

Микенските съдове, накити и оръжия бяха едно, но погребалната маска съвсем друго. Археолозите намираха предмети от тази епоха на всевъзможни места, но погребални маски се срещаха изключително рядко, предимно при богатите погребения — и по-точно в гробниците на царете.

И освен това изобразява лице.

Оръжията, делвите, пръстените и вазите имаха своята стойност, но нищо не представляше величието на човешкото минало така както изображението на лицето на мъртвеца, колкото и да беше стилизирано. Погребалните царски маски бяха тържествени и церемониални — но също така индивидуални и лични, дори съкровени, сякаш гледаш през тунел към миналото и откриваш, че завършва с огледало: всички легенди, цялата необятност на историята в крайна сметка се фокусират в лицето на едно човешко същество. Нищо чудно, че погребалните маски бяха изключително ценени от колекционерите, а и от посетителите на музеите — погледите им се приковаваха намагнетизирано в маската на човека в момента на смъртта му.

Другата причина тези находки да са особено ценни беше, че често те не оставаха дълго заровени в земята. Гробовете обикновено са ясно обозначени или хората помнеха къде са големите церемониални погребения и изящните предмети, заровени заедно с покойника. По правило гробниците са били ограбвани, понякога веднага след ритуала, а в други случаи столетия по-късно, когато старата цивилизация е загинала и крадците се ориентираха само по преданията. Когато намираха некрополите, археолозите обикновено установяваха, че най-ценните находки вече са изчезнали. Разбира се, имаше изключения, например откритият от Картър златен саркофаг на Тутанкамон. И разкопаната от Шлиман Микена.

Маските бяха изключително редки. Ако в днешно време откриеха някоя, вероятността да бъде изнесена от страната, където е намерена, беше равна на нула. През деветнадесети век великите сили бяха напълнили националните си музеи със съкровища, заграбени от някога могъщи цивилизации — и не минаваше ден без държави като

Гърция, Египет, Иран, Индия, Колумбия и Перу да не призват настоящите притежатели да върнат на родината им откраднатите от тях преди столетие статуи, накити, картини или реликви. Не, в днешно време вероятността съкровище от микенска гробница да бъде тайно изнесено в Америка, без дори да предизвика пиукане на радара на културната общност, беше недопустима.

Тези мисли я насочиха към Шлиман.

— Шлиман? — попита Калвин Бауърс.

Той слушаше съсредоточено, наведен напред. Това беше първото нещо, което произнесе, откакто Дебора започна да разказва. Тя обичаше да говори на тази тема и ѝ хареса, че той слуша внимателно.

— Трябва да направя някои по-подробни справки, преди да ви разкажа повече за него — призна Дебора. — Ричард беше експертът, но не му се нравеше какво мислех за Шлиман, затова избягваше да го обсъжда пред мен.

Тя се усмихна унило.

— Защо, не го ли харесвахте? Познавахте ли го лично?

Дебора се засмя.

— Хайнрих Шлиман е починал много преди аз да се родя. Направил е изумителни открития, но понякога методите му са били доста съмнителни. И ако си спомням правилно, изчезвали са разни неща.

— Артефакти?

— Да.

— Вижте, ще трябва да прегледам кореспонденцията горе, но може би утре ще имаме време да разговаряме отново — след кратко мълчание каза Калвин. — Може би на обяд?

Въпросът беше зададен предпазливо. Той не искаше да изглежда прекомерно заинтересован, нито пък лекомислен. Защо изобщо предложи това? За да има Дебора тема на разговор и да откъсне мислите си от смъртта на Ричард? Може би. Най-вероятно от учтивост. Разбира се, Дебора би предпочела с Бауърс да говорят само за археология. На Ричард това много би му допаднало.

— Добре — отвърна тя и се усмихна, и като че моментално забрави за присъствието му. Мислите ѝ вече бяха съсредоточени върху книгите на горния етаж и онова, което би могла да научи от тях за Хайнрих Шлиман.

16.

Дебора се увери, че ще получи стая без самостоятелен външен вход и се регистрира в „Холидей Ин“, настани се и си поръча хамбургер. Купчината книги, които беше взела от кабинета на Ричард, разбира се с разрешението на Сернига, приличаше на малка планина. Тя погледа телевизия, сменяйки разсеяно каналите, докато умората се просмука до мозъка на костите ѝ. Изключи телевизора, легна и заспа с дрехите.

На сутринта се зарови в книгите, като търсеше определени справки и от време на време жадно прочиташе цели откъси. Приключи по обяд, но не усещаше глад. Закуската ѝ се състоеше само от кафе и кофеинът все още бушуваше във вените ѝ. А може би не толкова кофеинът, колкото прочетеното я бе заредило с енергия.

Отначало археологическата общност се беше присмяла на Шлиман и на убедеността му, че Троянската война наистина се е състояла, но после той бе разкопал Троя в Северна Турция, приковавайки всеобщото внимание. Все още обаче мнозина изпитваха недоверие към находките му и дори учениците му биваха разтревожени от методите му. Той беше обвинен, че „подправя“ откритията си, представя ги погрешно и ги подрежда по такъв начин, че да послужат като доказателства за автентичността на древните поеми. И да увеличи славата си. А после идваше случая със „съкровището на Приам“.

Според Омир Приам е бил цар на Троя по време на гръцката обсада. Той бил баща на Хектор, Трой и Парис, които бяха разпалили войната, отвличайки Елена от Менелай, братът на Агамемнон. Омир описваше града на Приам като много богат и пълен със злато, но до края на разкопките Шлиман все още не беше намерил каквито и да било следи от него. След като обаче работата приключила, той лично го бе открил „случайно“. Някои неща дори се подавали от пръстта. Сред съкровищата имало необикновена колекция от накити. Забележителната и за мнозина твърде съмнителна история ставаше още по-странна, когато, след като си направил снимка заедно със

съпругата си София, издокарана с изровените накити, находките бяха изчезнали. Турското правителство било бясно, убедено, че археологът тайно е изнесъл съкровището от страната.

Щом като някои толкова сензационни артефакти могат да изчезнат, защо не и други? — помисли Дебора.

След проучванията си в Турция Шлиман започнал разкопките на Микена. Имал ясно определена цел. Според легендата, когато Агамемнон, царят на победителите гърци, се върнал в Микена, невярната му съпруга Клитемнестра го примамила в банята, където с помощта на любовника си го убила. Погребали го с пищна церемония и Шлиман се надявал да намери гробницата му.

Членовете на гръцкото правителство, както и всички останали, били скептично настроени към очакванията на археолога, но му дали разрешение да провежда разкопки. Шлиман бил убеден, че царският гроб е на точно определено място и изкопал тунел досами главния вход, сигурен, че разравя хвърлена отгоре, а не естествено улегнала и сбита пръст. След като прокопал три метра обаче, той не намерил нищо. Валяло проливен дъжд. Шлиман попаднал на друга шахта, после на още една, и на още три — и нещата взели да стават интересни.

Открил няколко гроба, съдържащи останки от множество тела със златни диадеми с вплетена медна тел. До телата имало поставени сребърни вази и ножове от обсидиан. В четвъртия гроб попаднал на останки от пет трупа, окичени с накити — изумителна сребърна фиала с форма на глава на бик със златни рога, бронзови мечове и златни чаши. Най-забележителното било, че три от телата имали великолепни златни погребални маски.

Едва когато Шлиман се върнал в първия тунел и продължил да копае по-надълбоко, светът на археологията най-после затаил дъх и очите на всички изумено се насочили към древногръцката крепост на хълма. В последния разкопан гроб Шлиман намерил най-значителната си находка — още три трупа, два от които със златни маски. Третата била невиджана дотогава — различна от останалите, по-голяма, по-отличителна, царствена.

В телеграма, по-късно отхвърлена като подправена, с обичайното си високомерие Шлиман съобщил на един атински вестник, че е видял „лицето на Агамемнон“.

Това обаче не било вярно. Всъщност телата и намерените погребални вещи се оказали с три века *по-стари* от времето на Агамемнон, ако изобщо такава личност някога е съществувала. Нещо повече, някои учени изразили съмнения относно автентичността на зрелищната маска на „Агамемнон“, твърдейки, че формата ѝ е твърде странна. Стилът на носа не съответствал на останалите части на лицето. Мустаците определено изглеждали по модата на деветнадесети век... Възникнал въпросът дали Шлиман не бил преминал от кражби и манипулации към откровено фалшифициране.

Но докато Дебора седеше на стола и размишляваше върху всичко това, в съзнанието ѝ се породила друга хипотеза. Възможно ли беше при разкопките на Микена да са били открити повече предмети, отколкото Шлиман бе оповестил? Възможно ли беше също така нетрадиционната погребална маска, свързана, макар и неоснователно с Агамемнон и днес гордостта на Националния археологически музей в Атина, да е фалшификат? И ако беше така, имаше ли автентична маска, която Шлиман бе заменил? Дали истинската маска беше „изчезнала“ така, както бе изчезнало от Троя съкровището на Приам? Дали пък — колкото и абсурдно да изглежда — тази маска не беше в спалнята на Ричард допреди няколко часа? И ако това би било вярно, как би могла да се озове там, по дяволите?

Ричард може и да беше малко заслепен от юношеските си идеи, но далеч не беше глупак. Ако бе смятал, че стаичката зад библиотеката му съдържа най-голямата уникална колекция от микенски артефакти извън Гърция, тогава би трябвало да е имал доказателство за автентичността ѝ, пълна информация за това къде и кога е намерена. В кръговете на археолозите произходът беше всичко. Беше ли Ричард проследил движението на тази скъпоценност от момента на откриването ѝ? И ако го беше сторил, още някой знаеше ли за това? Убийците му? Онези, на които се беше обаждал в Гърция? Случайно съвпадение ли беше, че възрастен руснак, появил се преди няколко дни, бе умрял в същата нощ и то само през две преки? Знаел ли е нещо за антиките?

Дебора извади хотелския телефонен указател от нощното шкафче и набра номер.

— Полицията на окръг Декалб — отзова се женски глас.

— Обаждам се във връзка с един възрастен руснак, който преди две нощи беше убит близо до музея „Хълма на друидите“.

— Бихте ли се представили?

— Дебора Милър — отвърна тя, изведнъж убедена, че обаждането ѝ е безполезно. — Работя в музея и помогнах при разпознаването на трупа — импулсивно добави тя. Това беше истина, макар и донякъде.

— Случаят е възложен на детектив Робинс, но той не е тук в момента. Да му предам ли нещо?

— Не. Исках само да разбере докъде е стигнало разследването.

— Приключило е — каза жената от другия край на линията.

— Вече? Има ли заподозрян?

— Не, и при дадените обстоятелства едва ли ще има. Не очаквам да се открият много улики, освен ако не намерим съвпадение между куршума и някое познато оръжие.

— При дадените обстоятелства — повтори Дебора. — Какво означава това?

Полицайката въздъхна тежко и на Дебора ѝ се стори, че чу прелистване на страници. След това жената заговори така, сякаш четеше отнякъде.

— Господин Сергей Волошинов не е гражданин на Съединените щати. Бил е с чуждо гражданство, пресрочил е визата си и доколкото имаме информация, е бил психически неуравновесен. Обикалял е нощем по улиците и вероятно така е попаднал на неподходящи хора. Смятам, че няма какво повече да направим.

— Волошинов — повтори Дебора и записа името. — Откъде знаете как се казва?

— В него е намерен плик с марка. Живял е като бездомник най-малко от две седмици. Свързахме се с руските власти и роднините му, но вероятно ще бъде погребан тук.

— Роднини?

— Има дъщеря в Москва. Александра.

— А писмото? Преводачът разбра ли нещо от написаното?

— Един момент. Преводач... Преводач... Да. — Полицайката започна да чете от папката, в която проверяваше. Гласът ѝ беше механичен и леко отегчен. — Преводачът Дейвид Барънс е обяснил, че писмото е силно повредено и са се запазили само няколко четливи

думи. Част от едното изречение гласи: „Сега съм по-сигурен от всякога, че останките не са стигнали до Мария“, въпреки че последната дума се чете трудно и може да е непълна. Писмото е отпреди двадесет години. Това е всичко. Ако искате, обадете се пак, но детектив Робинс вероятно няма да може да каже нищо ново. А сега, ако не възразявате...

„Сега съм по-сигурен от всякога, че останките не са стигнали до Мария.“

Фразата се запечата в паметта на Дебора. Дали „останките“ бяха археологически? Би ли могло да се отнесе и до погребални маски от Микена? Дали пък загадъчният руснак не ги беше издирвал и не бе станал жертва на онези, които ги бяха откраднали от тайната стая на Ричард?

17.

Дебора се върна в музея, съзнавайки, че все още не разполага с нищо реално, освен с предположения и догадки, но те така силно я вълнуваха, че искаше да ги сподели със Сернига и дори с Калвин. Неизвестна на света микенска погребална маска, изнесена нелегално от Гърция от Шлиман преди едно столетие и издирвана от самотен руснак чак до Атланта, Джорджия! Това би било сензационно! Подобна хипотеза беше почти достатъчна да отвлече мислите ѝ от смъртта на Ричард и споделянето на идеите ѝ с полицията щеше да бъде нейният принос, нейният начин да отдаде почит на Ричард и да помогне за разкриване на убийството му. И кой знае, може би маската, заради която беше умрял, щеше да бъде намерена. Дебора не можеше да си представи по-подходящ паметник за него.

Не беше хапвала нищо цяла сутрин и изведнъж почувства глад. Спомни си, че от снощния прием беше останала храна и слезе в кухнята в задната част на сградата. Слава богу, Тоня не беше там.

Дебора отгърна салфетките от подносите в хладилника и предпазливо помириса храната. Опита пастета, но установи, че не е вкусен, какъвто ѝ се стори и тогава. Това я подсети за нещо. Откачи телефонната слушалка от стената и набра номера на фирмата за кетъринг. Споделянето на необичайните ѝ предположения със Сернига и Кийн, подсмиващ се самодоволно на заден план, щеше да почака.

— „Вкус на елегантност“ — изпяха отсреща. — С какво можем да ви бъдем полезни?

— Обажда се Дебора Милър от музея „Хълма на друидите“. Може ли да говоря с Илейн?

Отговор не последва, но настъпи мълчание, а после се чу изщракване и друг глас — мазен и превзет.

— Илейн Шотридж.

Дебора започна директно да излага оплакванията си. Беше имала работа с Шотридж и преди и знаеше, че с учтивост и деликатност няма да стигне доникъде. За миг ѝ се стори, че времето се бе върнало назад. Обикновен делови разговор. Ричард работеше в кабинета си на горния

етаж и ликуващо чакаше да чуе резултати от караницата на Дебора с Илейн Шотридж, кралицата тиранин на доставката на продукти по домовете в Атланта.

— В наша защита искам да подчертая, че не очаквахме хладилникът да бъде толкова малък — каза Шотридж.

— Това не обяснява факта защо вашите хора не почистиха, нито защо червеното вино свърши.

— С удоволствие сме готови да направим отстъпка в сметката. Десет процента?

— Нека бъдат петнадесет. Не бях зашеметена от подбора на хапките.

— Госпожице Милър — бързо охладня Шотридж, — не възразявам срещу включването на някои действителни пропуски във фактурата, но въпросът за личния вкус не оправдава опитите ви за изнудване на отстъпка в цената. Не ми е приятен намека, че хапките ни са нещо друго, освен най-добрите...

Сега може би беше моментът да й каже, че Ричард е мъртъв и пазарлъкът за няколко чинии тарталети със синьо сирене не се котира много високо в списъка на приоритетите й — но не намери сили. Реши да се придържа към темата на разговора. Щеше да изтърве нишката, ако започнеше да говори за смъртта на Ричард. Както винаги, намери опора в иронията.

— Не мога да платя тридесет долара за чиния с парчета пъпеш, увити в шунка и с вкус на маслини в кожена обувка, затова да зарежем претенциите за изискана кухня.

— Гръцките приятели на господин Диксън лично ме похвалиха за сиренето фета и пастите със спанак — раздразнено заяви Шотридж.

— Момент. Гръцките приятели на господин Диксън? Какви гръцки приятели?

— Господата, с които той разговаря по време на вашето представяне — нахакано отвърна Шотридж.

— Откъде знаете, че са били гърци?

— Приличаха на гърци и ми се стори, че говорят на гръцки. А, да, господин Диксън каза, че са гърци.

Илейн Шотридж днес очевидно я превъзхождаше в областта на иронията.

— Какво друго казаха? — попита Дебора. Беше сигурна, че в списъка няма гръцки имена.

— Нищо. Говореха си на гръцки. Минах с подноса и господин Диксън ме помоли да донеса още тарталети за гръцките му приятели, защото много ги харесали. Казали, че това е най-хубавото сирене фета, което са опитвали. Те кимнаха и се усмихнаха, а после си взеха по три хапки. И после ги оставих.

— Нищо друго ли не казаха?

— Не. Дванадесет процента. Това е последното ми предложение.

— Съгласна съм — отговори Дебора и затвори.

Време беше да говори с ченгетата.

18.

Дебора пъкна в устата си още един сандвич и набързо го прокара с чаша сок от червени боровинки. Тъкмо се канеше да тръгне, когато в стаята влезе Калвин Бауърс.

— Калвин — без да разсъждава, попита тя, — ти харесваше ли Ричард?

Той набърчи чело, докато съзнанието му смилаше неочаквания въпрос, както и факта, че тя го нарече с малкото му име.

— Лично не съм се срещал с него, но да, мисля, че го харесвах. Защо?

— Ще ти бъде ли трудно да повярваш, че той би направил известен музей с лични средства и дори с цената на доброто си име?

— Нито за миг.

Дебора кимна. Правилен отговор. Тя започна да изпитва малко по-топли чувства към Калвин Бауърс.

— Аз също.

Дебора си представи цялата гръцка колекция заедно с маската като централен експонат, подредена в блестящи от чистота витрини във фоайето или в специално построено помещение в дъното на дългия тъмен коридор, с обяснителни текстове и илюстрации по стените — най-богатата сбирка на гръцки антики извън Атина! Ричард безспорно се бе стремил към тази цел.

Бауърс, който я наблюдаваше, сякаш видя образите в съзнанието й, и кимна.

— Разбирам. Ако мога с нещо да бъда полезен...

Тя се усмихна, осъзна, че е затаила дъх, и шумно въздъхна.

— Между другото — добави той, — установих, че липсва част от юридическата кореспонденция на Ричард. Тук има ли някакви писма?

— В кабинета. Там държа повечето документи, отнасящи се за музея. Нещо определено ли търсиш?

Калвин придоби изражение като че трябва да се оправдава.

— Господин Диксън съхраняваше документи, свързани с личното му имущество и делът му в музея. Може би имат връзка със

завещанието му. Полицаяте ще искат да видят правното състояние на имуществото му, в случай че има някаква връзка с мотива на убийството му.

Дебора кимна делово, като внимаваше да покаже, че това изобщо не я учудва и притеснява.

— Тези неща са лични и би трябвало да са в жилището му, а не в музея, освен ако не са постъпили съвсем скоро.

— Колко скоро?

— Ако са били адресирани до дома му примерно преди ден-два. Жилището е на друг номер на улицата — сто четиридесет и три. Музеят се води на сто петдесет и седем. Не знам защо е така, след като се намират в две долепени сгради, но има две пощенски кутии. Ако е нещо лично, но се получава в музея, отнема няколко дни. Аз се занимавам с деловата кореспонденция, отсявам рекламите и му предавам останалото. Обикновено той не получаваше много писма и ако не отбележа някое като спешно, другите стигат до него по-късно. Това проблем ли е?

Бауърс не отговори и присви очи, после вдигна рамене и се усмихна.

— Едва ли. Просто не бих препоръчал официални документи да минават през ръцете на други хора, освен на получателя. Нали съм адвокат.

Детективите Сернига и Кийн бяха на горния етаж, в кабинета до спалнята на Ричард, заболи нос в списъка с гостите и описа на музейните експонати. Дебора погледна стълбището и внезапно реши да вземе една последна предпазна мярка, преди да се качи да разговаря с тях.

Дамската тоалетна до кабинета ѝ представляваше малка стая, запазена за персонала на музея. Бе оборудвана със стандартна тоалетна чиния, мивка с течен сапун и сешоар за ръце. Електрическият ключ на осветлението беше свързан с вентилатор, който бръмчеше и тракаше почти толкова силно, колкото струята вода, пусната в тоалетната чиния. Когато сешоарът и вентилаторът бяха включени, обикновено не се чуваше нищо, затова кълтежът на повишени гласове я изненада.

След секунда Дебора установи откъде идва той. В стената над тоалетната чиния имаше отдушник за отоплението и климатичната инсталация. Отначало тя не обърна внимание, но после осъзна, че гласовете са мъжки и принадлежат на двамата детективи.

Тръбата на отдушника сигурно стигаше до кабинета горе.

Дебора не беше забелязвала това, но от друга страна то не ѝ влизаше в работата. Колко често някой говореше на глас в онази стая? Там бяха личните покои на Ричард.

Единият глас беше по-висок от другия. Сернига? Не, Кийн.

Какво си се разслухтяла — помисли тя.

Сешоарът за ръце престана да бръмчи и гласовете се откриха още по-ясно.

— Така твърдиш ти — изрева Кийн. — Аз откъде да знам, по дяволите?

Сернига измънка нещо неразбираемо и Кийн се изсмя в отговор. След това Сернига продължи да мърмори, но Дебора не долови нищо от думите му.

Кой знае защо, протегна ръка и угаси лампата. В стаичката настана непрогледен мрак. Вентилаторът също спря да работи. Гласът на Сернига, с леко металически нюанс от ехото в отдушника, се изви плавно като пушек.

— Вече ти казах — хладно, но раздразнено рече той. — Ако имаш проблем, говори с капитана.

— Направих го — извика Кийн, — и ти много добре знаеш докъде стигнах.

— Тогава слагаме точка, нали?

— Не. Твърдиш, че те са те прехвърлили от окръг Хенри? Сутринта им се обадох. Никой не беше чувал за теб.

Дебора изведнъж почувства студ и несигурност в тъмнината. По гърба ѝ отново полазиха същите ледени тръпки, както когато усети мириса на мъжки одеколон и на дим от лула в апартамента си.

— Твоят началник ти заповяда да работиш с мен — каза Сернига. Сега гласът му беше твърд като стомана, сякаш едва сдържаше гнева си. — Ако имаш някакви проблеми, отнеси се към него.

— Ти ченге ли си изобщо? — попита Кийн. — Видях изражението ти, когато ти дадох формулярите. Не си попълвал такива

неща, нали? Искам да видя значката ти.

Но точно в този миг някой дръпна вратата на банята от външната страна и Дебора не чу нищо повече.

19.

В тоалетната нахлу Тоня.

— О, извинете — не много сърдечно каза тя, но после забеляза преbledнялото лице на Дебора. — Не видях светлина под вратата, затова предположих... Добре ли сте? Имате такъв вид, сякаш сте видели призрак.

— Всичко е наред — отвърна Дебора. — Просто съм... малко уморена. Последните два дни бяха много напрегнати. Мисля да...

Не знаеше какво да каже. Махна неопределено с ръка и се опита да се усмихне, но загриженото изражение на Тоня показа, че не е успяла да я убеди.

— Имате ли нужда от нещо?

— Не.

— Искате ли да повикам ченгетата?

— Не — настойчиво отговори Дебора. — Не е необходимо. Всичко е наред. По-късно ще говорим.

Тя излезе, тръгна по коридора, отдалечи се от стълбището, водещо към кабинета на Ричард и тръгна надолу към музея. Постепенно усети нарастваща решителност и ускори крачка. Докато минаваше покрай ужасяващите образци на препарирани животни от викторианската епоха, вече тичаше. Влезе в кабинета на музея, отвори сейфа и извади паспорта си. Две минути по-късно вече беше във фойето с тиранозавър рекс и корабния нос със страховитата жена, а след още четири седеше зад волана на колата си и натискаше докрай педала.

Мобилният ѝ телефон беше изключен и Дебора го остави така.

Трябваше да се прибере у дома си или поне да отиде в хотела, да се наспи и да проясни съзнанието си.

Това не променя чувото през отдушника.

Вярно, но може би щеше да открие логика в доловените реплики, ако се отдалечеше от музея с неговите странни съкровища. Трябваше да остане сама.

Дебора прекоси кръстовището на Бъфърд Хайуей и се насочи към магистралата.

Докато завиваше на юг към центъра на града, тя се стресна от свистене на гуми по асфалта зад нея. Погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза тъмен микробус, който рязко потегли, когато светофарът светна в зелено, като бързо подкара след нея.

Ето това са шофьорите в Атланта — помисли тя. — Ще рискуват живота си, само и само да се приберат вкъщи пет минути по-рано.

Дебора остана в дясната лента, за да предостави на бързака повече място, и се запита къде да отиде. Инстинктивно се беше насочила към апартамента си, отдалечавайки се от „Холидей Ин“.

Все още съм твърде близо до музея. И до Сернига и Кийн. Може да карам един час напосоки. Или да отида да се разходя в парка Пиедмонт. Да. Ще се движа по маршрута за дома, ще паркирам на Джунипър и ще се разходя край езерото.

Идеята ѝ вдъхна чувство за цел и Дебора малко се отпусна, докато шофираше. Потокът на уличното движение още повече разсея безпокойството ѝ. Съзнанието ѝ се успокои и отново се съсредоточи върху разговора, който бе чула в тоалетната. Възможно ли беше да е разбрала погрешно? Може би, но беше готова да се обзаложи, че е чула правилно. Дали пък не беше някаква шега между двамата? Едва ли. Кийн подозираше, че Сернига, водещият разследването за убийството на Ричард, не е ченге? Беше ли възможно? И какво означаваше това?

Тя зави по Грейди, навлезе в поредния завой, като все още караше в дясната лента. Частта от съзнанието ѝ, която се беше съсредоточила в шофирането, прекъсна другите ѝ мисли, отбелязвайки познатия знак „Дясната лента свършва след четиристотин и петдесет метра“.

Дебора погледна в страничното огледало и започна да се придвижва наляво, но рязко свърна обратно, когато видя микробус наблизко.

Внимавай!

Тя прогони всички останали мисли и вкопчи пръсти във волана.

Микробусът от лявата ѝ страна не мръдна от посоката си. Шофьорът очевидно не бе забелязал факта, че тя едва не се блъсна в него. Увеличи скоростта, за да се отдалечи — но микробусът направи същото.

Типично.

— Добре, откачен кретен — измърмори тя и намали, за да му даде възможност да я изпревари. Нямаше достатъчно място, за да оспорва предимството си.

Микробусът също намали, като остана да се движи успоредно с нея. Дебора се обърна, за да изгледа гневно шофьора, но стъклата му бяха тъмни и не успя да види нищо.

Микробус?

Тя прозря две неща в бърза последователност. Това беше същият микробус, който я настигна, когато излезе на магистралата. И шофьорът вляво не беше в маниачен малоумник, който си играеше на преследване с шеметни скорости.

„Лентата свършва след триста метра — предупреждаваше знакът над главата ѝ. — Минете вляво.“

— Опитвам се — каза Дебора, подаде мигач и натисна клаксона.

Микробусът не помръдна. Но тя и не очакваше, че ще го направи. Беше я проследил от музея и нарочно я беше притиснал. Дебора увеличи скоростта на осемдесет и после на деветдесет и пет километра. Лентата отпред се превръщаше в тясна ивица, обозначена с оранжеви конуси покрай бетонната стена срещу нея.

Микробусът също увеличи скоростта и се приближи. Изтласкваше я към тъмната стена вдясно. Пространството се стесняваше. Паниката ѝ нарасна. Дебора разбра, че ако микробусът не помръдне, тя ще се удари в стената със смъртоносен сблъсък.

„Лентата свършва след сто и петдесет метра.“

Дебора удари спирачки. Задната част на тойотата леко се завъртя и се закачи в бетонната стена. Разнесе се трясък, последван от пронизително стържене на метал. За миг микробусът продължи напред, но после също удари спирачки, като намали, очевидно за да не ѝ даде възможност да избяга.

Дебора се движеше с тридесет километра в час, но стената се извисяваше отпред застрашително.

Е, добре — помисли тя. — Спирам.

И после какво? Ами ако и шофьорът на микробуса спреше? А ако слезеше?

Тя си представи трупа на Ричард, прострян на пода. Убийците му очевидно не биха се спрели пред нищо.

Дебора се втренчи в бетонната стена отпред и настъпи докрай педала на газта.

20.

Това беше безумие. Безразсъдство. Самоубийство. Беше последното, което очакваше шофьорът на микробуса. Докато разбере намеренията ѝ, тя вече беше десет метра пред него и се измъкваше наляво.

Тойотата закачи ъгъла на стената, разпръсквайки водопад от стъкла и без да намалява, се вмъкна в потока от коли сред хор от клаксони и скърцащи спирачки.

Господи, размина се на косъм. Идиотка! Можеше да се пребиеш.

Да, ако бях спряла.

Това е абсурдно. Не знаеше как ще се развият нещата. Драматизираш.

Но съм жива. Това ми е достатъчно.

Докато се вместиаше сред колите в средната лента, успокояваше дишането си и махаше за извинение на разгневените шофьори, Дебора погледна назад и видя, че на следващото отклонение тъмният микробус излезе от магистралата и се скри от погледа ѝ.

Излезе от магистралата, спря пред банкомат и изтегли максималната позволена за деня сума. Направи обратен завой и остави остърганата и очукана тойота на паркинга на Темпъл, недалеч от реставрираната синагога, която все се канеше да посети. Добра се пеша до станцията при Центъра на изкуствата и взе метрото до международното летище „Хартсфийлд Джаксън“.

Някой беше нахълтал в апартамента ѝ и я чакаше в тъмното. Някой се бе опитал да я изтласка от магистралата. Някой беше убил Ричард. Но най-обезпокоителното в случая беше, че не можеше да има доверие на хората, от които най-много се нуждаеше — полицията. Трябваше да се махне от Атланта. Да замине далеч. Нямаше друг багаж, освен чантата си, натъпкана с още неотворени писма до музея, но дрехите не бяха проблем — щеше да си купи каквото ѝ трябва, когато пристигнеше.

Но къде?

Все още не беше решила и този въпрос се въртеше в съзнанието ѝ, докато седеше на коравата оранжева седалка в мотрисата.

Би могла да се прибере в родния си дом в Бруклин при майка си и сестра си, но знаеше, че няма да го направи. Посещенията ѝ в Масачузетс бяха изключително редки, изпълнени с напрежение, трудни разговори и непохватно тъпчене на място, така както беше с всичко след смъртта на баща ѝ.

Здравей, мамо. Аз съм Деби. Някой се опитва да ме убие. Имаш ли нещо против да постоя при теб?

Не, не става.

Дебора излезе от метрото, влезе в южния терминал на летището и тръгна към гишето на авиолинии „Делта“. Тъй като не се беше обадила предварително за резервация, хрумна ѝ да издиктува на служителите погрешно името си на билета, за да забави полицейското издирване в компютрите на авиолиниите.

Не! Довери се на полицията! Кажи им за микробуса. Трябва да им се довериш, иначе...

Отново ще настъпи хаос? Точно така.

Тя разгледа изписаното на мониторите и се отправи към малка опашка, на която се беше наредило измъчено семейство с огромни куфари, които непрекъснато се изхлузваха от товарните колички. Жената зад гишето с уморени очи обясняваше нещо за електронни билети. Само на няколко метра зад нея, зад стените от бронирано стъкло, течеше нормалният ежедневен живот...

Където шофьори, склонни към самоубийство, се опитват да те принудят да се блъснеш в бетона, или ако спреш, да те причакат в някой безлюден подлез с нож, който оставя симетрични дупки около входната рана...

Дебора се обърна внезапно и се блъсна в мъж на средна възраст, издокаран в неподходящ за пътуване костюм от три части. Той се обливаше в пот и като почти всички авиопътници, изглеждаше притеснен.

— Извинете — каза тя.

Мъжът беше по-скоро изненадан, отколкото обиден, не ѝ отговори. Дебора отново се обърна към гишето.

Потърси полицаи.

Който щеше да я предаде на Сернига? Не. Единственият, който може би беше на нейна страна, беше адвокатът, за когото допреди два дни не беше и чувала.

— Какво мога да направя за вас? — служителката ѝ отправи заучената си усмивка.

Членовете на притесненото семейство отминаха, като разговаряха обезпокоено и се вторачваха в бордовите си карти, сякаш бяха написани на шифър.

— Има ли свободни места? — попита Дебора.

— За този полет ли? Пристигате точно навреме!

Дебора се усмихна едва-едва, без да отговори. Жената погледна екрана.

— Да, но ще трябва да побързате. Охраната е тромава. Еднопосочен или двупосочен билет?

— Двупосочен, но може ли без дата на връщане?

— Разбира се — отвърна служителката, докато тракаше по клавиатурата. — Готово. Как предпочитате да платите?

Дебора не искаше да използва кредитната си карта, но нямаше избор. Сигурно все още не я търсеха. Тя сложи на гишето „Мастър кард“ и жената провери цената.

— Да видим. Двупосочен билет до Атина, Гърция...

ИНТЕРМЕДИЯ

Франция, 1945 година

Едуард Грейвс свали бялата си каска на военен полицай, бутна я под брезентовата си чанта в кабината на камиона „Опел“ и енергично закрочи към селската поща. Малко се безпокоеше за този етап на плана, защото не говореше френски — но се оказа, че не е необходимо. Показа на началника на пощата грижливо фалшифицираната си военна карта за самоличност и зачака. Някаква възрастна жена одобрително бръщолевеше за освобождението. Грейвс кимна и се усмихна. Искаше му се да го остави на мира.

— Един пакет, мосю — каза началникът на пощата и го вдигна победоносно, сякаш лично бе преплувал Ламанша с проклетото нещо.

Грейвс взе пакета, без да пророни дума, и излезе. Забеляза само, че пощенската марка е английска. Качи се отново в камиона и трескаво го отвори, разкъсвайки със зъби лепенката по краищата. Дългите му сръчни пръсти леко потрепераха, когато извади писмото и пачката британски лири. Той ги преброи бързо и хвърли поглед на бележката с лондонския адрес и името на подателя — Рандолф Фиц-Стивънс. Смачка хартията на топка и я изхвърли през смъкнатото стъкло, а после превъртя ключа на стартера и зачака двигателят да запали.

Три часа по-късно той беше на кея и гледаше как товарният кораб „Сен Ло“ потегля, натоварен с демобилизирани войници и трюмове, пълни с лични вещи и френски продукти, предимно вино, и няколко сандъка, за чийто транспорт бяха платили цивилни граждани като него. Докерите разтовариха за десетина минути сандъка от задната част на „Опел“-а и го пренесоха в трюма. Грейвс стоеше наблизо и се стараеше да не ги гледа прекалено изпитателно и да не изглежда неспокоен, за да не наведе моряците на мисълта да търсят ценни неща. Нямаше доверие на чернокожите и на моряците.

След две седмици щеше да пресрещне сандъка и да се върне в Щатите. Дотогава Рандолф Фиц-Стивънс нямаше да може да го открие, дори ако знаеше кого да търси. А той нямаше представа. Толкова лековерни ли бяха всички британци? Няколко снимки на стоката бяха

предизвикали пяна в устата му. Отначало Грейвс реши да поиска десет хиляди лири стерлинги предплата, но когато усети вълнението на британеца, удвои сумата, и Фиц-Стивънс дори не мигна. Вероятно можеше да измъкне и повече. Странно беше да мисли за този тип, който седи край доковете в Саутхамптън — там, където трябваше да изпрати сандъка — чака го седмица след седмица да пристигне и после пише разтревожени, учтиви писма на несъществуващ човек в някакво мижаво френско градче...

Всичко беше минало идеално. Може би щеше да се наложи да отговаря на въпроси за командира на танка „Шърман“, ако приятелчетата му проговореха, но никой нямаше да приеме насериозно показанията на танкистите. Както нищо не свързваше Едуард Грейвс, сержант от военната полиция, с името, написано на товарителницата. Лятото се оказа успешно. Войната, към която бе изпитвал противоречиви чувства, беше свършила, и той бе положил основите на едно невероятно завръщане в Съединените щати!

Войната в Европа наистина беше свършила, макар и само преди две седмици, и германските войски бяха предали оръжията си. Но все още тук-там имаше разпръснати военни части, които или не знаеха последните новини, или бяха предпочели да продължат да се сражават. Такава беше и самотната, понесла тежки поражения подводница, която се намираше на сто и двадесет мили северозападно от Шербург. Командният пункт и радиопредавателят ѝ бяха повредени преди няколко седмици от случайна мина. Немската подводница „U 146“, тип VII, по крайбрежието на Сен Назар всъщност се носеше във водата почти неуправляема от близо две седмици. През това време бурното море бе откъснало остатъка от радиоантената и установяването на контакт с командването беше невъзможно. Капитанът знаеше само, че войната върви зле и че силите на Третия райх вероятно се гърчат в предсмъртна агония, но беше военен от кариерата и не искаше да изостави осакатения си плавателен съд, ако все още можеше да свърши някоя работа. Той не беше сигурен кои укрития за подводници са в германски ръце и беше решил да изчака поне още един ден, след което да се опита да изпрати сигнал за помощ. Ако пристигнеха, преди подводницата да потъне на дъното, спасителите вероятно щяха да

бъдат американци. Капитанът щеше да изчака, докато се приближат достатъчно, за да извадят хората му от водата, и сетне щеше да атакува кораба им.

На товарния кораб „Сен Ло“ не му провървя, когато се появи в полезрението на немската подводница: оставаха ѝ само три часа живот и две торпеда, готови да бъдат изстреляни.

ВТОРА ЧАСТ

НАД ТЪМНОТО КАТО ВИНО МОРЕ...

РАЗМИСЪЛ ОТ „КАДИШ“:

„Кадиш“ изразява духа на нетленното в човека, отказва да приеме победата на смъртта и уверява, че повехналото ще се съживи и че падналото от дървото на живота ще разцъфне и отново ще се превърне в човешко сърце. „Кадиш“ ти дава увереност, че когато умреш, ще останат онези, които независимо дали са бедни или богати, ще изпратят молитвите си след теб и ще запазят спомена за теб като най-скъпото си наследство — на каква по-удовлетворяваща или по-приятна мисъл може да се надяваш? Това е мъдростта, завещана ни от „Кадиш“.

21.

Решението да замине за Гърция беше взето интуитивно. Оттам беше започнало всичко. Съкровището беше открито в Гърция. Загадъчните гости на Ричард бяха гърци. И с Гърция той беше провеждал тайни телефонни разговори. Дебора трябваше да търси там, далеч от музея и шофьора на микробуса. Нямаше доверие на полицията в Атланта. Беше убедена, че между всичките тези неща има връзка. С всеки изминат километър тя се приближаваше до събирателната им точка и се отдалечаваше от смъртоносните им цели.

Не можеше да спи, докато пътува със самолет. Седалките винаги бяха твърде тесни, за да се изтяга удобно, пък и не харесваше идеята да спи сред непознати хора. Достатъчен ѝ беше дискомфортът, че са заедно в летящия в небето цилиндър. Не искаше да бъде в безсъзнание и да не знае какво става. Днес обаче повече от всякога имаше нужда да поспи, докато се носеха над Атлантическия океан, после над Средиземно море и над искрящите сини води на Егейско море.

Но не можеше да заспи — колкото и да се опитваше да заблуди организма си, че е нощ. Беше капнала от умора и перспективата, че ще лети повече от десет часа и в Атина ще слезе от самолета на загоряване, изведнъж ѝ се стори потискаща. Мозъкът ѝ бе объркан от потоците инстинкт и разум. Мислите преминаваха пред затворените ѝ очи като противоречиви субтитри на чуждестранен филм и ѝ подсказваха, че моментът не е подходящ за отпускане. Трябваше да измисли план. Не разполагаше с местна валута, нито си бе запазила стая в хотел и не знаеше защо беше тръгнала да гони вятъра и какво смята да прави сега, след като беше предприела пътуването. Изключено беше да заспи.

Дебора погледа филма, към който пътниците проявяваха определен интерес, изяде поднесената храна и прекара половината време, като се разхожда нагоре-надолу, съзнавайки, че всички я намират за непохватна и досадна. Тя видя мъжа в костюма от три части, в когото се беше блъснала на опашката за билети, но той четеше и изглежда не я забеляза.

Изминаха два часа, а после три. За миг помисли, че е задрямала, но когато погледна часовника на ръката си, стрелките не бяха помръднали. Изправи се и се замисли какво ще прави, когато самолетът се приземи. Поне щеше да бъде в безопасност.

Мъжът в костюма от три части остави книгата и разкърши рамене, сякаш мускулите му се бяха схванали от дългия полет и се протягаше. Той хвърли безразличен поглед назад, където високата американка надничаше зад спътника си, за да види през откренатите щори утринното слънце. Беше сигурен, че не го е познала, и това беше хубаво. Трябваше да я следи, след като се приземяха, но не прекалено отблизо. В края на краищата нямаше причина да бърза, най-важното беше избирането на подходящия момент.

22.

В Атина беше горещо. Сухата топлина и прахолякът полепнаха неприятно по кожата ѝ и Дебора започна да се поти, докато вървеше от летището към градския автобус. По време на телевизионните предавания на Олимпийските игри, от Атина и предградията ѝ се виждаха само древни развалини и идилични села с белосани с вар къщи на фона на лазурните води и синьото небе. Не беше подготвена за километрите с безлични сиви блокове. Половината не бяха довършени или пък вече бяха занемарени.

Мъжът срещу нея беше най-малко петдесетгодишен, слаб, с атлетично телосложение и прекалено старателно издокаран. Той държеше ръката на два пъти по-млада жена, закръглена красавица с капризно изражение. Тя можеше да му бъде дъщеря, но интимният начин, по който мъжът прокарваше устни по шията ѝ, подсказваше друго. Дебора отмести очи от тях, но пред погледа ѝ нямаше друга гледка, освен мъгливите улици с бетонни сгради.

Какво правиш тук, по дяволите?

— Търся отговори и се крия — измърмори тя. — Не задължително в тази последователност.

На летището Дебора беше намерила павилион за туристическа информация и книжарница и си беше купила пътеводител на Гърция, като със закъснение установи, че е публикуван през 1995 година и цените са в драхми — въпреки че Гърция вече бе възприела еврото. Нямаше представа дали съдържанието също не беше остаряло — но реши да не мисли за това. Избра хотел „Ахил“, в пътеводителя пишеше, че се намира в центъра на Атина. Телефонният номер не беше променен. Дебора се обади и си запази стая, а после се качи на автобуса и започна дългото и потискащо пътуване към столицата.

Слезе на площад „Синдагма“, една от най-зелените части на града, благодарение на парковете и сградата на Парламента в съседство. Няколко минути си проправя път по странични улици с имена, изписани с непознати, но в крайна сметка четливи гръцки букви и най-сетне се добра до слабо осветеното, прохладно фоайе на „Ахил“.

Младата жена на рецепцията донякъде напомняше на момичето в автобуса, чернокоса и красива, непосредствена и леко отегчена. Дебора, която смяташе прекалената услужливост на персонала на американските хотели за лицемерна и малко смущаваща, веднага я хареса.

Регистрира се със собственото си име. В края на краищата, Атланта беше далеч от тази мрачна сграда в Стария свят с мраморен под и безразлична служителка.

— Нямате ли багаж?

— Не — отвърна Дебора и се усмихна извинително, сякаш това я правеше странна или подозрителна.

— Добре — равнодушно каза девойката. — Ето ви ключа.

Стаята се оказа приятна, уединена и изпълнена със същата небрежна елегантност като фойето. Раздрънканият асансьор и твърде тясното стълбище я стреснаха малко, но хотелът беше отличен в най-важните неща и това ѝ беше достатъчно. Банята беше облицована в мрамор, който леко искреше, когато отместиш поглед, завесите бяха дълги и тежки. Тя легна на твърдия матрак, заслуша се в бръмченето на климатичната инсталация и заспа.

Когато се събуди, в стаята беше тихо и тъмно и за миг се обърка. Влезе в банята, извади сапуна от синьо-бялата му опаковка, украсена със стилизиран Пантеон, и едва тогава си спомни къде се намира.

Гърция.

За какво си мислеше? Дебора се върна в спалнята и посегна към телефона, но спря.

Не. Няма на кого да се обадиш.

Тя огледа оскъдните си лични вещи, изкъпа се и слезе на рецепцията. На мястото на мургавата хубавица с безучастно преценяващи очи седеше шестдесетгодишен мъж, който я погледна равнодушно, когато Дебора го попита дали говори английски.

— Разбира се — отвърна той и сви рамене. На лицето му се изписа леко обидено изражение, сякаш го беше попитала дали знае да чете.

— Как мога да стигна до Националния исторически музей?

Мъжът извади карта, където за удобство беше обозначен хотелът.

— Вие се намирате тук, а музеят е тук. Може да отидете пеша, но е горещо. По-добре вземете такси.

Той зачака, сякаш искаше да види реакция. Дебора разгледа картата, търсейки мащаб, който да я ориентира в разстоянието.

— Вземете такси дотам и се върнете пеша. Тогава ще бъде по-хладно — каза портиерът, вдигна телефона и зачака.

Дебора кимна и той набра номера.

Тя седеше на задната седалка на таксито, гледаше сивия бетон на града и натовареното улично движение и смътно се питаше дали полицията вече я издирва. Нямаше да им отнеме много време да проследят паспорта и кредитната ѝ карта, но не знаеше какво са готови да предприемат. Може би щяха да я заподозрат в убийството на Ричард, но едва ли толкова категорично, че да се обадят на Интерпол.

Ами ако ченгетата наистина са замесени?

Кийн беше полицай. Той не я харесваше, но беше ченге. Сернига изглеждаше по-разумен и уравновесен, но... кой би могъл да каже какъв е. От една страна Дебора искаше да се свърже с тях и да им съобщи, че не бяга, но нещо я спираше. Дали да не се обади на Калвин Бауърс...

И какво извинение ще измислиш? — попита ироничният ѝ вътрешен глас. — Смяташ, че му липсваш? И той копнее за непохватната, интелектуално и емоционално увредена жена, на която случайно попадна, докато ченгетата я разпитваха за убийство, извършено по особено жесток начин?

Млъкни.

Плати на шофьора на таксито и излезе в жегата. До музея водеше широка стълба. Мина под портала с колони, купи си билет и започна да се разхожда из празните бели и кънтящи помещения, под прозорците, изрязани точно под високия таван без орнаменти и покрай статуите със съвсем дребни надписи.

Това пространство беше пълна противоположност на американските музеи — непретенциозно и лишено от мебели. Ни най-малко не отстъпваше от гледна точка на развлекателната си стойност или висококултурната си изисканост. Но притежаваше характерна гръцка специфика: не позволяваше нищо да отвлече вниманието на

посетителите от експонатите, изложени със семплост, граничеща с аскетизъм. Нямаше хора, хванати за ръце, нямаше весели цветове или привличащи окото диаграми. Атмосферата му сякаш казваше: „Ако искаш да знаеш повече, а това е задължително, купи си учебник или се върни в училище“. На Дебора музеят ѝ хареса — особено се впечатли от колекцията от островната група Циклади със странните ѝ, сякаш постмодернистични статуи, напомнящи за Мур и Пикасо, художници, творили четири хиляди години по-късно.

Тя разгледа внимателно микенската сбирка, като се придвижваше от витрина на витрина умишлено бавно, за да остане в помещението, докато туристите бързо преминават край нея. Нищо не приличаше на предметите, които Ричард беше скрил зад библиотеката си в Атланта. Разбира се, колекции имаше и в други музеи, но тази беше най-голямата и най-богатата. Отново я преряза мисълта, че ако са копия, съкровищата на Ричард са изработени от майстори импровизатори, а не са подражания на съществуващи и запазени образци. С други думи, сбирката му беше или автентична, което би било изумително, или фалшификат — нещо пагубно за доброто му име.

Най-дълго се задържа пред погребалните маски и по-точно пред тази на „Агамемнон“ — и остана доволна, че музеят не я е нарекъл с това неправилно име. Дебора се вторачи в нея, опитвайки се да си припомни снимката, която беше видяла на компютъра в музея. Убедеността ѝ, че онази маска също не е била копие, нарасна.

Погребалната маска на „Агамемнон“ беше малко по-голяма от естествените размери, изработена от злато и леко несиметрична, въпреки че Дебора не можеше да определи дали това е оригиналният ѝ вид или е деформирана от трите и половина хилядолетия, прекарани под тонове пръст и камъни. Носът и устните бяха тънки, а веждите изцяло извити. Имаше големи мустаци и брада. Ушите бяха леко отдалечени от косата и брадата и стърчаха като криле. Най-поразителното нещо бяха очите. С формата на бадеми, без ириси и зеници — само цепки, които изглеждаха отворени и същевременно затворени, като придаваха загадъчен израз на лицето, сякаш застинало между живота и смъртта.

— Отдавна я гледате.

Гласът до нея беше плътен и със силен акцент. Дебора се обърна и видя мъж на средна възраст, вероятно грък, със сериозни очи като на

ловна хрътка.

— Извинете — каза тя и бързо се огледа, за да види дали не пречи на някоя група туристи. Човекът вероятно беше екскурзовод. Дебора беше толкова погълната от изследването си, по-точно от детективското си разследване, че не бе усетила присъствието му. Откога я наблюдаваше?

— Не е необходимо да се извинявате — рече той и сви рамене толкова изразително, че лицето му се състари с десетина години. Черните му очи блестяха като твърди бонбони. — Свикнал съм хората да се впечатляват от маската, но малцина са толкова... задълбочени и съсредоточени. Сигурно следвате археология.

Дебора се усмихна.

— Аз съм уредник на музей в Америка.

— Простете. Не исках да намека за липса на знания. Английският ми е... слаб.

— Съвсем не — още по-искрено се усмихна тя. — Специалист съм само по история на Северна и Южна Америка. По гръцка история всъщност наистина съм студент.

— Хубаво — кимна мъжът. — Нали не сте дошли тук, за да докажете, че маската е фалшификат?

— Не. Много ли хора мислят така?

Той отново сви рамене и вдигна ръце с дланите напред.

— Някои. Най-взискателните археолози. Разбира се, не приемат насериозно доводите им, но за конспирациите винаги има пазар, нали?

Дебора кимна и се запита дали наистина беше дошла, за да провери автентичността на маската.

Мъжът изтълкува мълчанието ѝ като възможност да ѝ подаде ръка и да се представи.

— Димитри Попадреус.

— Дебора Милър.

Тя му каза името си машинално и за миг се запита дали трябваше да го прави. Безполезната ѝ мисъл обаче беше прогонена от друга.

— Чакайте. Попадреус? — Дебора погледна в пътеводителя. — Вие сте...

— Директорът на музея. — Той леко се поклони. — От време на време обичам да се разхождам сред посетителите, за да видя какво ги интересува и какво ги отегчава. Туристите са странни същества —

добави Попадреус, отмести очи от нея и се вгледа в отдалечаващата се група хора. — Често не разбирам за какво са дошли тук.

Той отново сви рамене и после доволно се усмихна.

— Във вашия музей има ли много експонати от Новия свят?

Новия свят — помисли Дебора. Европейците колонизираха Северна и Южна Америка преди петстотин години, а все още я наричаха „нова“. Може би в Европа времето тече по-бавно. Тя огледа огромното бяло помещение, пълно със съкровища от бронзовата епоха.

— Предимно — отговори Дебора и направи лека гримаса, която повече би подходдала на гърка. — Нашият музей е малък и нямаме експонати от световна класа.

Разбира се, с изключение на тайното микенско съкровище на горния етаж — обади се вътрешният ѝ глас.

— Е, значи маската е истинска, така ли? — закачливо попита тя.

— Защо да не е? — Попадреус я погледна изпитателно. — В стилистично отношение се различава от другите, но това не доказва нищо. Ако разполагаме със стотици, с които да я сравним, може да се установи нещо, но имаме само шест. Разновидностите може да се дължат на вкуса на занаятчията, на особеностите на лицето на починалия или... — Той пак сви рамене и въздъхна дълбоко, за да подчертае думите си. — Няма причина да се съмняваме в разказа на Шлиман къде и кога я е намерил. Но да направи копие — и то за времето, с което е разполагал и преди толкова много години, като се имат предвид и ограничените му възможности — такова нещо е много по-невероятно, нали?

— Предполагам — съгласи се Дебора. — Мислили ли сте да датирате маската, за да сложите точка по въпроса?

— Да, но не е възможно. Някои методи не са подходящи. Изследването с... Как наричате прашеца от растенията?

— Полен.

— Точно така. Датиране с полен. Да се направи такова изследване веднага щом маската е била открита, вероятно би било полезно, въпреки че излъсканият метал задържа малко полен. Сега обаче, след стотина години почистване и реставриране, показанията ще бъдат безсмислени.

— Радиовъглеродно датиране? — подсказа Дебора.

— Радиовъглеродното датиране изисква да се отчупи парче от маската. Това, разбира се, е неприемливо, особено след като няма основателни причини да подлагаме предмета на такава разрушителна проверка, пък и златото не е подходящо за подобно изследване. Малко вероятно е резултатите да са убедителни. Защо да повреждаме предмета, ако никой няма да бъде доволен от резултата?

— А датиране с хелий?

— В бъдеще може би ще го направим — сериозно кимна директорът на музея, — но трябва да бъдем по-сигурни в точността на метода, а също, че маската няма да бъде повредена. — Той я погледна проникателно. — Имате много въпроси за човек, който не се интересува от това дали маската е автентична.

Дебора се усмихна.

— Професионално любопитство. Между археолози.

— Хубаво — усмихна се той. — Разкажете ми за вашия музей.

Тя описа голямата каменна томахавка и останалата част от изложбата за североамериканските индианци и му разказа за гастролиращите келтски експонати, които скоро щяха да пристигнат. Попадреус кимаше, усмихваше се и успяваше да си придаде въодушевен, дори смаян вид. Дебора, естествено, беше прекалено скромна. И как нямаше да бъде, след като разговорът се водеше пред изключителните му експонати? Няколко минути по-късно, с нарастваща неловкост и смущение заради гордостта си от музея „Хълма на друидите“, която учтивото му окуражаване леко нараняваше, тя се върна на темата за микенското злато.

— Искам да ви задам още един въпрос.

— Моля.

— Ако маската е истинска, каква е вероятността според вас Шлиман да е намерил друга като нея, която не е била показвана публично?

По-късно, когато си припомняше този разговор, Дебора си даде сметка, че лицето му приличаше на голяма, самотна къща със светнали прозорци и с уютна запалена камина вътре. След като зададе въпроса си, щорите изведнъж се спуснаха. За миг той се втренчи сякаш някъде през нея.

— Никаква. Не виждам как би станало такова нещо — заяви Попадреус, погледна часовника си и се усмихна, този път усмивката

му беше предпазлива и не озари черните му очи. — А сега, съжалявам, но ще трябва да ме извините. Имам работа. Забавлявайте се. И моля ви, заповядайте отново — добави той, след като вече се беше отдалечил на няколко крачки от нея. — Споменете името ми на входа и няма да плащате за билет.

Дебора се загледа след него и се запита какво толкова беше казала, че го накара бързо и неспокойно да си тръгне.

23.

На връщане от Археологическия музей Дебора спря пред сергия на улицата и си купи яркожълта раница — багажът ѝ засега. След това намери сравнително евтин бутик и я напълни с дрехи, като неопределено се запита дали това означава, че възнамерява да остане повече от един-два дни. Купи си тениски, къси панталони, памучно бельо, бански костюм, който вероятно щеше да ѝ бъде малък, и дълга, широка бяла рокля, ушита от мек, ефирен плат, може би муселин. Стори ѝ се типично гръцка, като от класическата античност. В днешно време европейската мода уеднаквяваше всички. Младите гъркини бяха облечени стилно, в ярки цветове, излъчваха самоувереност и същевременно любопитна сексуална наивност, а възрастните бяха с наметнати шалове върху безформени черни рокли, в които сигурно беше горещо като в пещ. Дебора се надяваше, че гръцките ѝ покупки ще ѝ помогнат да се слее с местните жители, но шансът беше малък. Не видя никого с нейния американски ръст и постоянно усещаше заинтригувани, безсрамни погледи върху себе си.

Откри голяма книжарница с богат избор от пътеводители и исторически книги на английски и избра няколко. Купи и двата обемисти тома „Гръцки митове“ от Робърт Грейвс. Изобилието от класически сюжети, изложено в музея, я беше накарало да осъзнае колко малко знае за Омир, Есхил и Еврипид. Трябваше да понавакса.

Върна се в хотела след четири. Беше уморена и гладна. Искаше ѝ се веднага да си легне, но трябваше и да хапне нещо. Чете час и нещо, изкъпа се, облече някои от новите си дрехи, взе две от книгите и излезе в сухата жега и прахоляка.

От площад „Синдагма“ тя тръгна по „Ермоу“ и стигна до „Плака“, неотдавна преустроения турски център на стария град. Тук нямаше нито коли, нито бетон. От двете страни на тихите калдъръмени улици бяха построени хотели в неокласически стил, облицовани с теракота. Почти на всяка пресечка имаше джамии или църкви. Куполите и минаретата бяха от грубо одялани тухли. Много сгради имаха странен вид, сякаш бяха облепени с люспи. Тук-там се виждаха

много по-стари останки — развалини от древна римска арка, част от колонада от класическия период на Гърция. Атмосферата я успокои, за разлика от обстановката в музея и малко загадъчния разговор с директора. Това беше Атина, която очакваше да види — процъфтяващ и елегантен град, здраво свързан с миналото си.

Потънала в удоволствието на турист, Дебора погледна нагоре и съзря Акропола и част от сграда с колони от двете страни. Всичко беше окъпано в златиста светлина. Гледката беше зашеметяваща. Тя спря, вторачи се в постройката и сякаш физически усети излъчването ѝ. В пътеводителя пишеше, че това е част от Пропилеите или храма на Атина Нике. Изящният бял мрамор блестеше, сякаш зареден с вътрешен огън, който му придаваше неземен вид. Легендите разказваха, че там бащата на Тезей е чакал вест за сина си, заминал на остров Крит да се сражава с Минотавъра в лабиринта под двореца на Кнос. Тезей обещал на връщане да покаже успеха си, като опъне на корабите си бели платна, но развълнуван от победата, забравил. Корабите му пристигнали в пристанището с черни платна. Баща му помислил, че синът му е убит и се хвърлил в пропастта, където намерил смъртта си.

Легенди. Храмът действително ги излъчваше. Може би това привличаше там хора като Ричард и Шлиман. На такива места митовете за богове и герои от войни бяха живи.

Дебора си поръча кебап от агнешко месо и салатата от домати, черни маслини и сирене фета в една таверна на открито, наречена „Петимата братя“. Чете, за да отклони романтичния интерес на сервитьорите, наблюдава мършавите котки, промъквачи се между столовете, и реши, че гъркът, който е казал на Илейн Шотридж, че сиренето в нейните тарталети е вкусно като в родината му, е бил в най-добрия случай учтив — или в най-лошия се е пошегувал. Сиренето в таверната беше истинско — влажно, солено и вкусно, като идеално допълваше сладките, поръсени с босилек и зехтин домати. Дебора разучи пътя до Акропола и тръгна.

Разполагаше с по-малко от час, преди да затворят. Времето не беше достатъчно, за да разгледа подробно всичко и със сигурност трябваше да дойде отново, за да види и музея, но щеше да е хубаво да долови атмосферата на меката светлина и в по-прохладния въздух на вечерта. Пътеводителят споменаваше, че по това време туристите са

по-малко, тъй като вечер се отправят към хълма Филопапоу, откъдето гледката към Партенона на залез-слънце е неповторима.

Дебора бързо прекоси Римския пазар и се заизкачва по дългите стъпала, виещи се около грамадната скала, където се намираше Партенона, като със задоволство отбеляза, че повечето туристи слизат. Бяха облечени в ярки дрехи и носеха смешни шапки. Лицата, краката и ръцете им бяха изпотени и порозовели от силното слънце. Неколцина развълнувани младежи може би се бяха приготвили да изкачат още един хълм, но повечето изглеждаха уморени и малко унили. Каква ли беше причината? Изтощение, разочарование или неизбежното и потискащо усещане за собственото им невежество пред прехвалените забележителности, сливащи се в една грамадна и озадачаваща купчина от нищо неозначаващи камъни? Дебора не можеше да ги обвини, самата тя разсъждаваше като историк и археолог. Спомни си нечия забележка по повод на туристите. „Онова, което виждам, ме отегчава, а онова, което не виждам, ме безпокои.“

Докато се приближаваше към върха, погледна на север към скалистото възвишение, известно като Ареопаг или Хълма на Марс. Там бе изнасял проповеди Свети Павел; а петстотин години преди раждането на Христос турците бяха обсадили Акропола; там беше заседавал съвета на аристократите на древна Атина преди възникването на първата в света демокрация. И според легендата, там Орест се беше опитал да убие майка си Клитемнестра, за да ѝ отмъсти за убийството на баща си Агамемнон, цар на Микена, син на Атрей.

Атрей. Последната дума, която Ричард беше написал, преди да умре. Тази дума я беше накарала да прекрачи трупа му и да открие тайната стая. Но какво бе означавала за него, защо я беше написал и подсиллил с въпросителни знаци?

Дебора мина покрай Храма на Атина Нике вдясно и влезе през Пропилеите на върха на Акропола. Вляво беше Еректиона с неговите кариатиди — колони, оформени като женски фигури. Отпред се намираше Партенона. Тя спря и се залюбува на гледката. Радваше се, че е сама.

Нищо чудно, че това беше една от най-забележителните постройки в света. Огромните стъпала и очертанията на дорийските колони излъчваха несравнимо величие. Разбира се, Партенона невинаги бе изглеждал така и повечето посетители биха останали

шокирани от крещящо боядисаната и претъпкана със статуи сграда, която Перикъл бе заповядал да построят след битката при Маратон. През седемнадесети век покривът се беше срутил по време на обсада, когато храмът, използван от турските завоеватели като склад за барут, се взривил и горял два дни. В пътеводителя пишеше, че в днешно време най-голямата заплаха за Партенона са киселинните дъждове и туристите, които се катерят по него всеки път, когато пазачите се обърнат с гръб към тях. Ужасната атинска мъгла разяждаше неумолимо древния мрамор...

— Постройката има идеално съотношение девет към четири във всичките си измерения — я сепна нечий глас до рамото ѝ.

Дебора се обърна и видя непознат мъж, който, макар че прехласнато се беше вторачил в Партенона пред тях, очевидно говореше на нея.

— Наистина ли? — попита тя. В същия миг разбра кой е той и усмивката ѝ стана по-сърдечна. Сега беше облечен различно, но го бе видяла на летището в Атланта. Тогава едва не се блъсна в него, когато се колебаеше дали да се качи на самолета. Спомни си, че по-късно пак го мерна на борда.

Той кимна, погледна я за миг и после отново се загледа в храма.

— Мисля, че сте открили малката колекция на Ричард — каза непознатият. — Или по-скоро сте открили липсата ѝ.

В паметта ѝ сякаш се открехна друга вратичка: гласът му.

Взеха ли трупа? — беше попитал същият плавен, неамерикански акцент.

Дебора отвори уста от изумление и се опита да отстъпи назад, тласната от вълна на ужас.

24.

Мъжът беше едър, с широки рамене и гръден кош, не точно атлетичен, но силен и як, вероятно на около четиридесет и пет години. Очите му се впиха в Дебора.

— Стойте далеч от мен — каза тя, но думите секнаха в гърлото ѝ и прозвучаха нелепо като на малко дете. Отстъпи още назад, изкашля се и се изплю върху напукания мраморен блок под краката си.

Жестът сякаш прикова вниманието му и го спря, но само за миг. Той се приближи до нея с учудващо леки движения.

— Госпожице Милър, трябва да поговорим.

— Направите ли още една крачка, ще се обадя на ченгетата. — Този път гласът ѝ беше по-плътен и по-твърд.

— Защото вярвате на полицията ли? — сухо подхвърли той.

Учтивостта, с която произнесе името ѝ и ироничната горчивина в последната му забележка, направиха акцента му по-очевиден. Мъжът беше англичанин, а не австралиеца или южноафриканец. От една страна Дебора смяташе, че този може да се окаже полезен, но от друга в съзнанието ѝ се задейства онази примитивна зона, която делеше света на хищници и плячка. Това диво усещане, което рядко я връхлиташе, насочи погледа ѝ към камъните под краката ѝ и накара мускулите на стомаха ѝ да се свият, а очите ѝ да се стрелнат в търсене на най-близката група туристи. Опита се да си спомни къде е последният пост на охраната, който беше видяла.

Наоколо нямаше никого. Мъжът беше преценил идеално момента на появата си. Акропола, който изглеждаше сякаш религиозно притихнал, изведнъж бе станал смъртоносно безлюден.

— Няма причина да се страхувате — каза той. Тонът му беше по-скоро нетърпелив, отколкото утешителен.

— Да — отвърна тя. Праисторическият инстинкт за оцеляване ѝ подсказа да се огледа за камък, който би могъл да послужи като оръжие — но гърците ги бяха прибрали всичките, за да не ги крадат туристите като сувенири.

— Аз съм на ваша страна — добави мъжът и предпазливо пристъпи към нея.

— Нямам определена страна — предизвикателно отвърна Дебора, рискува и хвърли поглед през рамо. От Пропилеите, които се намираха на двеста метра, излизаха група туристи, приготвяха фотоапаратите си и се разпръскваха в полукръг около екскурзовода.

Дебора пое дълбоко въздух — и още едно парче от ребуса се вмъкна на мястото си: мъжът ухаеше на тютюн за лула и одеколон. Адреналинът ѝ се повиши и изведнъж осъзна, че бе доловила мириса му и на летището, но не го беше свързала с неканения гост в апартамента си.

— Вие имате нещо, което искам — каза той. — И съм готов да преговарям, за да го получа. Това е повече от приемливо, тъй като моето семейство вече е платило за въпросния предмет.

— Нямам представа за какво говорите.

— Я стига — снизходително се усмихна мъжът. — Готов съм да платя много повече, отколкото би предложил всеки музей.

Дебора си спомни още нещо.

— Следили сте ме.

— Разбира се. — Той сви рамене. — Както предполагате.

Този човек е луд — помисли тя. — Няма начин да не е.

— Ако имам нещо, което е принадлежало на Ричард, мислите ли, че ще го продам на убиеца му? — попита тя, отстъпвайки назад, към посоката, където бяха туристите. Струваше ѝ се, че се намират безкрайно далече.

Лицето му помръкна.

— Ричард е мъртъв, така ли? Опасявах се, че това ще се случи.

Дебора се втренчи в него.

— Знаете, че е мъртъв.

— Видях полицейските коли и ми мина през ума... Но помислих... Надявах се... — Гласът му постепенно заглъхна. За миг мъжът сякаш се смали, но после черните му очи се присвиха и добиха студен израз. — Разбирам. Нищо чудно, че сте напуснали страната. — Това беше обвинение. — Ако обаче мислите, че ще увеличи сумата, която съм готов да платя, само защото сте окървавили ръцете си, жестоко се лъжете. Всъщност единственото нещо, което печелите с вашата убийствена бруталност, е, че няма да можете да го продадете на

никой музей в света. — Той се усмихна нещастно. — Предлагам веднага да обмислите условията ми или ще бъда длъжен да уведомя полицията за местонахождението ви.

Главата на Дебора се замая от странната и обезпокоителна промяна в тактиката му.

Опитва се да те обърка — обади се вътрешният ѝ глас.

Тя почувства, че в нея се надига силна и горчива омраза към този човек, и изпита желание да го удари с юмрук в лицето. Но може би той целеше точно това — да я ядоса и да я изкара от равновесие.

— Мислите, че не знам какво сте направили? — попита Дебора, потискайки вълната на гадене. Гласът ѝ беше спокоен, монотонен и малко по-висок от шепот. — Вие сте убили Ричард.

Той отново присви очи, сякаш се опитваше да я прецени по-добре.

— Известно ви е, че нямам пръст в това. — Отрицанието му не беше разпалено, а само разумно потвърждаване на нещо, което мислеше, че тя знае. — Защо ще ви се обаждам по телефона?

— Знаели сте, че е мъртъв веднага щом се е случило.

— Не. — Мъжът наведе глава. — Знаех, че в онази нощ ще се извърши... сделка. Обадих се и никой не отговори. Затова позвъних на вас.

— Знам за маската. — Това беше глупаво, но искаше да отклони вниманието му, докато стигнеше до групата туристи. — Ще я взема от вас и ще ви разоблича.

— Ще я вземете от мен? — озадачено повтори той. — Какви ги говорите?

— Маската е у вас.

Непознатият поклати глава и в жест на бащински гняв се обърна. Това беше моментът, който Дебора чакаше.

Тя побягна.

25.

Бягаше с наведена глава, забила поглед в неравната земя. Дългите ѝ крака правеха колкото е възможно по-големи крачки. Спря едва когато връхлетя право в средата на групата стреснати туристи, препъна се и се блъсна в нисък и набит човек, който раздражено реагира на някакъв чужд език. Дебора смотолеве някакво извинение и се обърна към екскурзОВОДА.

— Преследва ме някакъв мъж. Може ли някой да се обади на полицията?

Неколцина туристи извадиха мобилни телефони и макар да се намираще на един от най-известните исторически паметници в света, сякаш в сърцето на историята, Дебора изведнъж се зарадва, че живее в двадесет и първия век с всичките му екстри.

Най-после попадна на полицаЙ, който спокойно се разхождаше сред древните руини под Акропола, и му съобщи за преследвача, който очевидно бе избягал, веднага щом се бе присъединила към туристите. Обясни, че не познава въпросния преследвач и настоя да я закарат в хотела ѝ. Не спомена обаче факта, че непознатият я беше проследил чак от Америка.

— Оставате ли тук? — попита ченгето, млад, неразговорлив мъж, който изглежда се чувстваше неловко в присъствието на американка с телосложение на щъркел.

— Трябва да си взема нещата, но после може би...

Какво? Отново ще бягаш?

— Ще ви изчакам — каза той. — Ако искате, ще ви закарам до летището.

Ще избягаш, както избяга от Атланта, и от англичанина преди малко? И къде ще отидеш? Те са тук. Следят те...

— Знаете ли какво — рече тя. — Забравете за случилото се. Всичко е наред. Мъжът изчезна. Ще се върна сама в хотела. Все още не съм разгледала Атина.

26.

Дебора очакваше, че загадъчният мъж с британски акцент ще я причака в хотела. Беше я проследил на летището, беше пътувал с нея в самолета, беше я видял в музея и беше вървял след нея до Акропола. Ясно беше, че знае къде е отседнала.

Фоайето на хотела беше хладно и тъмно, приятно, временно убежище от външния свят. Отново беше дежурен възрастният мъж. Изглеждаше грохнал от умора, но засия, когато Дебора се приближи към него и по навик се обърна към таблото с ключовете — очевидно не беше необходимо да пита за номера на стаята ѝ.

Тя му благодари и взе големия месингов ключ.

— Има ли съобщения за мен? Обаждания? Запитвания?

Той усети, че във въпроса има скрито напрежение, и повдигна вежди.

— Не, госпожице. Проблем ли има?

— Не. Ще се обадя в чужбина от стаята си.

— Не е необходимо да ме предупреждавате.

— Знам, но предполагам, че скоро ще ме потърси друг човек. Телефонът ми ще дава заето няколко минути. Бихте ли му предали да се обади отново в десет часа?

Дори да беше озадачен от цялата тази ненужна информация, мъжът не го показва.

— Добре, госпожице — отговори той и леко се поклони.

Стаята ѝ бе празна и очевидно нищо не беше докоснато. Все пак Дебора предпазливо огледа навсякъде, като се питаше на кого да се обади. Първият човек в списъка ѝ беше майка ѝ, но перспективата да ѝ обяснява в какво положение се намира, ѝ се стори изтощителна. Ако полицията не се беше обадила, семейството ѝ вероятно не знаеше, че Ричард е мъртъв. Нямаше да може да проведе разговора, без да проличи, че се чувства отговорна за смъртта му. Мисълта я натъжи,

защото за пръв път от години, наистина искаше да сподели с майка си всичко, както правеше като десетгодишна.

Съжалявам, мамо — помисли Дебора. — По-късно ще ти разкажа. Всичко. Обещавам.

Тя прерови чантата си, намери номер и го набра. Телефонът дълго звъня и най-накрая от другия край на линията недоволно изръмжа мъжки глас.

— Калвин? — попита Дебора.

— Да, кой е, по дяволите? Четири часът сутринта е.

— Дебора Милър.

Последва кратко мълчание и след това сънливостта и раздразнението изчезнаха от гласа на адвоката.

— Дебора? Къде си, за бога?

— В Гърция, Калвин — спокойно отговори тя. — И поне засега ще остана тук.

— Какво става?

— Полицията издирва ли ме?

— Да, но не сериозно. Не съм сигурен. Едното ченге ме попита дали знам къде си, но това беше всичко.

— Кой?

— Има ли значение?

— Да. Кой?

— Кийн. Мисля, че не те харесва. Ще се вбеси, ако разбере, че си напуснала страната.

— Вероятно вече знае. Виж какво, Калвин, знам, че не се познаваме добре, но трябва да се доверя на някого, а ти си работил с Ричард, затова... това ми е достатъчно.

— Разбира се — каза той, вече напълно разсънен. — Мога ли да ти помогна?

— Да. Необходимо ми е всичко, което можеш да намериш в компютъра на Ричард за Шлиман, Микена, Агамемнон и Атрей. Изпрати ми го по електронната поща.

— Какво? Нямам достъп до тази информация.

— Имаш. Ти представляваш неговите интереси и се грижиш за имуществото му. Ричард е бил убит заради нещо в тайната колекция на горния етаж и извършителите са го взели.

— Какво липсва?

Дебора се поколеба.

— Не съм сигурна, но мисля, че е погребална маска.

— Като онази, която гледаше на компютъра?

— Може би. Имай ми доверие. Знам електронния ти адрес. Написан е на визитката ти. Ще ти пиша и те моля да ми изпратиш всичко, което намериш. — Тя се поколеба отново и направи една последна решителна крачка. — Мисля, че полицията няма да залови убиеца на Ричард. Не искат да го хванат.

— Какви ги говориш? Смяташ, че полицията е... замесена?

— Все още не съм сигурна, но ако бях на твое място, щях да проверя двамата детективи, преди да споделя с тях каквото и да било.

Той млъкна. Явно не беше сигурен. Дебора зачака да чуе съгласието му.

— Добре — най-после каза той. — Ще ги проверя.

— И още нещо, Калвин.

— Да?

— Ако ти кажат, че аз съм убила Ричард, не им вярвай. — Изведнъж изпита желание да изповяда пред него тревогата си, но затвори, преди Калвин да има възможност да отговори, а и тя да каже някоя глупост.

Десетина минути погледа телевизия, после се изми набързо с варовитата хотелска вода и се приготви да си легне, когато телефонът иззвъня.

— Госпожице Милър — рече вече познатият глас с английски акцент. — Опасявам се, че днес ви изненадах и ви стреснах.

— Няма значение, но трябва да започнем този разговор на правностойни начала.

— Какво имате предвид?

— Вие знаете името ми, но аз не знам вашето.

Колебанието му беше краткотрайно. Стори й се, че го чу да въздиша.

— Добре. Казвам се Маркърс Фиц-Стивънс.

Разбира се, той може би лъжеше, но на Дебора й беше все едно.

— Да започнем отначало, а? — предложи тя.

27.

На връщане от Акропола Дебора бе обмислила репликите на англичанина и беше стигнала до извода, че малко неща в тях звучат логично. Той беше или талантлив актьор, или психолог професионалист. Идеята да я убеди, че не е той убиецът на Ричард, като обвини нея, беше абсурдна. Това означаваше, че Маркъс страда от мания за самозаблуда. От друга страна обаче, може би наистина вярваше, че тя е убиецът. Но ако възнамеряваше да я убие, защо я беше пресрещнал на публично място? Въпросите я доведоха до още по-странна идея — възможно ли беше той да мисли, че маската е у нея? Вероятно. И беше убеден, че тя е повод за пътуването ѝ?

Именно тези въпроси и подозрителността ѝ я накараха да се върне в хотела, където знаеше, че Маркъс ще се опита да се свърже с нея.

Дебора седеше неподвижно. На леглото до нея имаше купчина бланки на хотела. В ръката си държеше химикалка, а към рамото си притискаше телефонната слушалка.

— Е, Маркъс — каза тя, — какво сте намислили?

— Стреснах ви и се отнесох несправедливо с вас, като ви обвиних в убийство.

Официалният му начин на говорене придаде още по-голяма абсурдност на думите му.

— Имате право — предпазливо отговори тя, като чакаше да разбере накъде ще тръгне разговорът.

— Искрено ли вярвате, че аз съм извършил... деянието.

— Точно така. А сега ще ми кажете, че не сте вие.

— Да.

По линията се чуваше само спокойният му, образован глас. Нямаше изщраквания, нито шум или други гласове. Маркъс вероятно седеше в хотелска стая подобна на нейната...

— Когато за пръв път ми се обадохте в Атланта, вие попитахте дали са взели трупа. Кой са „те“ и ако сте знаели, че Ричард е мъртъв, защо попитахте за трупа му?

— „Те“ са двама гръцки бизнесмени. Ричард е уредил с тях сделка, която се е объркала.

— А въпросът ви за трупа?

Този път мълчанието му продължи много по-дълго и Дебора се запита дали връзката не е прекъснала. Когато Маркълс отново заговори, гласът му сякаш се изви от мрака като тънка струя дим, все едно че думите идваха далеч от слушалката. Дебора си спомни мириса пред апартамента ѝ и предположи, че той пуши лулата си. Гласът му сега ѝ се стори по-замислен и приятен.

Защото баща ти пушеше лула — строго си напомни тя.

— Видели сте специалната колекция на Ричард едва след смъртта му, така ли? — попита Маркълс.

— Това има ли връзка с разговора ни?

— Тогава не знаете какво е било взето.

— Радвам се да чуя, че не ме подозирате в кражба.

— Мисля, че няма да е лошо, ако си имаме повече доверие и съставим нещо като работна хипотеза. Аз приемам, че вие не сте извършили убийството и не сте откраднали нищо. Приемете и вие същото за мен. Засега.

— Засега — съгласи се Дебора.

— И допускам, че предметът, взет от забележителната колекция зад библиотеката, не е у вас. Знам какво представлява, но не съм го виждал в нощта, когато Ричард умря.

— Продължавайте.

— Какво мислите, че е взето?

— Погребална маска. Като онази в Националния археологически музей. Според Шлиман е принадлежала на Агамемнон.

— Според Шлиман — повтори Маркълс. — Но вие не вярвате, че в откритите в Микена некрополи са били тленните останки на човека, повел гръците срещу Троя?

— Не.

— Ричард вярваше.

— Ричард беше... — Дебора осъзна, че се усмихва, и отново придоби сериозно изражение. — Мечтател.

— Вероятно затова не ви е показал съкровищата си, които биха засенчили останалите експонати от музея ви.

Дебора се ядоса, но отговори спокойно.

— Смятате, че маската в колекцията на Ричард е от разкопките на Шлиман от деветдесетте години на деветнадесети век?

— Знаете ли какво е съобщил по телеграфа Шлиман за атински вестник по повод откритията си в Микена? Написал е: „Видях лицето на Агамемнон“.

— По-късно обаче е отрекъл да е изпращал подобно съобщение...

— Разбира се, че ще го направи — невъзмутимо отвърна Маркъс.
— Въпросната маска така и не е стигнала до официалните власти в Атина.

— Мислите, че маската в музея е фалшификат?

— Напротив, автентична е. Но това не е маската, която Шлиман е имал предвид. Имало е още една, намерена в най-богатия гроб. Той е запазил в тайна съдържанието му.

— Смятате, че Ричард е притежавал маската, която според Шлиман е била сложена на лицето на Агамемнон? — предпазливо попита Дебора, опитвайки се да проумее странното му твърдение. Това беше невъзможно — дори ако Агамемнон действително бе съществувал. Очевидно все още не беше чула всичко.

— И не само маската — каза гласът по телефона. — Вие сте видели достатъчно от колекцията, за да разберете колко е богата, нали?

— Да. — Тя усети, че не ѝ достига въздух и я обзема нещо между страх или вълнение, докато слуша думите на Маркъс. Колкото и малка да беше вероятността всичко да е истина, възбудата разсея съмненията ѝ към него и разказа му.

— И не ви ли се стори странно, че убийците са оставили такива безценни неща и са взели само една погребална маска?

— Да — призна Дебора, — макар че маската е... изключителна... Уникална.

— Така е, но едва ли е била просто извадена от някоя витрина, нали?

— Не. — Тя се задъха още повече, усещайки, че ѝ предстои да научи някаква ужасяваща истина.

— Взели са цялата витрина. Представлявала е голям шкаф на колелца със стъклен похлупак.

Дебора си спомни следите от някаква тежест в окървавения килим, специалния електрически контакт на пода и правоъгълника

светлина, насочен към мястото. Предметът в средата на тайната стая е бил много по-голям от маска. По гърба ѝ полазиха тръпки и изведнъж усети студ.

— Какво е имало вътре?

— Когато ви попитах дали са взели трупа, нямах предвид Ричард, а Агамемнон.

28.

Това беше невъзможно. Твърдението, че в стаичката в Атланта е бил трупът на Агамемнон, беше абсурдно. Невероятно беше и археолог от деветнадесети век да е изкопал и съхранил непокътната мумия, лежала в земята три хиляди и петстотин години.

Дебора изведнъж я доядя, че толкова дълго слуша небивалици. И Ричард ли е вярвал в тях? Усети се ужасно потисната. Поиска номера на Маркъс, за да му звъне по-късно и той ѝ го издиктува, без колебание.

Седя повече от час вцепенена на леглото. Дълго обмисля, тъй като не можеше да приеме абсурдната идея на Маркъс за Агамемнон. Сетне отново взе слушалката и започна да набира номер.

След тридесет минути полицията на окръг Декалб откри номер за връзка с Дейвид Барънс, човекът превел писмото на руснака Волошинов. Барънс отговори на второто позвъняване. Гласът му прозвуча така, сякаш беше буден и нащрек.

Дебора не уточни подробности, придаде си официален тон и пристъпи направо към въпроса.

— В писмото има един ред, където се споменават останки. Имате ли представа за какви останки по-точно става дума?

— Мисля, че руската дума беше „остаки“ — отвърна той. Очевидно беше въодушевен, че има възможност да говори по темата, и не любопитства коя е тя, защо му се обажда и защо му задава такъв въпрос. — Може да означава много неща. Старинни предмети. Остатъци. Отломки.

— Антики?

— Предполагам. Почакайте. Ще проверя в записките си.

Последва тишина. Чуваха се само далечни звуци, вероятно от телевизор. После Барънс отново взе слушалката.

— „Остаки“ ли казах? Не, не е така — каза той по-скоро заинтригувано, отколкото извинително. — „Останки“. Съжалявам, не забелязах „н“-то. Хм.

— И какво означава?

— Същото, но малко по-специфично.

— Продължавайте — прошепна тя.

— Човешки останки, нещо като труп.

Дебора затвори очи.

— Странно — отбеляза Барънс.

— А последната дума в откъса? — настоя тя и усети, че пулсът ѝ се учести. — Написали сте Мария. Имате ли представа какво означава това?

— Не съм сигурен дали буквите са точно тези. Текстът беше изпокъсан, изцапан и лошо написан. Приличаше по-скоро на МАГД, но не разбрах какво означава. Написах Мария малко произволно.

— Възможно ли е да е част от по-дълго име? На човек... или на място?

— Може би. Не мога да кажа.

Дебора му благодари за отделеното време, затвори, легна по гръб и се вторачи в тавана. По някое време стана, провери дали вратата е заключена, отново легна и след по-малко от пет минути заспа.

Спа дълбоко няколко часа, но се събуди преди изгрев. Националният археологически музей отваряше в осем, а тя седеше на стъпалата вече от половин час. Казаха ѝ, че директорът Попадреус вече е в кабинета си, но не желае да бъде безпокоен.

— Той ме очаква — настоя Дебора, след като се представи. Това донякъде беше вярно, макар и не точно в смисъла, който тя вложи в думите си.

— Един момент — каза служителката с вид на военен.

Не беше ясно дали грубото ѝ, безцеремонно държане се дължи на свободното ѝ владение на английския език или на характера ѝ. Ограничени от родния си език, туристите вероятно изглеждаха щастливи и снизходителни, наивни в предположението си, че светът ще се приспособи към тяхното неведение. Дебора се усмихна и каза „ефхаристо“^[1]. Жената кимна, но не отвърна на усмивката ѝ.

Наблизо се отвори врата и във фойето влезе Димитри Попадреус, погълнат в разговор с висок мъж с жълтеникава кожа, големи очила и делови костюм. Някои мъже не се чувстваха удобно в костюми, но на тези двамата очевидно им бяха като втора кожа, сякаш

бяха родени с тях. Видът им излъчваше спокойствие и рутинен авторитет. Дебора се обърна към тях. Директорът на музея я видя и поведе другия мъж към нея. Разговорът им изглежда беше приключил. Попадреус я погледна иронично.

— Експонатите ли искате да видите отново или мен? — попита той.

— И двете — усмихна се тя.

— Естествено. — Попадреус се обърна към госта си. — Госпожица Милър е уредник на музей в Съединените щати и проявява интерес към нашата микенска колекция. Това е Александър Давос, министърът на културата и антиките.

— За мен е чест да се запознаем — рече Дебора и се почувства неудобно, докато се ръкуваше с него.

— Надявам се, че не сте дошли да купите нещо от нашия приятел тук — каза министърът и лицето му се разтегли в усмивка. Гласът му беше спокоен и английският безупречен. Произнасяше думите прекалено отчетливо. — Ние предпочитаме да пазим съкровищата си в родината им.

— Разбира се — отвърна Дебора. — За съжаление това невинаги е възможно.

В очите му проблесна нещо. Той понечи да се обърне към Попадреус, но после усмивката се върна на устните му, и премълча онова, което искаше да каже.

— Да, така е. Е, трябва да тръгвам. Димитри, ти ще... — Давос довърши изречението на бърз гръцки. Директорът на музея кимна и стисна ръката му. — Беше ми приятно да се запозная с вас, госпожице Милър.

Той се отправи с бързи крачки към главния изход. Служителите мигновено го разпознаха, усмихнаха се и му кимнаха за поздрав.

— Дано не съм го обидила — каза Дебора.

— Не, разбира се — отвърна Попадреус. — Искали сте да разговаряте с мен?

— Да, за разкопките на Шлиман.

— Отново. — Той наклони глава на една страна. Видя й се, че изражението му не е много любезно. — Естествено. Може би предпочитате да отидем в кабинета ми.

Попадреус тръгна бързо и тя го последва, като трябваше да подтичва, за да го настигне.

Директорът зае мястото си зад бюрото и ѝ направи знак да седне на стола. Тонът му се промени в сърдечно и общително държание — сега изглеждаше искрен и дори доволен, че я вижда.

— Кафе? — предложи той. — Истинско е, а не нескафе.

Дебора прие от учтивост. Подозираше, че не всеки получава кафе в малкото му царство. Попадреус вдигна телефонната слушалка, разпореди се на гръцки и после отново насочи вниманието си към нея.

— Е, какви въпроси имате?

— Некрополът в Микена съдържа ли е трупове?

— Разбира се. Нали е некропол.

— Имам предвид дали там все още е имало тела, когато шахтите са били разкопани?

— Да, имало е частични останки.

— Наистина? След толкова много време?

— Чували ли сте за блатните хората от торфеното тресавище в Северна Европа?

— Разбира се.

Най-известните тела на блатните хора бяха на човека от Линдоу и човека от Толунд, намерени в Северна Англия и Скандинавия. Те бяха датирани някъде около първи век, очевидно убити при ритуално жертвоприношение и хвърлени в тресавищата. Бяха открити чак през двадесети век в изумително добро състояние. Единият труп беше забелязан по време на строителни работи в Манчестър и местните полицаи бяха помислили, че са попаднали на наскоро убита жертва. Всичко се виждало ясно — зъбите, мускулите, кожата, косата, съдържанието на стомаха и гаротата около врата.

— Но тези тела са се съхранили благодарение на химичните вещества в тресавището — възрази Дебора. — Подобен състав на почвата се среща изключително рядко. Тук на юг няма такова нещо.

— Вярно е — усмихна се Попадреус, очевидно доволен, че тя е заинтересувана и е наясно с новостите в професията. — Но тези условия може да се създадат изкуствено, ако тялото е непокътнато в момента на откриването.

— Обикновено обаче не става така.

— Чели ли сте „Хамлет“ на Шекспир, госпожице Милър?

— Да. — Дебора се замисли. Учителят ѝ по литература в гимназията обичаше да казва, че всички важни неща водят към Шекспир.

— Спомняте ли си какво казва гробарят на Хамлет, когато го пита колко време трябва да лежи човек в земята, докато изгние?

— Опасявам се, че не.

— Той отговаря, че трупът на кожаря се запазва най-дълго, защото кожата му е така ошавена от занаята, че не пропуска вода. Водата е най-важният фактор за разлагането за мъртвите тела.

— Искате да кажете, че сухият климат тук консервира трупове, като ги изсушава? — попита Дебора.

Хрумна ѝ идея и реши да я провери.

— При най-ранните погребения в Египет полагали трупа в горещия пясък на пустинята. Сухият въздух изсмуквал влагата от тялото и постепенно го мумифицирал. По-късните практики — изваждането на органите, увиването в платнени ивици, импрегнирането с химични вещества и така нататък — са били опити да се пресъздаде естественото изсушаване на телата в пясъка на пустинята.

— Но когато бъде изровено изсъхналото до такава степен тяло, би се разпаднало при контакта с въздуха.

— Да, би се превърнало в прах, с изключение може би на няколко кости.

Дебора си помисли, че историята на Маркърс като че ли не е толкова абсурдна...

— Какво е намерил Шлиман в Микена? — попита тя.

— В некропол А е открил костите на няколко тела, включително детски. Всичко е било внимателно опаковано и изнесено от обекта.

— Къде?

— Тук. Не ги експонираме, но ги съхраняваме в подземие на музея.

Дебора се стъписа.

— Тук?

— Да — усмихна се той на реакцията ѝ. — Това не е тайна.

— Но те са само части от кости, нали?

— Всички, с изключение на една мумия. Намерена е близо до маската, която вчера ви заинтригува.

Тя се вторачи в него.

— Имало е... плът?

— Очевидно — отвърна директорът и по навик сви рамене. — Шлиман е съобщил, че има непокътнат труп, чертите на лицето... всичко. Извикал местни специалисти по балсамиране, за да се опитат да съхранят останките, като пресъздадат условията, запазили блатните хора. Така предполагам. Вероятно с алкохол и растителна смола.

— Успял ли е да го направи?

— Уви, не. Трупът се разпаднал.

Дебора стоеше сама и в пълно недоумение пред златните погребални маски. Ако труповете наистина бяха изсъхнали в безводната гръцка почва, възможно ли беше Шлиман, който очевидно се беше опитал да спаси някои от тях, да бе усъвършенствал метода си на балсамиране върху тяло, за чието съществуване не бе съобщил на правителството? Затова ли прочутата му телеграма, че е видял лицето на Агамемнон, по-късно беше отхвърлена като фалшива, тъй като е решил да скрие трупа от властите? Но ако беше така — защо? Всеизвестно беше, че Шлиман е бил мечтател и е обичал да се хвали. Нямаше ли гръмогласно да разгласи новината за откритието си?

Той обаче не беше предал находките си от Троя на турските власти. Беше направил снимка на откритието си, заявявайки, че съкровището е от погребението на царя на Троя. После всичко беше изчезнало. Много от книгите в спалнята на Ричард бяха доста стари и въпреки че някои съдържаха фотографии на София, съпругата на Шлиман, отрупана с изчезналите накити, никоя не предлагаше обяснение какво се е случило с тях. Това не означаваше, че няма обяснение. Дебора гледаше застиналите златни лица на маските и се питаше дали в края на краищата Ричард беше успял да се сдобие със запазения труп на някой микенски цар...

[1] Благодаря (гр.). — Б.пр. ↑

29.

Дебора вечеря рано, изпи чаша рицина в един бар и се върна в хотела. Отвори „Спомени за Хайнрих Шлиман“ от Лео Дюел, за да види дали ще открие нещо друго за изчезналото „съкровище на Приам“, като подчертаваше с молив откъсите, които ѝ се стореха особено важни. Разказът на Дюел беше приблизително такъв:

През 1873 година турското правителство заплашило Шлиман, че ще отнеме разрешителното му за археологически разкопки, защото го заподозрели (с основание, както се оказало по-късно), че е изнесъл незаконно от страната предмети, които открил в Троя. Той, изглежда, копаел хаотично и се местел от район на район и от ниво на ниво, без да си дава сметка, че голяма част от откритията му са от различни периоди. Шлиман бил убеден, че описаната от Омир в „Илиада“ Троя се намира на най-ниското ниво. Обсебеността му го заслепявала и той не забелязвал, че работниците разрушават други пластове на селището и дори крадат находки.

Странната и оспорвана впоследствие победа на Шлиман дошла в едно юнско утро, само няколко дни, преди разкопките да приключат. Той твърдял, че се разхождал из обекта, когато забелязал блясък на метал в основата на една стена. Започнал да копае и бързо открил изобилие от злато — вази, чаши, диадеми, накити и други ценни неща. Оповестил, че това е съкровището на Приам и че стойността само на златото надхвърля един милион френски франка. Съкровището било окончателното доказателство за достоверността на описаните от Омир богатства на Троя.

Възникнали въпроси около неговия неясен и противоречив разказ за мястото на съкровището. Скоро обаче съмненията станали безпредметни. Без да зачита споразумението си с турците, за които съкровището било национално богатство, предназначено за неотдавна построения в Константинопол музей, той незабавно уредил да го транспортират в Атина, където тогава живеел. Предметите били изнесени тайно в шест коша и един чувал. Съдържанието им било скрито дори от колегите му, участвали в разкопките.

Седемнадесет години по-късно, след като издирванията в Микена се увенчали с успех, Шлиман отново започнал да копае в Троя. Намерил четири безценни каменни брадви и пак тайно изнесъл артефактите от Турция. Когато се върнал в Гърция, декларирал пред митническите власти, че са египетски, за да улесни впоследствие транспортирането им за Берлин.

Берлин?

Дебора препрочете няколко пъти откъсите по този въпрос. Съкровището на Приам и каменните брадви били пренесени в Германия, където след смъртта на Шлиман през 1890 година са изложени в специално построено крило на Етнографския музей в Берлин: подарък за родината от умиращия археолог. Това обаче не е краят на странстването им. Разделът завършваше с една последна любопитна историческа информация.

В края на Втората световна война руската армия превзела Берлин и съкровищата от Троя на Шлиман изчезнали. Предполагало се, че са ги взели отдалите се на плячка и грабежи руски войници. В книгата си Дюел не правеше догадки дали съкровищата са разпилени, откраднати или унищожени. По времето, когато беше издадена, местонахождението им не беше известно и вероятно бяха изчезнали безследно.

Руснаци?

Дебора затвори книгата, легна по гръб и втренчи поглед във вентилатора на тавана, представяйки си лицето на мъртвия Сергей Волошинов, войник от Съветския съюз...

Възможно ли беше Шлиман да е постъпил с Микенското съкровище така, както два пъти бе постъпвал с Троянското? Изнесъл ли беше тайно недеklarирани находки, много по-забележителни от онези, за които беше съобщил официално? В Троя той бе демонстрирал убеденост в правата си на собственост върху откритията. Беше се постарал да ги скрие по-скоро от турците, отколкото от гърците, тъй като отношението му към „ориенталските“ турци беше почти отявлено расистко. В края на краищата може би беше решил, че единствено Германия е достойна за върховната му награда. Но ако това беше така, защо в Берлин нямаше никаква информация и документи за съкровището? Шлиман сигурно с гордост

би го показал наред с другите си открития на немските посетители на музеи.

Германската общественост обаче го беше осмивала и той бе понесъл тежко подигравките. Освен това беше ексцентричен човек. Беше си построил жилище в древногръцки стил, само на няколко преки от хотела, където беше отседнала Дебора, беше кръстил прислужниците си на герои от митологията и бе настоявал всички писма до него да бъдат написани на гръцки. Шлиман определяше и законите, и правилата. Ако наистина беше открил и съхранил тялото на Агамемнон с всичките погребални предмети около него, той очевидно не би се спрял пред нищо, за да го задържи за себе си? Ако обаче го беше запазил и скрил, как трупът се беше озовал в тайна стаичка в малък музей в Атланта, Джорджия? И каква беше връзката между загадъчното съкровище и мъртвия руснак, който се спотайваше на паркинга на музея само допреди няколко дни?

Сутринта, след обилна закуска от пушена шунка, сирене фета, хляб с хрупкава кора, кисело мляко и мед, Дебора намери младата красавица на рецепцията на хотела и я попита къде може да ползва компютър с интернет.

— Съвсем близо има интернет кафене — отговори гъркинята и по навик извади карта и ограда с химикалка пресечката.

Дебора лесно намери мястото, макар че клубът приличаше по-скоро на бар, при това безлюден. Влезе, огледа тезгяха, хромираните високи столчета, стената с огледала и реклами на бренди „Метакса“ и притихналия игрален автомат — и тъкмо бе решила да си тръгне, когато чу мъжки глас.

— Да?

Дебора видя кръглото лице на двадесет и пет годишен мъж, който се появи на стълбите зад бара.

— Говорите ли английски? — попита тя на гръцки. Знаеше само този израз.

— Да — отвърна той и се усмихна малко несигурно.

— Търся компютър.

Усмивката му помръкна.

— С интернет — добави Дебора и подсказа, като раздвижи пръсти, сякаш пишеше на въображаема клавиатура.

Усмивката се върна на лицето му, този път победоносна.

— Там долу — отговори той, посочи стълбите и тръгна напред.

Гордо показа четирите компютъра, наредени на маси до стената. Пред всеки беше сложен хромиран стол, молив и листове.

Дебора му благодари. Той посочи ценоразписа, окачен на стената. Две евро за първия половин час и по едно евро за всеки следващ. Беше приемливо.

— Желаете ли кафе? — попита мъжът.

— Да, моля.

Младият грък излезе. Дебора стартира компютъра и за няколко минути си създаде нов адрес за електронна поща, като си измисли абсурдното и смешно име „посланикотдревността2@hotmail.com“, а след това взе адреса на Калвин от визитката му и написа съобщение.

„Калвин, изпращам ти новия си адрес, както обещах. Мисля, че паметта на пощата е малка, затова не включвай снимки и големи файлове. Съобщавай ми всички новини. Тук е много забавно и главозамайващо. Липсваш ми.“

Д.

Текстът беше прекалено неясен.

Не беше сигурна защо добави това „липсваш ми“ накрая. Подписа се с инициала си, така че всеки, който го прочетеше, щеше да се досети за името ѝ. Наистина ли Калвин ѝ липсваше? Тя едва го познаваше. Липсваше ѝ някой, с когото да разговаря, човек, който да е на нейна страна.

А фактът, че е хубавец, симпатичен и умен, не означава ли нищо? — лукаво попита вътрешният ѝ глас.

Реши обаче, че ако чува гласове в главата си, това е знак за приглушената истерия, предизвикана от деликатното положение, в което се намираше. Трябваше бързо да ги накара да млъкнат.

Погледна часовника си и пресметна, че десет минути е пред компютъра, а кафето все още не е пристигнало. Влезе в търсачката „Гугъл“ и написа „Микена“. Първата препратка я отведе в официалния

сайт на Гръцкия археологически фонд, където имаше основни исторически данни, няколко снимки, работното време на музеите и цените. Потърси още веднъж, като този път въведе в търсачката „съкровището на Приам“. В същия миг кръглоликият собственик се върна с кафето ѝ.

— Благодаря.

— Моля — отвърна той и остави чашата до нея. Кафето изглеждаше рядко и с твърде много мляко, но въпреки това ароматно. — Англичанка ли сте?

— Американка.

Думата предизвикваше широк диапазон от реакции извън Съединените щати и Дебора го наблюдаваше предпазливо.

— Елвис Пресли! — възторжено възкликна младият мъж.

— Да — усмихна се тя.

— „Сини велурени обувки“.

— Точно така. „Сини велурени обувки“. — Надяваше се, че гъркът няма да започне да пее.

Собственикът обаче беше насочил вниманието си към компютъра. На лицето му беше изписан неподправен интерес. Очевидно с две евро човек не можеше да си купи уединение.

— Приам — одобрително кимна той.

— Да.

— „Пушкин“.

— Моля?

— „Пушкин“ — повтори той, взе лист и написа думата. — Музеят „Пушкин“.

Дебора го погледна озадачено.

Гъркът се наведе над нея.

— Може ли? — попита той.

— Ами... добре.

Младежът започна да трака по клавиатурата и влезе в официалния уебсайт на музея „Пушкин“ в Москва. Дебора го гледаше стъписано. Младият мъж щракна на още две препратки и на екрана се появи витрина с колекцията от артефакти, които Шлиман бе нарекъл „съкровището на Приам“.

Дебора не можеше да повярва на очите си. Гледаше съкровището, намерено в Троя, изнесено нелегално и после безследно

изчезнало. Излизаше, че се намира в музей в Москва!

Отдолу пишеше, че изложбата съдържа предмети, открити от Хайнрих Шлиман в края на деветнадесети век. Сбирката била съхранявана в кулата на противовъздушната артилерия на берлинския зоопарк и после била „освободена“ от руските войски. Съкровището било скрито още веднъж за половин столетие, този път в подземията на „Пушкин“, докато впоследствие музеят признал за съществуването му и го експонирал, но вече твърде късно, за да бъде описано в някоя от книгите на Ричард. Турция, Гърция и Германия и персонално още неколцина археолози си оспорвали правата на собственост. Юридическите спорове продължавали...

— Много старо — отбеляза гъркът. — И много красиво.

— Да.

Щом една част от съкровището можеше да се появи след толкова много години, защо и друга да не можеше да излезе на бял свят? Дебора реши да се обади на Маркърс и да поиска среща.

30.

Предложи да се срещнат в ресторант и Маркър прие.

Решиха да вечерят в „Костоянис“, луксозно заведение зад Археологическия музей. Дебора нарочно отиде по-рано, мина два пъти край ресторанта, наблюдава известно време от прозореца на универсалния магазин на отсрещната страна на улицата и най-после влезе — десет минути преди уговорения час. Беше нервна и фактът, че почти всички посетители бяха местни жители, я накара да се почувства неудобно, сякаш ѝ липсваха откъслечните английски думи, които долавяше от разговорите на туристите тук — те ѝ вдъхваха усещане за нещо познато и ѝ осигуряваха уют и безопасност.

Маркър пристигна точно начаса. Беше издокаран в елегантен светлосив костюм и преди да седне, поговори на свободен гръцки с главния сервитьор.

Дебора се усмихна измъчено.

— Радвам се, че се обадохте. Имаме да обсъждаме много неща.

По телефона му беше казала, че все още не му се доверява и всъщност продължава да го подозира в убийството на Ричард. Той определи съмненията ѝ като груба грешка. Истината беше, че Дебора вече не знаеше в какво да вярва. Усещаше обаче, че неговият странен разказ за отдавна умрели царе е много по-смислен, отколкото ѝ се иска да признае. Според нея това беше единствената причина за очевидното му желание да разговаря с нея.

— Храната тук е превъзходна — каза Маркър.

Тя кимна и заразглежда менюто, което беше написано на гръцки. Погледът ѝ се плъзна по списъка, опитвайки се да разгадае буквите, но разпозна само три ястия. Почувства се някак онеправдана.

— Искате ли аз да ви избира нещо? — предложи той, сякаш прочел мислите ѝ.

— Не, благодаря! — Въпреки че всъщност искаше.

— Трябва да опитате заешкото задушено. Това е специалитетът на заведението.

Дебора замълча, докато обмисляше.

— Добре, поръчайте.

Маркърс поръча на гръцки, избра бутилка рицина с не толкова остра миризма на смола като другите видове, сложи лулата си на масата и погледна Дебора.

— Вече си казахме колко малко доверие си имаме един на друг, затова вероятно ще можем да зарежем позърството и да... пристъпим направо към въпроса, както се изразявате вие американците.

— Няма да е лошо — отвърна тя, остави чашата си и го погледна в очите. — Да предположим, че и двамата търсим едно и също — убиецът на Ричард и съкровището, което е криел, включително трупа на древен цар на Микена.

— Агамемнон.

— Няма значение.

— Да добавя ли това „няма значение“ и към издирването на убиеца на Ричард? Не съм аз и вярвам, че не сте и вие — и толкоз по този въпрос. Не познавах Ричард, но предполагам, че властите няма да открият и да осъдят убиеца му.

— Може би.

Той свъси вежди, но изчака сервитьорът да поднесе храната и сетне продължи.

— Какво искате да кажете?

Дебора не възнамеряваше да започне оттам, но сега моментът ѝ се стори подходящ. Не беше сигурна доколко може да му се довери — все пак нямаше да навреди, ако му покажеше малко добра воля, пък и можеше да изкопчи нещо от него.

— Двама детективи разследват убийството му, Кийн и Сернига. Само че Сернига не е полицай.

Тя му преразказа подслушания разговор и лицето на Маркърс помръкна.

— Е, сега е ваш ред — добави Дебора и се зае със задушеното, което наистина беше превъзходно.

— Добре. „Атланта Джърнъл Конститушън“ съобщи, че Ричард е бил наръган с нож, но не пише нищо повече за раните. Смятам, че са били нанесени със странно дълго острие с дръжка, извита от двете страни. Прав ли съм?

Тя си представи окървавения труп, раните и локвата кръв под него, спомни си странното оръжие на снимката със свастика на

дръжката и неволно потрепери.

— Откъде знаете, щом не сте замесен?

— Ричард не е първият човек, който умря по този начин. Преди десет години във френско село по крайбрежието на Бретан друг възрастен джентълмен загина от подобни рани.

— Преди десет години? Във Франция? Сигурен ли сте, че има връзка?

— Да, убеден съм. Всъщност знам каква е връзката. — Той хапна от ястието и изпи малка глътка вино. — Въпросният джентълмен беше потенциален купувач на трупа на древния цар, озовал се в Америка и в колекцията на Ричард. Търсил го е много години.

— Мислите, че Ричард е имал нещо общо с това? — недоверчиво попита Дебора.

— Не. Смятам, че убийците са едни и същи. Търсили са трупа на Агамемнон и не са се спрели пред нищо, за да го вземат. Във Франция тялото се е изплъзнало от ръцете им и после години наред са го издирвали отново. Мисля, че продавачът се е укрил след убийството във Франция, но убийците са продължили да чакат. И тази година мумията отново се е появила на пазара. Те са попречили на сделката и останалото ви е известно.

Дебора поклати глава.

— Ричард не е получил трупа в нощта, когато умря. Мисля, че тялото е било там от месеци, дори години.

— Но ако не е купувал в нощта, когато беше убит, тогава...

— Може би е продавал — предположи тя.

Маркъс кимна, захапа празната си лула и я задъвка.

— Да. Трупът е бил у него вероятно откакто е бил изнесен от Франция преди десет години. Решил е да го продаде. Предложил го е на черния пазар и убийците са подновили издирването.

— Години по-късно? Кой би могъл да се готви за убийство — най-малко за две убийства — и да чака толкова дълго, за да извърши подобно нещо? Защо трупът означава толкова много за тези хора?

— Това е най-забележителното историческо откритие на всички времена — разпалено заяви той.

— Мнозина ще го оспорят...

— Колекционерите са странно племе. Интересите им граничат с обсебеност. А за такава антика, с богата история и висока пазарна

цена, обвита в легенди... Някои биха направили всичко, за да я притежават.

Изразът в очите му я разтревожи.

— Откъде знаете всички тези неща?

— Слухтя от известно време — мрачно се усмихна Маркъс. — От много години знам за трупа, предметите в гробницата и другите находки от Микена. Знам също, че когато са изчезнали, са били пренесени заедно с други, не толкова интересни или ценни артефакти. Единият обаче е доста отличителен, вероятно дори уникален. Преди два месеца се появи отново на абсолютно невероятно място. Знаете ли къде?

Той пак се усмихна, но този път накриво, сухо и безрадостно.

— Как бих могла да знам? — попита Дебора, раздражена от държането на този всезнайко. — Дори нямам представа за какво става дума.

Маркъс остави лулата си, наведе се над масата и хвана ръцете ѝ. Пръстите му бяха силни и студени и тя понечи да се дръпне, но той я държеше здраво и оголи зъби, изведнъж придобивайки вълчи вид.

— Корабен нос с жена дракон от епохата на ранния Ренесанс в Испания. Звучи ли ви познато, госпожице Милър?

31.

Дебора се опита да си припомни церемонията, когато Ричард тържествено представи уродливата ренесансова женска фигура, състояла се преди не повече от два-три месеца. Когато рано една сутрин отиде на работа в музея, корабният нос беше там в цялото си ужасяващо величие. Бяха го експонирали за първия от поредицата предстоящи благотворителни приеми. Снимката се появи във вестниците...

— Да — каза Маркъс, наблюдавайки как полека я осенява прозрението. — Не знам откога е притежавал мумията, но веднага щом видях жената дракон, разбрах какво е пътувало с нея. Убеден съм обаче, че и други хора са знаели.

— Може би това е била идеята. Ако Ричард се е надявал да продаде трупа и съкровищата от гробницата, вероятно е искал да даде публичен знак за притежанията си.

Дебора погледна чинията си с растящо отвращение.

— Какво има? — попита Маркъс.

— Нищо — излъга тя.

— Питате се защо не ви е казал? И защо не го е подарил на музея?

— Да...

— Не знам. И предполагам, че никога няма да разберем.

— Странно, нали? Работиш с някого години и мислиш, че го познаваш и знаеш какви са стремежите и мечтите му, а после изведнъж... — Дебора се сгърчи от внезапната си откровеност.

— Ако знаехме кой друг може да е свързал корабния нос с Агамемнон?...

— Спомних си нещо. Казахте, че Ричард се е срещнал с двама гръцки бизнесмени. В нощта, когато той беше убит, на приема имаше двама гърци. Не бяха в списъка на поканените и лично аз не съм ги видяла. Очевидно са се познавали и са разговаряли известно време с него...

Хрумна ѝ нещо. Вероятно беше отчаяна надежда, но в нея имаше логика и чувство, което подсилваше представата ѝ за Ричард такъв, какъвто го познаваше.

— Ричард наистина беше обсебен от гръцката легенда за Троянската война, но освен това беше принципен човек. Възможно ли е отдавна да е купил цялата колекция? Прекарал е много години, като я е проучвал тихомълком и се е опитвал да разбере дали е автентична. Смятал е да я представи в музея. — Дебора започна да говори побързо, сякаш ослепяла за всичко наоколо, съсредоточена само върху идеята в съзнанието ѝ. — Вероятно обаче е решил, че в края на краищата тялото на Агамемнон не би трябвало да бъде в Щатите, а в Гърция, защото там му е мястото. Ричард беше като Шлиман в разпалените си опити да докаже правотата на Омир, но по въпросите на етиката на собствеността беше различен. Възможно е да се е свързал с някоя гръцка организация за антики или дори с гръцкото правителство. Казал им е какво притежава и е разкрил корабния нос пред целия свят, за да знаят всички, че казва истината. Може би е сключил сделка — те да си приберат тялото на Агамемнон в Гърция, а той да запази останалата част от колекцията и да я изложи в музея. И най-после представители на гръцка организация са дошли да видят предметите. Нещо обаче се е объркало. Или те не са били хората, за които ги е мислел, или...

Дебора не можа да намери повече думи и изведнъж млъкна. Всичко това бяха догадки, които не водеха доникъде.

Маркъс обаче не мислеше така. Очите му блеснаха.

— Имате право. Те ще се опитат да го върнат в Гърция. Няма да рискуват да пътуват със самолет, затова ще го качат на кораб.

— Както е направил Шлиман.

— Трябва да отидем в Коринт — внезапно заяви Маркъс и остави ножа и вилицата, сякаш бе решил да тръгне веднага.

— Коринт? Защо?

— Имате ли пътеводител? Или карта?

Тя извади пътеводителя си и прелисти на картата на Гърция.

— Вижте — каза той и посочи. — Атина е тук. Корабите от Съединените щати пристигат в Пирея, но пристанището е твърде голямо за удобна контрабанда, и трябва да заобиколят през Средиземно море, покрай Италия и Пелопонес и да влязат през

Егейско море. Биха могли обаче да спестят много време и неудобства, ако минат през Коринтския проток. Освобождават се от съмнителния товар в Коринт и след това продължават към Цирея. Каналът им спестява двеста-триста мили в открито море. Ако отидем в Коринт, можем да разберем дали има кораби, които по график трябва да пристигнат от Съединените щати. Минаването през канала не е лесно и трябва да бъде планирано предварително. Можем да проследим товара, след като пристигне, дори да го пресрещнем.

— Вероятно ще трябва да чакаме няколко седмици.

— Но ще бъдем готови.

— Предполагам, че можем да предупредим властите, преди корабът да пристигне.

— Доколкото ни е известно, именно властите го внасят в Гърция. Дебора поклати глава.

— Едва ли гръцкото правителство би се унижило до такава степен, че да извърши кражба и убийство, за да си върне национално съкровище...

— Нима? Гърците са страшно чувствителни към историческото си наследство, като се има предвид, че всяка колониална сила в региона ги е ограбвала през вековете.

— Включително британците — напомни му тя. — Фризът на Партенона е бил перлата на Акропола, а лорд Елджин е свалил мраморните скулптури от фронтоните и ги е откарал в Лондон. В момента те са в колекцията на Британския музей и няма никакви признаци, че ще бъдат върнати на Атина, въпреки непрекъснатите настоятелни молби на гърците. Британците не ги дават, упрекуват гръцките музеи, че не полагат достатъчни грижи за експонатите си, и оспорват претенциите им за собственост, позовавайки се на правото си да задържат скулптурите, след като вече са при тях.

— Благодаря за урока по култура и морал — троснато каза Маркъс. — Може ли да се върнем на темата, ако не възразявате?

Дебора се усмихна, изненадана, че чувствата ѝ към него стават по-топли.

— Все още не сте ми разказали как сте се забъркали в тази каша. Вярно, вие сте колекционер и историк, и изглежда, сте обсебен от Микена и легендите около нея също като Ричард. Но откъде знаете за

мумията и за това, че е била пренесена заедно с онази испанска грозотия от седемнадесети век?

Тя все още се усмихваше и тонът ѝ беше безгрижен, затова се изненада, когато лицето му се натъжи и погледът му стана премрежен.

— Възрастният джентълмен, който беше убит във Франция, ми разказа всичко. Преди десетилетия е влязъл във връзка с безскрупулен търговец, но сам той не е виждал мумията.

— Какво общо имате вие с всичко това?

Маркъс въздъхна.

— Той беше моят баща.

32.

Дебора влезе в малкото интернет кафене в сутерена веднага щом отвори. Кръглоликият млад мъж изглеждаше доволен, че я вижда, а може би дори поласкан. Тя внимаваше да не го въвлече в разговор и учтиво отказа на предложението му да ѝ донесе кафе. В очите му имаше поглед, който не искаше да насърчава, нито да изследва. Той остана малко разочарован, но не изрази недоволство срещу усамотението ѝ.

В електронната ѝ поща имаше две съобщения. Едното беше автоматично приветствие, че се е регистрирала в хотмейл, а другото беше от Калвин.

„Компютрите са конфискувани. Те знаят къде си. И ти ми липсваш.“

Нямаше прикрепени файлове.

Дебора изпусна продължителна въздишка и се зачуди дали да му отговори. Не знаеше какво иска да му пише, нито защо. В края на краищата, тя почти не го познаваше. Но Ричард му беше имал доверие и това трябва да се броеше за нещо. Вероятно беше разумно да остави на някого съобщение, че възнамерява да отиде в Коринт, с мъж, когото допреди двадесет и четири часа мислеше за убиеца на Ричард. Очите ѝ се върнаха на последното изречение: „И ти ми липсваш“. Дебора почувства тръпка на необяснимо удоволствие, но побърза да се отърси от нея.

Не се дръж като ученичка, по дяволите.

Пое дълбоко въздух и започна да пише, преди да е променила решението си.

„Отивам в Коринт с Маркъс. Времето е чудесно. Искате ли да си тук.“

Опита се да си внуши, че последното изречение е шега, усилие да разведри странното положение, в което се намираше, но съжали веднага щом го изпрати. Тонът на безсъдържателност на съобщението ѝ беше неприятен.

Е, вече е късно. Ако Калвин смяташе, че има слабост към него, Дебора не можеше да направи нищо от Гърция, пък и това нямаше да ѝ навреди. Едва ли щеше да издаде местонахождението ѝ на полицията. Усещаше се коравосърдечна. И неискрена. Флиртуваше с него, макар и по глупав, двусмислен и пубертетски начин, не само за да го държи на своя страна, но и защото просто така искаше. Харесваше ѝ как Калвин се усмихва и протяга крака пред себе си, когато сядат...

Дебора не се занимаваше с любовни авантюри. Нямаше интимна връзка, каквото и да означаваха тези смешни думи, и не се влюбваше.

И не вярваш на мъжете — напомни ѝ вътрешният глас.

Дори на симпатичните?

Особено на симпатичните.

И без това той щеше да се дръпне веднага щом доловеше интерес от нейна страна. Калвин Бауърс вероятно можеше да избира измежду множество делови и високопоставени жени в Атланта. И връзката от разстояние с бегълка от полицията и с крака като кокили, сигурно не беше на първо място в списъка със задачите му.

Докато Дебора седеше и разсеяно размишляваше, на екрана се появи ново съобщение. За секунда ѝ се стори, че Калвин отговаря на последното ѝ писмо, и сърцето ѝ сякаш скочи в гърлото в очакване на внезапно и смазващо унижение. Съобщението обаче беше от непознат адрес, съставен сякаш произволно от числа и букви.

Състоеше се от две изречения и нищо не загатваше кой го изпраща.

„Прибери се вкъщи. Животът ти е в опасност.“

33.

Възможно ли беше да е в по-голяма опасност, отколкото в Атланта? Нямахме логика. Съобщението може би дори не беше за нея. Никой не знаеше новия ѝ електронен адрес, освен Калвин, а той едва ли го беше дал на друг.

Прибери се вкъщи. Животът ти е в опасност.

Дали не беше шега на хакер, изпратена и на още милиони произволно избрани адреси, неособено смешна, дори за стандартите на хакерите... Беше пределно неопределено — навярно отправено към всеки, до когото стигнеше. И може би изпаднали в паника служители вече търчаха към вратите, за да се върнат у дома. Или се смееха от сърце, ако са разпознали шегата. Ако съобщението ѝ изглеждаше важно, то е защото беше далеч от дома си, не познаваше никого и беше избягала заради убийство... Опасността, ако имаше такава, я дебнеше в Атланта, а не в Гърция.

Освен ако, разбира се, убиецът не те е проследил от Атланта до Гърция...

Глупости.

В хотела я чакаше телефонно съобщение от Маркърс. Моментът не беше подходящ. Дебора беше приела мисълта, че той е съюзник, дори приятел. Загадъчното писмо по електронната поща обаче, колкото и логично да обвиняваше някой неизвестен младеж в хакерски талант, малко я беше разклатило. Засега нямаше желание да разговаря с Маркърс. „Дебора — гласът му беше треперещ и настойчив, — къде сте, по дяволите? Говорих с представителя на параходното дружество в Пирея. През следващия месец през Коринт ще мине само един американски товарен кораб. Трябва да пристигне след три седмици, но очевидно е бил забавен в Ню Орлиънс. Заминавам за Коринт, за да се опитам да разбера каква е причината. Обадете ми се.“

Коринт беше на един хвърлей място от Микена. Дебора знаеше, че може да стигне бързо.

Запази си стая в един сравнително евтин хотел в Коринт чрез портиера на „Ахил“, събра си багажа и звънна на Маркърс, като тайно

се надяваше, че той е излязъл. Маркът наистина не отговори, а и нямаше телефонен секретар. Не й се искаше да му оставя съобщение на рецепцията, нямаше и намерение да го чака да се върне. Трябваше обаче да предприеме нещо.

— Предайте му — след размисъл съобщи тя на рецепцията, — че го е търсила Дебора и че съм отседнала в „Ефир“ в Коринт. Може да се срещнем там. Сега искам да се обадя в чужбина, но не знам номера. Мислите ли, че ще помогне, ако ви кажа името?

— Разбира се — отвърна портиерът. — Ще опитаме, макар че може да струва скъпо.

— Няма проблем.

— Къде ще звъните?

— В Русия. Москва. Името на жената е Александра Волошинова.

Служителят на хотела се обади на три места, като говореше на гръцки и записваше някакви телефонни номера. При последното обаждане той премина на английски и след малко й подаде слушалката. Гласът от другия край на линията беше женски и имаше руски акцент.

— В Москва има три имена Александра Волошинова. Искате ли да ви кажа и трите номера?

Дебора ги записа, затвори и след това набра първия в списъка.

Мъжът отсреща не говореше английски, ядоса се, докато тя повтаряше въпроса си, и затвори. Усмивайки се съчувствено, портиерът подчерта втория номер.

— Да — отвърна женски глас.

— Много се извинявам за безпокойството — започна Дебора, като полагаше усилия да говори бавно и отчетливо. Съжаляваше, че не знае руски и се чувстваше неловко. — Опитвам се да се свържа с Александра Волошинова, но не говоря руски. Американка съм. Обаждам се за...

— Баща ми — с безизразен тон я прекъсна жената. — Вече ми съобщиха.

— Съжалявам за загубата ви. — Дебора го каза искрено, но съзнаваше, че думите й прозвучаха равнодушно.

— Има ли нещо ново? — В гласа на руския нямаше надежда, нито дори любопитство.

— Не — отвърна Дебора. Имаше чувството, че е подлец. —
Искам да ви задам няколко въпроса.

Александра не реагира.

— Известен ли ви е човек или място, свързано с баща ви, което започва с буквите МАГД?

Рускинята не се поколеба.

— Магдебург, в Германия. Той живя там известно време.

— Добре — окуражаващо отвърна Дебора.

Отново Германия?

— Баща ви е работил за Министерството на вътрешните работи — добави тя, печелейки време, тъй като не беше сигурна накъде да насочи разговора.

Последва мълчание и после рязък и груб отговор.

— Да, преди много години.

— С какво се занимаваше?

— С какво се занимаваше? — озадачено повтори рускинята.

— Работата му.

— Не знам.

Дебора се намръщи, защото изведнъж се досети, че Волошинова увърта и не желае да отговаря на въпросите ѝ.

— Съжалявам, но не разбрах — настоя тя, опитвайки да бъде учтива.

— МВД — каза рускинята. — Той работеше там.

Дебора смени тактиката.

— Какво е МВД?

— Вече не съществува. — Отново последва мълчание и след малко измъчен и равнодушен глас: — Първоначално се наричаше НКВД.

— НКВД?

Портиерът, който леко развеселено слушаше разговора, застина неподвижно. Очите му се отвориха широко и придобиха кръгъл и уплашен израз. За миг на Дебора ѝ се стори дори, че се кани да отстъпи назад. Тя беззвучно попита „Какво?“, но човекът само са вторачи в нея. Приветливостта му се изпари. Изглеждаше уплашен.

— Извинете, но не знам какво означава това.

— Не желая да обсъждам тези неща по телефона — рязко отвърна рускинята.

— Моля ви. Какво е било МВД или НКВД?

— Тайна полиция. Следили са хора в чужбина и в Русия.

— Шпиони? — попита Дебора, без да откъсва поглед от вцепенения грък, чието нарастващо безпокойство започваше да граничи с паника.

Как е възможно няколко главни букви да предизвикат такъв ужас? — зачуди се тя.

— НКВД стана МВД — Александра Волошинова произнесе много внимателно думите. В гласа ѝ се долови и лек страх. — А МВД се превърна в КГБ.

Дебора знаеше какво означават тези инициали.

34.

За щастие автобусът, който чакаше с включен двигател на автогарата, имаше тъмни стъкла и климатик — и не беше разнебитен, нито пълен с кози и други домашни животни, както се беше опасявала Дебора. Местните жители използваха предимно този начин на пътуване.

Излизането от града продължи четиридесет минути, после пейзажът драстично се промени. Появиха се пясъчни хълмове, осеяни с маслинови дървета. От време на време вляво проблясваше лазурното море. Пътуваха от Атика към Пелопонес, където — съзнанието ѝ на археолог работеше — имаше най-много древни исторически паметници. Коринт, Микена, Тиринс, Епидаврос с уникалния му театър и Аргос, чието име носеше областта Арголид.

Автобусът спря за малко в Елефсина, предоставяйки на пътниците възможност да си купят нещо от прекалено скъпите закуски и разхладителни напитки. Дебора използва възможността да се разтъпче и да подиша чистия въздух извън Атина. После минаха над канала, прекосявайки големия провлак по мост, от който се откриваше главозамайваща гледка стотици метри надолу към бездната. От тази височина огромните фериботи изглеждаха като детски играчки. Крайната спирка на автобуса бе близо до хотела ѝ.

„Ефир“ се намираще на оживена улица, на няколко преки от брега на морето. Древният град Коринт беше малък, чист и слънчев, по-скоро делови, отколкото туристически център и нямаше обаянието на Делфи, Епидаврос или Микена, тъй като повечето чужденци вече бяха преситени от зрелищните руини в Атина. Дебора влезе през плъзгащите се остъклени врати и зачака собственикът на хотела да остави играта на табла и чашата силно черно кафе. Съперникът му, млад мъж в риза с къси ръкави, я наблюдаваше през листата на засадена в саксия палма.

По-възрастният ѝ подаде електронна карта за отключване на вратата и от преградата за писма извади лист с номера на стаята ѝ.

— Вие сте госпожица Милър, нали? Това дойде за вас.

Бележката беше надраскана с молив. „Да се срещнем на Акрокоринт в пет следобед. Маркъс.“

Дебора леко сви вежди. Не обичаше да ѝ определят програмата. Това обаче ѝ спестяваше чакането Маркъс да се обади.

Дремна един час, после излезе, хапна спаначен пай и се запъти към обсипания с обли камъчета морски бряг. Всички на препълнения плаж бяха гърци. Дебора се загледа в сините води и непрестанното шествие от петролни танкери и товарни кораби, насочени през канала. Малко преди четири взе такси до Акрокоринт. Щеше да пристигне по-рано на срещата, но така щеше да има време да разгледа руините преди Маркъс да дойде.

Древният Коринт е бил изключително богат град и бе продължил да процъфтява дори когато беше влязъл в границите на римската империя. Местоположението му беше идеално за контрола на търговията между Йонийско и Егейско море — градът беше порта между източната и западната част на Средиземно море. Тук се намиреше храмът на Аполон и по време на римското управление религиозното му значение се бе съчетало с несметни богатства — затова името Коринт се бе превърнало в синоним на разточителство и „плътски грехове“. Тук беше и римското светилище на Венера, която гърците наричаха Афродита, обслужвано от хиляди жрици на любовта. Свети Павел беше живял в града повече от година, утвърждавайки Коринт като важно средище на ранната християнската общност. Светецът обаче не беше успял да изкорени езическата култура в града и бе оставил тази задача на две разрушителни земетресения през шести век (несъмнено Божи гняв), които бяха принудили населението да напусне града.

Историкът у Дебора бе развълнуван от гледката, именно заради липсата на внушителни антични паметници. С изключение на останките от храма на Аполон и огромния римски форум, по-голямата част от Коринт беше в буреняса разкопки и това му придаваше провинциален уют и атмосфера на делнична простота, каквато липсваше в Атина с нейните архитектурни чудеса. Дебора беше преди всичко културен антрополог и археолог, изследовател на древните етноси, а не толкова на архитектурните им паметници. Историята

около Шлиман и неговото злато беше откъснала вниманието ѝ от онова, което неизменно привличаше интереса ѝ към миналото — възможността да разбере повече за живота на обикновените хора в онези времена. В книгите за Троя и Микена тя беше погълната от легендите и разказите за епични подвизи и съкровища. Колкото и да заслепяваха с митичния си блясък очите на широката публика обаче, в това число и на Ричард и Маркъс (което беше знак за дилетантския им статус), тези податки съвсем не бяха случайни за сериозните археолози. Дори в Атина самата елегантност на руините беше завладяваща и правеше миналото да изглежда героично и естетизирано, далеч от реалния човешки живот. В по-скромните останки от оживения и процъфтяващ Коринт Дебора можеше да долови сякаш ехото на отдавна заглъхналите стъпки от ежедневието на хората.

Таксито намали и влезе в странична уличка с наредени от двете страни кафенета и туристически магазини. Витрините бяха отрупани с копия на керамични съдове и гипсови статуетки. На нашарените със сергии за пощенски картички улици плътно бяха паркирани автобуси с тъмни стъкла и включени двигатели. Зад тях блестеше белотата на форума, осеян с богато украсени колони. Коринтски стил — спомни си Дебора. По време на римското господство дорийската семплост и йонийската елегантност бяха заменени с по-пищния „коринтски“ стил. На капителите им бяха изваяни орнаменти, подобни на акантови листа. Дебора изви врат, за да види повече, но таксито отново потегли.

За миг ѝ се стори, че шофьорът търси удобно място за паркиране, но когато подминаха и без да спрат влязоха в друга тясна улица, тя го потупа по рамото.

— Нали отиваме в стария град?

— Акрокоринт — отвърна той.

Дебора предполагаше, че Акрокоринт е най-високата точка на древния град, вероятно скално възвишение, където е построен храмът на Аполон.

— Старият град не е ли там вътре? — попита тя и погледна през задното стъкло към крепостната стена, която бързо се смаляваше, докато таксито се отдалечаваше от туристическите автобуси и се движеше по неоживен път.

— Не — отговори шофьорът, наведе се през смъкнатото стъкло и посочи. — Там горе.

На почти отвесната канара, извисяваща се на стотици метри над тях се открояваха назъбени стени и бойни кули, които бяха надвиснали над древния град и едва се забелязваха в далечината поради силния блясък на слънцето. Той се обърна и се ухили, когато колата с усилия започна да пълзи остро нагоре.

Дебора не отвърна на усмивката му. Пътят беше дълъг и тя искрено се съмняваше, че туристическите автобуси можеха да изпълзяват дотам. Шосето лъкатушеше змиевидно в поредица от остри завои и склонът изглеждаше невъзможно стръмен. Дебора не вярваше, че на върха може да има жива душа, особено под лъчите на горещото следобедно слънце. Скоростите на таксито скърцаха и тракаха и за секунда двигателят сякаш спря да работи, но шофьорът го форсира и колата дръпна напред, като бавно и упорито се катереше към върха.

Пътуваха вече петнадесет минути. Не срещнаха други превозни средства. Отдолу се простираха ниви и маслинови горички, но колкото по-високо се изкачваха, спретнато подредените полета се сменяха с неравна, песъклива земя и ниски, чепати дървета, борове и стари маслини. Местността беше пуста, безводна, гола и труднодостъпна дори за двадесет и първия век. Очевидно не отиваха в град, а в крепост.

Първите развалини от стъпала и стени се появиха — но Дебора се изненада, като видя, че това не е древногръцко или римско укрепление. Стените бяха тухлени, облицовани с плочки, вероятно византийски, от Средновековието. Някои изглеждаха от по-късен период, може би от турската окупация.

Колата спря на голям, пращен и пуст паркинг на върха, но шофьорът не изключи двигателя. Дебора му плати и въпреки надигащата ѝ се боязън, не го помоли да почака. Щеше да ѝ струва скъпо и щеше да бъде проява на малодушие. Беше подранила и можеше да постои там малко сама. Мисълта, че ще остане сама на този печален хълм не беше окуражителна, но слезе и успя да се усмихне и да каже „ефхаристо“. Шофьорът се ухили широко, огледа сухото, безплодно и нагорещено възвишение и изразително сви рамене, сякаш искаше да каже: „Твоя работа, мадам“. Той потегли, махна ѝ за

довиждане и я наблюдава известно време в огледалото за обратно виждане, до първия завой.

Дебора прекрачи прага на полуразрушената порта с висок свод, тръгна бавно и предпазливо нагоре по дългия склон, водещ към крепостта, и преди да продължи в безпощадната жега, спря под дебелата каменна сянка. Носеше само една бутилка вода и мобилният ѝ телефон не работеше извън Съединените щати. Изведнъж се запита как ще се върне обратно в града. Надяваше се, че Маркърс ще бъде с кола.

Вече бе успяла да разбере, че Акрокоринт не е само крепост. Някои от почти рухналите сгради приличаха на параклиси, други на джамии. Вероятно бяха построени една върху друга през вековете, когато внушителната крепост беше последователно превземана и отстъпвана в продължителна борба за контрол върху региона. Нямаше съмнение в стратегическото значение на мястото. Покатери се на една от големите крепостни стени с амбразури за оръдия и мускети и видя цялото великолепие на древния град в подножието на скалистия хълм и фантастичната синева на Коринтския залив. По-нагоре, над хребета от стени и кули се откриваше гледка към Сароническия залив и към Атина. Тя се вторачи в очертанията на извисяващите се назъбени бойници и засенчи очи срещу слънцето, когато тръгна нагоре по пътеката, лъкатушеща между руините от сгради и укрепления. Наоколо беше абсолютно безлюдно. Въздухът беше изпълнен с пронизително църкане на щурци и скакалци, което ту се засилваше, ту затихваше — като електрически ток, протичащ във въздуха на талазите на горещината.

Цитаделата беше концентрична. Линиите на вътрешните отбранителни кръгове се виеха зигзагообразно, като следваха контурите на хълма. Върхът беше гол. Наблизо се виждаше хребет с ясно очертана квадратна кула, застрашително надвиснала над каменните стени и над широките склонове с неокосена, изгоряла от слънцето трева. Вървеше бавно. Усещаше потта по раменете и по лицето си и тежестта на обувките си. Денят беше прекалено горещ за подобна разходка...

Спря по средата, където пътеката се разширяваше в открито пространство, застлано с калдъръм, и погледна назад към пътя, по

който се беше изкачила, и към далечната синева на морето. Сложи морно ръце на кръста си и пое дълбоко въздух.

В същия миг се разнесе пронизителен пукот и я обсипа дъжд от каменни отломки. Един куршум се заби в зида до нея.

35.

Дебора се дръпна инстинктивно, но първият ѝ импулс беше не да потърси прикритие, а да размаха ръце и да изкрещи ядосано. Предположи, че тази стрелба е някаква глупава грешка: някой кретен е решил да убива катерици или нещо подобно и тя случайно се е озовала наблизко. Вторият куршум изсвистя покрай ухото ѝ и част от византийската плочка на стената зад нея се пръсна на парчета.

Какво става, по дяволите?

Дори когато се хвърли на земята, претърколи се към купчината камъни в ъгъла на постройката и чу, че третият куршум рикошира точно там, където беше стояла допреди секунда, Дебора все още мислеше, че това е грешка.

В лудешки туптящото ѝ сърце се прокрадна недоумение и възмущение.

Кой може да стреля по мен!

После настъпи тишина.

Не мърдай. Ослушвай се. Дишай.

Тя зачака. Усещаше болка в китката и в охлузеното си рамо. Беше се ударила, когато се хвърли на земята. Косата ѝ беше полепнала по очите и тялото ѝ беше обляно в пот, по която полепваше прахоляк. Пълно безумие. Дори да се прицелваха нарочно в нея, това беше работа на луд. Някакъв ненормален тип стреляше по туристи. Идеята, че мишената беше тя, Дебора Милър, беше твърде непоносимо тревожна, за да мисли в момента за нея. Тя я прогони и разкърши китката си. Май беше изкълчена.

Къде е стрелецът?

Дебора погледна към арката и крепостната стена, откъдето беше минала, като се опитваше по дупките от куршумите да направи някакъв извод за мястото на стрелеца, съдейки по траекторията им. Точно така трябваше да се справи с положението — да принуди трезвия си разум да надделее над нарастващата вълна от паника. Да, логика, умозаклучения, разсъдливост. Беше добра в тези неща. Те щяха да спасят живота ѝ...

Господи, дали ще се стигне дотам — да спасява живота си?

Реши, че стрелецът трябва да е някъде нависоко, и погледна нагоре, като се опитваше да прецени къде би могъл да се намира.

Четвъртият куршум попадна в камък на няколко сантиметра от главата ѝ и го разцепи на три. Едното парче я удари в слепоочието. Дебора се долепи до земята. Почувства болка и за миг се запита дали куршумът не я е улучил. Докосна главата си и пръстите ѝ се навлажниха от собствената ѝ кръв.

Не извира като гейзер. Раната явно е повърхностна.

Зави ѝ се свят. Мозъчно сътресение? Страхотно.

Дебора положи усилия и предпазливо се огледа, опитвайки се да не привлече вниманието на стрелеца. Трябваше ѝ по-добро прикритие.

Но кой стреляше по нея? Инстинктивно предположи, че е мъж. Маркърс? Кой друг знаеше, че тя е там? Освен ако изстрелите не бяха произволни, предназначени за всеки, който се появи там горе...

Искаше ѝ се да вярва в тази неясна хипотеза, но по всичко личеше, че на куршумите е написано нейното име — абсурден и изтърган израз, който бе чула във филм на Хичкок. Лежеше в прахоляка, усещаше парещите лъчи на слънцето върху кожата си, мислеше трескаво и объркано, като имаше чувството, че наблюдава някой друг и слуша размишленията му, сякаш гледа филм.

Трябва да се махнеш оттук.

Ако останеше там до залез, стрелецът щеше да слезе и да я намери. Нямаше да се наложи да я търси дълго. Прикритието ѝ не беше надеждно и ако той се придвижеше няколко метра, щеше да я види ясно. Дебора можеше да разбере дали е сменил позицията си едва когато нападателят я вземеше на прицел и откриеше огън. Той обаче може би не предполагаше, че тя ще се придвижи. Сигурно очакваше, че ще се държи като заек, вцепенен и застинал неподвижно, за да не може хищникът да проследи движенията му. От една страна тази реакция беше стратегия, а от друга се дължеше на панически страх. Това очакваше от нея стрелецът. Ето защо реши да бяга.

Да, това беше единственият начин. Дебора се надигна, наведе се и хукна. Измина четири дълги крачки, когато отново отекна изстрел. Тя не видя къде попадна куршумът, затова предположи, че е някъде зад нея. След още две крачки се приближи до нащърбен от вековете зид, висок до кръста ѝ. Тя го прескочи и в същия миг край нея прелетя

поредният куршум. Каменна отломка се заби в бедрото ѝ. Дебора извика и се хвана за крака. В камъка в бърза последователност рикошираха още два куршума и после отново настъпи тишина.

Колко патрона беше изстрелял? Нямаше значение. Дебора не разбираше от оръжия, но като че ли последните изстрели прозвучаха по-скоро отчаяно. Може би стрелецът нарочно беше изпразнил пълнителя и сега зареждаше друг, следователно Дебора временно беше в безопасност. Може би сега беше моментът отново да побегне.

Не! Стой зад стената. Тук си в безопасност.

Тя обаче усещаше, че първата ѝ мисъл беше по-разумна. Положи усилия да се изправи бързо и притича още няколко метра надолу по пътеката.

Оказа се, че е взела правилното решение. След шест-седем крачки отново проехтя изстрел. Куршумът падна на няколко метра вдясно от нея и Дебора се усмихна: неизвестният нападател очевидно бързаше и стреляше неточно. Тя продължи да върви, като се движеше на зигзаг и подскачаше като газела по неравната земя. Дългите ѝ щъркелови крака за десет секунди си отмъстиха за всяка обида и язвителна забележка, отправяна дълги години по техни адрес. Когато се разнесе поредният изстрел, Дебора вече се беше върнала при вътрешната порта. Ако слизаше внимателно и на пресекулки по склона, потенциалният убиец не би могъл да я засече.

Но надолу към града водеше един-единствен път. Ако я настигнеше с кола, нападателят щеше да навакса за неточната си стрелба. Тя беше сигурна, че когато пристигна, на паркинга нямаше коли. Той се беше качил горе или пеша, или го бе оставило такси или друго превозно средство, скрито някъде. Дебора прецени възможния си избор, докато минаваше под свода на крепостната порта и се отправяше надолу към паркинга.

Чакай. Поеми си дъх. Може би, ако се скриеш ще се появи помощ...

Не виждаше коли, нито някакво възможно скривалище. Помисли, взе решение и хукна по прашния паркинг и по спираловидния път надолу по възвишението. Щеше да се движи плътно до склона, така че стрелецът да не може да се прицели отгоре, и нямаше да спира да бяга. Слизането до града щеше да ѝ отнеме половин час, ако можеше да издържи и да не спира, въпреки че беше нервна и уплашена,

обезводнена и изтощена. Бедрото ѝ болезнено пулсираше, но Дебора все още не куцаше и вероятно щеше да измине половината път, преди да започне да я безпокои. Може би някой щеше да се появи и да ѝ помогне...

Стига убиецът да не го изпревареше. Тя ускори крачка и се остави инерцията да я поеме надолу, докато почти загуби контрол и започна да се препъва по пътя. След две минути вече не чувстваше болката в крака си. Изминаха още няколко минути, а после още няколко — и тогава го чу: далечно бръмчене на малък мотор. От върха се спускаше мотоциклет.

36.

Неизвестният нападател може би не я беше забелязал, откакто се бе спуснала от Акрокоринта и само предполагаше какво разстояние е изминала надолу по пътя. Бръмченето на мотопеда се усили и Дебора потърси къде да се скрие.

На планинския склон имаше само бетонна канавка за оттичане на водата и отвесна предпазна стена. От другата, по-ниската страна, се простираше маслинова градина с криви, ниски и дебели дървета.

Дебора прекоси пътя, навлезе двадесетина метра в градината и се хвърли по лице на земята. Преди прахолякът около нея да се разсее, тя чу, че моторът излиза от завоя. Може би стрелецът я беше видял как бяга да се скрие. Трябваше само да се вгледа внимателно в рехавата сянка на дърветата и щеше да я види.

Тя лежеше неподвижно. Воят на мотора леко отслабна. Той намаляваше скоростта.

Искаше да побегне, но нападателят със сигурност дебнеше. Тя полагаше усилия да не помръдне и дори не обърна глава да се огледа, а изчака, докато той навлезе в полезрението ѝ.

Мотоциклетът беше малък, най-много двеста кубика. Цветът му беше неопределен, тъмен и осеян с ръждиви петна. Мъжът беше слаб, с ботуши, тениска в защитна окраска и военни дрехи. На главата си носеше светлоотразителна зелена каска, която закриваше лицето му.

Маркърс?

Не можеше да е той. На гърба му беше праметнат дълъг, тънък предмет, увит в парцалива кърпа. Пушка.

Мъжът изведнъж се обърна и тъмното стъкло на каската му се насочи право към нея. Дебора сякаш усети погледа му. Спомни си за яркожълтата си раница и съжали, че не е легнала върху нея. След малко мотопедът форсира и потегли, набирайки скорост надолу по склона.

В безопасност си. Засега.

Дебора не помръдна още една-две минути, като слушаше как ударите на сърцето ѝ стават все по-бавни и дишането ѝ се

нормализира.

Той щеше да се върне. След километър-два щеше да осъзнае, че е пропуснал да я види и щеше да се върне, надявайки се да я хване на открито. Дебора се замисли какво да предприеме. Маслиновата горичка щеше да я прикрива още около километър, ако тръгнеше право надолу към града, вместо да заобикаля по пътя. След това обаче нямаше представа къде ще се скрие — трябваше да пресече пътя, за да мине напъряко. Все пак известно време щеше да бъде в безопасност.

Хрумна ѝ да захвърли яркожълтата раница, но после реши да я скрие под широката сива риза, която си беше взела за хладните вечери. Размисли — и сложи в нея камък с размера на пъпеш. Нямаше да ѝ помогне много, ако играта на ловец и далечна плячка продължи. Но ако той се приближи до нея, тя щеше да има нещо като оръжие. Усети тежестта на камъка и опънатия ремък на рамото си и реши, че вероятно с добре насочено замахване ще може да убие мъжа. Догади ѝ се от подобна мисъл и отпи голяма глътка вода. Тръгна бързо и тихо надолу между уханните, прашни дървета, като непрекъснато се слушваше.

Маслиновите дървета бяха малки и засадени на голямо разстояние едно от друго, затова не предлагаха истинска дебела сянка. Вървеше приведена, готова да се хвърли по очи на земята, ако чуе мотопеда. Ако обаче бе решил да спре край пътя и да се върне да я търси пеша, мъжът със сигурност щеше да я забележи пръв.

Няма смисъл да мислиш за това сега.

След няколко минути Дебора видя бетонна ограда на двадесетина метра отпред и разбра, че там пътят пресича градината. Ако продължеше и започнеше да се катери по предпазната стена, тя щеше отвсякъде да бъде заобиколена — затова легна по корем и запълзя. Отгоре на стената се откриваше гледка над пътя, който се виеше на три метра отдолу. Друга маслинова горичка се простираше от другата страна. Огледа се. Всичките ѝ сетива търсеха следа от моториста.

Нищо.

Тя се изтегли нагоре върху зида и усети внезапна, силна болка в китката и бедрото. Успя да прехвърли единия и после другия си крак над заострения ръб на стената, докато увисна несръчно на пръстите на ръцете си. Спусна се в канавката, като одра лакътя и лицето си на

камъка, когато се опита да омекоти падането с колене, докато преодоляваше последните няколко сантиметра. Приземяването беше тромаво, но Дебора се измъкна от канавката и започна да пресича пътя, като въртеше глава наляво и надясно, търсейки преследвача.

Все още нищо.

Прекоси с дълги крачки нагорещения асфалт, стигна до дърветата на отсрещната страна, наведе се, тъй като пулсирането в бедрото ѝ се засили, и се запрепъва надолу.

Стрелецът, изглежда, беше изчезнал. Дебора се спускаше все по-надолу и се приближаваше към нивите зад стария град и туристическите магазини и кафенета от двете страни на пътя пред римските руини. Той сигурно не би рискувал да стреля на оживено място. Беше пропуснал шанса си и бе заминал, за да докладва някому.

Дърветата отново се разрешиха. В далечината вече се виждаше покривът и петте монолитни колони на древния храм на Аполон. Дебора изпъля последните метри до каменната стена и огледа пътя и крайните редици маслини. Пригответи се да прехвърли единия си крак през зида, когато ѝ хрумна да се увери, че този път ще се приземи по-меко, и надникна над ръба. В канавката долу беше спрял мотоциклет. В тревата до него лежеше слабият мъж с лимоненозелената каска. Пушката му беше насочена към завоя на пътя, който остро се извиваше обратно нагоре по хълма към Акрокоринт.

37.

Мъжът се намираше на три-четири метра от нея и вероятно само каската му беше попречила да чуе приближаването ѝ. Тя се дръпна назад, легна в прахоляка и сухите треви и се запита дали движението я е издало.

А сега какво?

Нападателят се беше окопал в малка псевдovoенна лисича дупка, както вероятно бе направил на върха на Акрокоринт — и чакаше Дебора да се появи на пътя, безгрижна и глупава като всеки турист.

Ако се хвърлеше върху него, тя щеше да има моментно предимство. Можеше да замахне с камъка в раницата и... Но той беше с каска — следователно този план беше рискован.

Можеше да чака, макар че само един господ знаеше колко. Слънцето залязваше и въпреки че още няколко часа щеше да е почти светло, идеята да остане там до мръкнало не ѝ хареса, особено толкова близо до преследвача.

Дебора можеше да се опита да отвлече вниманието му и да хвърля камъчета в храстите, както бе виждала по филмите, и да се промъкне покрай него, докато той се оглежда да види какво става.

Не. Отхвърли и наивната идея да се изправи пред него и да се опита да го убеди да я пусне от този абсурден фарс. Оставаше планът да чака. Това не ѝ се нравеше, искаше да направи нещо по-действено, но изглеждаше най-безопасно, ако разбира се, не издадеше звук, докато той се откажеше от преследването.

Тя си припомни още клишета от филми, но всичките бяха по-скоро комични, отколкото сериозни и вероятно биха довели до куршум в главата ѝ — неустоим подтик да кихне, звън на мобилен телефон или внезапна нужда да пишка. Положи усилия да не мисли за подобни неща. Хрумна ѝ колко е странно, че лежи почти глава до глава с човек, който се опитва да я убие.

Фактът, че иска да я застреля, вече беше безспорен, и за пръв път въпросът „кой?“ постепенно започна да измества въпроса „защо?“.

Дебора беше избягала в Гърция, за да се спаси от явна смъртна заплаха в Щатите, но сега, докато лежеше на по-малко от пет метра от преследвача си, тя осъзна иронията и глупостта на решението си.

Прибери се вкъщи. Животът ти е в опасност.

Сега това електронно писмо съвсем не изглеждаше случайно.

Дебора се страхуваше от факта, че единият от полицаите, разследващи смъртта на Ричард, не е ченге. Освен това беше убедена, че е следена с неизвестен умисъл от частно лице, което не представлява властите. Този някой бе Маркъс. Двамата обединиха усилията си, за да разследват заедно, въпреки че и това решение започваше да ѝ се струва съмнително. Независимо от всичко обаче, тя не можеше да проумее кой би я искал мъртва. Не знаеше нищо съществено около убийството на Ричард. Убийците му сигурно биха я предпочели жива, за да може постепенно да се zlepостави с нелепите си действия.

Ами ако мислеха, че Дебора знае повече?

Тя беше зърнала тайната колекция на Ричард и файловете в компютъра му. Може би наистина беше видяла нещо важно, свързващо точките между Агамемнон, Шлиман, Ричард и убийците му, но не правеше връзката. Вторачи се в невероятното синьо небе, заслуша се в свиренето на щурците и се запита какво пропуска. И в същия миг чу нещо. Мотористът се размърда.

Господи. Това е краят.

Стори ѝ се, че той възнамерява да се качи на стената, за да огледа по-добре пътя. Затвори очи и напрегна слух, но нищо не разбра от звуците долу. Надигна се и безшумно се обърна, като вдигна тежката раница за удар, ако ръката или главата му се появят над ръба.

Включването на двигателя на мотопеда прониза тишината толкова внезапно, че тя едва не извика. Запази хладнокръвие и отново се притаи.

Лежа няколко дълги секунди, заслушана в бръмченето. Мъжът се връщаше нагоре по хълма, надявайки се да я пресрещне, докато тя слиза по склона. Дебора изчака още малко, надникна, увери се, че е чисто и скочи. Болка прониза изкълчения ѝ глезен, но тя побягна, препъвайки се, и се отправи към последната маслинова горичка и фермите долу. Все още се чуваше приглушеното бръмчене на мотопеда, който изкачваше хълма. Дебора осъзна, че когато стигне до

върха, мъжът може да я съзре как бяга между дърветата. Дългите ѝ, големи крачки бяха станали по-къси и неравномерни, и куцането ѝ щеше да се влошава, колкото по-дълго вървеше.

Пресече горичката за не повече от минута. Стигна до стръмен склон и спря само за миг. Звукът на мотоциклета заглъхна и тя беше убедена, че щеше да го чуе, ако се беше върнал. Дебора се огледа, скочи и хукна по пътя. Петдесет метра по-нататък шосето рязко завиваше на север, надолу към древните руини и към залива. Наведе глава и се опита да се абстрахира от болката. Ризата ѝ беше мокра от пот и по лицето ѝ се стичаха капки. Очите ѝ пареха от солта. Мина завоя, когато глезенът ѝ изведнъж се огъна и тя падна в канавката.

Извика, но по-скоро от отчаяние, отколкото от страх или болка, сякаш отдавна задрямалият първичен инстинкт беше решил, че това е по-полезната реакция. Дебора се изправи и в същия миг чу — или поне така ѝ се стори — бръмчене на малък двигател. Спря за миг, за да се увери. Да. Преследвачът се спускаше по склона и съдейки по пронизителния звук, се движеше бързо. Беше я видял.

Сега ще има гонитба.

Дебора погледна напред. Нагорещената права дълга лента асфалт се простираше докъдето ѝ стигаше погледът. На стотина метра от нея имаше сгради, но те бяха навътре в неравни ливади и приличаха повече на градински бараки. Около руините се издигаше висока ограда. Няколко колони се забелязваха през дърветата край форума. Двеста метра по-нататък шосето се вливаше в главния път. Ако тръгнеше надясно, след една-две минути Дебора щеше да стигне до туристическите магазини и кафенетата.

Ако, разбира се, разполагаше с толкова време. Положи усилия да върви колкото е възможно по-бързо. Кръвта от бедрото ѝ се стичаше към чорапите. Раната минаваше по цялата дължина на крака ѝ. Дебора се опита да не мисли за това. Не беше толкова зле, колкото изглеждаше. Изкълчената ѝ китка нямаше значение. Най-важното в момента беше обезводняването на организма ѝ, изтощението и накуцването с левия крак, което я забавяше.

Още няколко метра...

Мина покрай бараките, откъдето я наблюдаваше един самотен козел. Звукът на мотора отслабна, тъй като пътят правеше завой по източната страна на склона, но после отново се усили. Още един завой

и преследвачът щеше да излезе на правата отсечка и да види Дебора. Тя побягна.

Пред нея се появиха античните колони на храма на Аполон. Руините бяха безлюдни и пред тях се издигаше дебела телена ограда. Бръмченето на мотоциклета отново затихна. Може би стрелецът щеше да размисли, да реши, че Дебора пак се е скрила, и да се откаже от преследването. Тя изкриви лице от болката в глезена, стисна зъби и хукна. Зави ѝ се свят и неволно започна да залита по нагорещения асфалт.

Мотопедът излезе от завоя и ревът му прозвуча като изстрел. В един момент беше далечно бръмчене като цикада или косачка за трева, а после звуковите бариери изчезнаха и мотоциклетът забуча зад нея. Дебора не се обърна. Ако нападателят се беше прицелил в нея, тя само можеше да се надява, че няма да я улучи. Нямаше сили дори да се хвърли в канавката.

Измина още петнадесет-двадесет метра, стигна до разклона и зави надясно. Древният храм беше ограден с високи, симетрични каменни блокове, които заглушиха звука на мотопеда. Тя забеляза маси, столове, сергия за пощенски картички, магазин, автобус и... хора.

Нахлу в първото кафене, като преобърна някаква метална маса, докато си проправяше път към кухнята. В заведението нямаше клиенти, но до бара пушеше сервитьор. Той се стресна и се обърна, когато масата се прекатури на земята и една жена на средна възраст с набръчкано и строго лице, заплашително се отпрати към Дебора.

Волята ѝ да бяга изведнъж я напусна, загуби равновесие и се строполи на пода, като бутна няколко стола и събори още една маса. Ранена, кървяща и изтощена до краен предел, тя не беше в състояние да помръдне.

— Съжалявам — измънка Дебора, когато гъркинята се изправи над нея.

Жената изкрещя нещо на сервитьора и после се обърна към Дебора. Суровото ѝ изражение се замени със загриженост.

— Всичко е наред — каза тя.

Сервитьорът ѝ подаде бутилка вода.

Гъркинята надигна главата на Дебора и допря бутилката до устата ѝ.

Дебора отпи голяма глътка и почувства как по вените ѝ потече живителна хладина.

Все още имаше усещането, че ще припадне, но успя да се надигне на лакти и да погледне към улицата. Мотористът беше там. Тъмното стъкло на зелената му каска беше зловещо обърнато към нея. След това мотопедът форсира, стрелна се по улицата и се скри от погледа ѝ.

38.

Гъркинята, която се представи с името София (като първата съпруга на Шлиман), предложи на Дебора да хапне — агнешко на скара и краставици. После намаза охлузената и изподрана кожа на бедрото ѝ с йод от старинно кафяво шишенце със стъклена запушалка. Тя знаеше само няколко думи на английски, повечето свързани с менюто, но непрекъснато бърбеше дружелюбно и това успокои Дебора.

Тя ѝ съобщи, че е преследвана от мъж с мотоциклет. Не спомена, че е стрелял по нея и отказа на предложението на София да се обадят на полицията. Гъркинята леко се отпусна, вероятно защото предполагаше, че историята ще бъде посрещната с недоверие. Дебора се изправи и заяви, че вече се чувства добре и ще вземе автобус или такси до хотела, но София възрази и изкрещя нещо на сервитьора, който излезе и след малко се върна зад волана на стар фиат.

Дебора прие шише вода, хляб и за нейна изненада — непохватна прегръдка — и се качи в малкото ръждясало возило. София избърби поток от неразбираеми гръцки думи, погали я по бузата и ѝ се усмихна окуражително. Докато наместваше дългите си, схванати и изранени крака в колата, Дебора почувства, че ще се разплаче.

Гъркинята се увери, че сервитьорът знае пътя до хотела, тъй като английският му се ограничаваше до имена на английски футболисти като Бекам, Сколс и Оуен и въодушевени, но неопределени звуци, и фиатът потегли към новата част на града и хотел „Ефир“.

Дебора очакваше, че в хотела ще има новини за нея — бележка от Маркърс или самият той ще седи и ще пуши лулата си във фойето. А може би съобщение от Калвин... Никой обаче не беше проявил интерес или загриженост към кошмарния ѝ следобед и този факт дълбоко я потисна. Щеше да ѝ бъде много приятно, ако Калвин ѝ бе драснал няколко реда.

Ах, малко самосъжаление в добавка към пубертетското ти държане. Страхотно — обади се неумолимият ѝ вътрешен глас.

Това обаче не е само усещане за фиаско — помисли тя, докато благодареше на сервитъора, който изглеждаше щастлив, че е помогнал с нещо, и накуцваше към стаята си.

Беше избягала от Атланта, защото се бе почувствала в опасност, но в Гърция се оказа в същото положение. Освен това не беше отбелязала никакъв напредък в разследването си за причините за смъртта на Ричард. Не научи и не откри нищо важно и имаше тежкото чувство на разочарование. Също така ѝ стана ясно, че никакво разкритие за убийството му не би осмислило смъртта му.

Тя потърка подутия си глезен.

Време е да се върнеш у дома — каза вътрешният ѝ глас.

Дебора се увери, че вратата е заключена, легна гола под чаршафа и спа до сутринта. Събуди се само веднъж от пронизително бръмчене на мотоциклет, препускащ в съня ѝ.

Депресията не я напусна и през следващия ден и когато се събуди, се превърна в главоболие и спомен за ужасяваща загуба. Преди да закуси, тя провери при портиера дали не са я търсили. Нямаше съобщение за нея. Маркърс очевидно я беше зарязал. Тя отскочи до интернет кафенето и отвори електронната си поща — но и там нямаше нищо.

Върна се в стаята си, почисти раната на бедрото си и смени превръзката. Нараняването беше дълбоко и мястото наоколо бе зачервено и подпухнало. Може би портиерът имаше нещо за дезинфекция. Внезапно се чувства обезсилена, облегна се назад в леглото и се загледа през прозореца, над керемидените покриви, към купола на базиликата и морето.

Може би беше време да се прибере вкъщи, да поеме отговорността за всички последици от ситуацията, да предостави издирването на престъпниците на онези, които знаеха какво правят — и да внимава да не завърши в затвора за възпрепятстване на разследването на убийство. Трябваше обаче да свърши само още едно нещо, преди да се отпрати към летището на Атина. Винаги бе знаела, че трябва да го направи.

39.

— Микени — извика жената, която взе билета ѝ. Носеше тъмни очила и интересна, пъстроцветна кърпа на главата си. — Микени — повтори тя настоятелно и посочи вратата, сякаш заради Дебора губеха ценни секунди.

Дебора слезе и огледа разклона на прашния път и старата бензиностанция встрани. Автобусът избълва облак кафяв и задушлив пушек. Шофьорът се наведе през стъклото и посочи дългото право шосе.

Микени беше модерно село, построено на мястото на древна Микена. Античната цитадела се намиреше на още километър и половина нагоре по хълма. Дебора преметна на гърба си раницата и тръгна в посоката, която беше показал шофьорът. Изтръпна от болката в крака си, но после реши, че се е схванал от пътуването и неразположението ще премине, когато го раздвижи. Можеше обаче и да не се оправи и дори да се влоши, ако вървеше прекалено дълго — но днес беше последният ѝ ден в Гърция и тя искаше да види цитаделата, откъдето беше започнало всичко, дори ако се наложеше да лежи цяла седмица, когато се върнеше в Джорджия.

Прекося бързо селото, мина покрай няколко малки хотела и ресторанти с големи и празни дворове и прашни чадъри. Туристическите автобуси щяха да пристигнат по-късно и мястото щеше да се изпълни с англичани, германци и американци, които щяха да потърсят тук подслон от безмилостното следобедно слънце, тъй като на руините нямаше сянка. Веднага след кафенетата започваха обширни белезникави ниви с криви, ниски маслинови дръвчета, прашни и сиви на силната светлина и високи, уханни евкалипти от двете страни на пътя. Предишния ден Дебора за цял живот се беше нагледала на маслинови дървета.

Не след дълго видя внушителните златисточервени стени на цитаделата, издигащи се от безводните планини на североизток и спря, за да отпие вода от бутилката си и да се наслади на гледката.

Плати таксата за входа и се качи по павирания път до прочутата Лъвска врата. Стените на крепостта бяха изградени от огромни камъни с неправилна форма. В литературата ги наричаха циклопски — според легендата, че цитаделата е построена от грамадни еднооки великани. Трудно беше да не останеш поразен и да не изпиташ страхопочитание пред строителния гений на древните гърци: да пренесат огромните камъни, да ги наредят и да ги слепят с хоросан, с примитивни техники да изградят огромна крепост — трудна задача дори за съвременните строителни съоръжения. Също като пред Стоунхендж или пред египетските пирамиди, Дебора почувства силен удар върху прекомерното си самодоволство на човек от двадесет и първия век. Съвременните хора бяха свикнали с чувството за културна еволюция и бяха приели, че древните им предшественици са били по-низши от тях, но когато застанеше пред подобни архитектурни постижения, Дебора не можеше да си представи какво би могла да допринесе към процъфтяващата някога цивилизация, ако се върнеше във времето и се озовеше там. Без автомобилите, компютрите и електричеството, какви чудеса на модерния свят би могла да демонстрира на онези древни хора? Можеше да им разкрие няколко принципа на математиката или астрономията, но вероятно щяха да я екзекутират като вещица. Или по-скоро нямаше да ѝ обърнат внимание, както и тя бе пренебрегнала бездомника на Розуел Роуд, който ѝ беше казал, че светът свършва.

Дебора мина под барелефите на двата каменни лъва и за пореден път се запита дали Ричард не бе имал право. Дали все пак голямата армия, отпавила се към Троя, наистина някога бе минала през тези порти и слънцето се бе отразявало във върховете на копията и в шлемовете им, украсени с бивни на глигани? Дали самият Агамемнон не беше предвождал колоната, яхнал бойна колесница, и конете му не бяха стъпвали по земята, по която сега вървеше Дебора? Сега, когато гледаше масивните стени и лъвовете пазачи, и когато вътре в града най-последно видя некрополите, разкопани от Шлиман в сухата червеникава пръст, всичко това изглеждаше напълно възможно, напълно реално.

„Каква му е Хекуба, той на нея какъв ѝ е, та тъй реве?“^[1] — питаше Хамлет, след театралната сцена със скръбта на царицата на Троя по повод убийството на съпруга ѝ Приам. Споменът от гимназиалния учебник по литература изведнъж ѝ прозвуча логично и

изясни смисъла си. Имаше ли значение дали древните истории са се случвали действително — и дали наистина Агамемнон бе минал през Лъвската врата? Имаше ли значение дали Шлиман беше открил и съхранил трупа му? Нищо нямаше да съживи Ричард. Дебора изпита желание да се махне оттам, да се върне в Атланта, веднага да промени живота си, да се премести другаде.

Тя обаче беше пътувала чак до Гърция и послушно и старателно, като отличничка, щеше да разгледа историческите паметници като хилядите туристи, които идваха тук всяка година. Сега гробовете, разбира се, бяха празни и нищо в каменните им дълбини не загатваше за забележителните открития на Шлиман, направени преди столетие. Наведе се и погледна надолу, като неопределено се зачуди какво бе очаквала да види. Може би някаква улика, пропусната от посетителите в продължение на сто години?

Обиколи крепостните стени, огледа безводните хълмове, наблюдава пръснатите наоколо кози и вдъхна уханието на дива мащерка. След това пресече каменния под на двореца в най-високата точка на акропола и разгледа малката баня, където според легендите Агамемнон беше убит от съпругата си Клитемнестра и любовника ѝ Егист. Дебора видя сводестите гробници, които според Шлиман бяха на двамата убийци, и останките от внушителната в миналото „къща с колони“ в югозападния край на цитаделата. Дори за очите на археолозите всичко беше неясно, озадачаваща плетеница от ниски зидове, прагове и прах, натрупван през вековете. В пътеводителя пишеше, че ако се върви по самите крепостни стени, се стига до странична врата и че някъде там отзад има коварни, неосветени стълби, водещи надолу към подземно водохранилище, построено през дванадесети век преди Христа. Тунелът завършвал с внезапна и необозначена седемдесетметрова пропаст към води с неизвестна дълбочина. Идеята да се разходи по хладния, тъмен тунел беше съблазнителна, но Дебора беше уморена, пък и шахтата очевидно беше смъртоносна. Изведнъж изтощението, безрезултатното търсене и напрежението от предишния ден я връхлетяха като крила на голяма черна птица и единственото ѝ желание беше да се върне у дома. Излезе от крепостта и тръгна обратно по пътя за селото. Чувстваше се обезсърчена и обърквана. Не беше сигурна в смисъла на своето идване тук — и беше убедена, че не го е намерила.

Продължи по пътя, виещ се около хълма, осеян с останки от жилища на търговци от бронзовата епоха, подмина постепенно изпълващия се с превозни средства паркинг и се отправи към автобусната спирка, изпитвайки съжаление към себе си — когато забеляза група хора, събрали се на отсрещната страна на улицата. Там явно имаше някаква друга забележителност. Тя беше хвърлила бегъл поглед на пътеводителя, бе прочела справката за цитаделата и отново го беше прибрала в раницата. Беше ѝ горещо и очакваше с нетърпение връщането в града, затова съзнанието ѝ се възпротиви срещу мисълта да се отклони от маршрута си. Но групата туристи се разпръсна и Дебора забеляза стръмен тунел, чийто вход започваше в планинския склон и бе ограден с огромни каменни плочи. Отгоре имаше черен триъгълник, сочещ към небето. Образът на тази висока порта с внушителен подстъп и тъмен триъгълник отгоре ѝ беше познат. Беше го виждала много отдавна, вероятно в гимназиален учебник по литература.

Глождеше я и нещо друго, смътен спомен, който изведнъж проблесна в паметта ѝ. Тя отмести очи от вратата, свали раницата от гърба си, отвори я и извади пътеводителя. Бутилката с вода падна и се затъркала на земята.

Дебора намери страницата, която търсеше, и бързо я прегледа. Лъвската врата. Крепостните стени. Гробницата на Клитемнестра. Къщата с колоните. Тя прелисти по-нататък. Шлиман. Древна история. Отгърна на следващата страница и видя снимка на входа в планината и отдолу онова, което се опитваше да си спомни от няколко дни. „Съкровищницата на Атрей“.

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

40.

Това несъмнено е поредната измишльотина, обслужваща по-скоро романтиците, израснали с древните митове и легенди, отколкото археологията — разсъждаваше Дебора, докато пресичаше улицата. Обаче ускори крачка, когато тръгна надолу в големия каменен тунел и отново надникна в пътеводителя, надявайки се да открие нещо полезно.

Там пишеше, че гробницата представлява толос или куполна гробна камера, за разлика от шахтите с гробове между крепостните стени на града. Наричаха я гробницата на Агамемнон и Дебора преглътна с усилие, когато прочете името.

Още митични измислици, предназначени за туристите, помисли тя. Нищо повече. Предположението, че всяка находка има нещо общо с Агамемнон, е като твърденията на някои хора, че са имали предишен живот, неизменно свързан с някоя известна личност — прислужница на Клеопатра или градинар на Мария Антоанета.

Да, но все пак... Мястото наистина имаше някакво излъчване. Дебора погледна към тъмния и хладен, висок четиринадесет-петнадесет метра вход, застрашително извисяващ се пред нея. Много е вероятно отвъд да се намира последното място за покой на някой цар. Тя отново погледна в пътеводителя. Толосът беше построен горе-долу по същото време като гробницата на Клитемнестра, съпругата убийца на Агамемнон. И тъй като датираше от тринадесети век преди Христа, приблизително съвпаднаше с определената от археолозите дата на падането на Троя.

В края на краищата, може би Агамемнон наистина беше погребан там.

Наричаше се „Съкровищницата на Атрей“, защото народното предание свързваше гробницата с древния царски дворец в Микена, а също и поради натрапливата убеденост на Шлиман, че златото и ценните предмети са били съхранявани извън градските стени. Напоследък учените отхвърляха идеята, че постройката, изкопана от Шлиман, е нещо друго, освен гробница, и твърдяха, че по-старите

шахти с гробове в града съвпадат по време с разграбването на Троя. Ако Атрей и синът му Агамемнон наистина са съществували, те може би бяха погребани именно тук, а не в гробовете, където Шлиман бе намерил погребалните маски и предмети.

Почти останала без дъх, Дебора влезе в тъмната гробница.

Помещението беше огромно, вероятно шестдесет квадратни метра и кръгло. Куполовидният таван се виждаше неясно и му придаваше формата на пчелен кошер. От едната страна имаше ниша, но камерата беше празна. Дебора седна в средата на пода и зачака очите ѝ да привикнат със сумрака.

Трябваше да признае, че там няма нищо интересно и тя усети, че разочарованието я охлажда като студения въздух в гробницата. Таван, тъмна ниша отстрани, където вероятно са били погребани трупите и озарен от слънчевата светлина главен вход. Трегерът над огромната порта сигурно тежеше тонове, но тежестта на камъните върху него беше неизмерима. Нищо чудно, че бяха оставили триъгълното пространство над него празно. Може би първоначално е било запълнено с тънка каменна плоча, издялана от вътрешната страна, и направена така, че да изглежда масивна и в същото време да спестява допълнителната тежест върху трегера. Всичко това беше много внушително, но нямаше никаква връзка с нейния собствен живот и със смъртта на Ричард.

Отново задънена улица.

Дебора се усмихна мрачно на безрадостния и точен за случая израз, а сетне затвори очи и подпря с ръце брадичката си. Тя седя в хладната, тъмна и тиха гробница почти минута — но изведнъж усети, че не е сама. Обърна се по посока на звука от движението и видя, че някой се приближава към нея.

— Знаех, че все някога ще дойдеш тук — чу се глас.

Тя го позна и онемя от почуда.

Не може да бъде.

В следващия миг обаче видя насочен към нея пистолет и всички други мисли напуснаха съзнанието ѝ.

41.

— Тоня? Какво правиш тук? — попита Дебора. Пистолетът се вдигна няколко сантиметра и се прицели в гърлото ѝ. — Махни това нещо от мен.

— Не ми говори като на чистачка — с дрезгав глас отвърна Тоня. Но ти наистина си чистачка — помисли Дебора, но премълча.

— Не разбирам. Защо си тук? Не...

— Тогава млъкни и слушай. След минута и нещо ще пристигне следващият автобус с туристи и искам да бъда сигурна, че няма да направиш някоя глупост. Ясно ли е?

— Да — отговори Дебора, забравила за Атрей и Агамемнон и приковала очи в тъмното дуло на оръжието.

— Да започнем с няколко основни правила. Направиш ли крачка към мен, ще те застрелям на място.

Дебора, която разсеяно беше тръгнала към Тоня, спря и застана неподвижно.

— Второ, ако се опиташ да говориш с някого, ще те...

— Застреляш на място? — Дебора се опитваше да се държи безгрижно, дори игриво, сякаш се опитваше да пробие абсурдността на ситуацията. Отмести поглед от пистолета и се втренчи в очите на жената отсреща. — Не, няма да го направиш. Забеляза ли процента на чернокожото население в Гърция? Ще те хванат за броени минути.

Не трябваше да го казва.

Държането на Тоня стана ледено.

— Може би. Но не ми пука.

Тя го произнесе без драматична превзетост, но така категорично, че Дебора отстъпи назад, убедена, че Тоня говори сериозно. Освен това разбра, че намеквайки за черната ѝ кожа, ще я направи още по-решителна. Двете изпитваха особена предпазливост една към друга. Смътно и без да има представа за логиката, Дебора почувства, че присъствието на Тоня там и причината за пистолета в ръката ѝ имат нещо общо с расовата омраза.

Расова омраза?

— Дойдох да взема онова, което никога не ти е принадлежало — рече Тоня. — Или ако не успея, да те убия. Няма значение кое. Очаквам да направя и двете. Все ми е едно дали ще умра или ще изгния в някой гръцки затвор.

Тя говореше с огорчение и примирение, очевидно произлизащи от дълго потискан гняв. Думите ѝ бяха смразяващи и Дебора разбра, че е безсмислено да възразява срещу абсурдното ѝ поведение и че Тоня презира проявите на слабост.

— Защо?

Чернокожата жена се ухили самодоволно и многозначително. Гримасата ѝ обаче не беше весела, а обидена, смутена и тъжна.

— Защо? — повтори тя.

— Да — отвърна Дебора. — Ако ще ме застрелваш, искам да знам защо. Мисля, че е справедливо.

— Заради бащата, когото не познавам.

Дебора се вторачи стъписано в нея.

— Звучи ли ти справедливо? — добави Тоня и вдигна пистолета.

42.

— Ричард е твой баща? Как е възможно?

— Не, тъпа кучко — отвърна Тоня. — Не се прави на глупачка, защото, кълна се в Бога...

— Ще ме застреляш на място — довърши мисълта ѝ Дебора. Думите не прозвучаха нито като въпрос, нито като шега. Тя забеляза едва сдържания гняв в очите ѝ и разбра, че другата не се шегува.

— Точно така.

— И работиш заедно с Маркърс?

— Кой, по дяволите, е Маркърс?

— Тогава със Сернига.

— Сернига? Ченгето?

— Той не е ченге. Не и според Кийн.

Настъпи дълго мълчание, но беше твърде тъмно, за да разгадае правилно изражението на Тоня. Когато чернокожката отново заговори, гласът ѝ прозвуча леко несигурно.

— Не работя за никого.

— Но определено не си чистачка.

„Би трябвало да се страхуваш“ — разсеяно помисли Дебора. Тоня изглеждаше готова да я застреля веднага, вместо да търси оправдания. Не беше ясно защо думите на Тоня за баща ѝ изглеждаха лишени от логика, но нямаше съмнение, че жената, която доскоро мислеше за чистачка, откровено я мрази. И че погрешният избор на думи ще я накара да натисне спусъка и да пробие дупка в сърцето ѝ — независимо от това колко свидетели щяха да видят убийството.

На Дебора обаче ѝ беше омръзнало да се страхува. „Кое не стане сега, все пак ще стане после — казваше Хамлет. — Готовността е всичко.“^[1] Тя не беше сигурна дали е готова да умре, но определено нямаше намерение да се моли да пощадят живота ѝ.

— Правилно — рече Тоня. — Не съм чистачка.

В гласа ѝ имаше присмех.

— Тогава каква си?

— Няма значение. Доколкото това засяга теб, аз съм човек, дошъл да открие истината. Ти би трябвало да свържеш фактите, нали, археоложке? — презрително каза Тоня.

— Истината за какво?

— Тайното скривалище зад библиотеката на Ричард.

Дебора не отговори. Не искаше отново да обсъжда всичко това.

— Ако ще ме застреляш, защо да го правя?

— Наистина ще те застрелям! — неуверено каза чернокожата жена.

— Вчера стрелях по мен — мрачно се усмихна Дебора, сякаш повтаряше кошмарен разказ. — Защо не излезем навън? Не мога да разговарям в тъмнината.

Тоня се обърна към входа. Идваха хора и се чуваше гласът на екскурзоводката.

— Добре. Но ще вървиш близо до мен, докато стигнем до колата.

— Наела си кола? Съобразителна си. А аз разчитам на автобуси и таксите. И си прекарала пистолет през охраната на границата. И за това се изисква хитрост.

— Млъкни и върви.

Дебора сви рамене и бавно тръгна към голямата светла правоъгълна порта.

Разбира се, че не беше безразлична, на каквато се правеше, но депресията все още я стягаше и изпитваше по-скоро любопитство, отколкото страх. Беше се освободила от всичко, освен от сдържан интерес — какво ще стане по-нататък и каква е ролята на Тоня в цялата история. Нищо повече.

Излезе на слънчевата светлина и си проправи път през групата туристи, които се нижеха към гробницата. Тоня бързо я настигна и направи многозначителен жест с чантичката, в която криеше дясната си ръка, за да ѝ покаже, че пистолетът все още е насочен към нея. Дебора се усмихна безгрижно и разбиращо.

Не ме е грижа — каза вътрешният ѝ глас. — Искаш да ме застреляш? Гръмни себе си.

Двете стигнаха до паркинга в пълно мълчание. Тоня я поведе към малко червено рено и я тикна да седне на предната седалка. Дебора се подчини, убедена, че чернокожата жена импровизира, че никога през живота си не е правила такива неща и съвсем не ѝ е ясно

какво ще трябва да се случи по-нататък. Гневът в очите ѝ обаче не беше изчезнал и Дебора разбра, че все още е в опасност.

В колата беше непоносимо горещо и миришеше на разтопена пластмаса. Тоня включи двигателя и смъкна стъклата.

— Няма климатик — почти с извинителен тон каза тя.

— Всичко е наред — отвърна Дебора.

Ако това беше отвличане, обстоятелствата бяха пределно странни.

— Ще карам към селото и ще говорим — добави Тоня.

— Добре, но може ли да пийнем нещо? Жадна съм.

Тоня я погледна така, сякаш искаше да каже: „Въпросите задавам аз“ или нещо също толкова нелепо, но после кимна и отново се съсредоточи в пътя.

— Кога за пръв път видя колекцията на Ричард? — попита Дебора.

— В нощта, когато той умря, докато ти се криеше в банята.

— Но си знаела, че е там — каза Дебора, спомняйки си маратонките ѝ, докато лежеше под леглото.

— В известен смисъл. Знаех, че там има нещо и че е онова, което търся.

— Какво означава това?

— Не знаех *какво точно* търся, но знаех, че търся нещо. Ясно ли е?

Дебора не отговори. Древната цитадела остана зад тях. Минаваха покрай ресторантите и магазините за сувенири, наредени от двете страни на пътя. Реното зави наляво на разклона, влезе в селото и спря пред едно по-представително кафене.

— Слез — заповяда Тоня.

Дебора се измъкна от колата и се настани на една от трите маси навън. Заведението изглеждаше пусто. Огледа улицата — имаше само един сувенирен магазин с гръмката реклама „Най-хубавите репродукции на антики в Гърция“. Собственикът вероятно изкарваше пари само от туристическите автобуси, чиито екскурзоводи работеха с комисионна от магазина, тъй като в селото се отбиваха малцина индивидуални туристи.

Двете жени дълго се гледаха мълчаливо, опитвайки се да преценят накъде ще се насочат събитията. Появи се сервитьорът и

Дебора си поръча вода и узо и разклати кубчетата лед в чашата, докато питието стана млечнобяло.

— Какво е това, по дяволите? — попита Тоня.

Дебора побутна приканващо чашата си към нея. Тоня погледна подозрително питието, извади ръката си от чантичката с пистолета, помириса го и отпи малка глътка.

— Ликьор? — учуди се тя. — Нещо като абсент?

— Но по-силно и остро.

— Прави ли те луд като абсента?

— Не мисля.

— Отбележи една точка за Ню Орлиънс — каза Тоня. Нюансът на удоволствие придаде малко самонадеяност и арогантност на забележката ѝ.

— От Луизиана ли си?

Чернокожата жена кимна, с някаква неприкрита гордост в очите си. Дебора също кимна и вдигна чашата си за поздравница. Ню Орлиънс? Това обясняваше странния, нехарактерен за Юга акцент на Тоня. Дебора познаваше хора, които в Джорджия мислеха за нийоркчани. Вероятно заради пристанището.

Пристанище...

Според Маркъс забавилият се гръцки товарен кораб беше в пристанището на Ню Орлиънс. Случайно съвпадение?

— Е, какво е онова нещо? — попита Тоня.

— Кое?

— Онова, което липсва от колекцията.

— Не знаеш ли?

— Ти ще ми кажеш — заяви Тоня с предишния си неумолим тон.

— Зависи на кого вярваш. Ричард и англичанинът Маркъс мислят, че е трупът на Агамемнон.

Тоня не реагира, но на Дебора ѝ се стори, че не защото името не ѝ говори нищо.

— Погребална маска — добави Дебора. — И други предмети от антично погребение. Оръжия. Накити. Може би керамични съдове. Но маската и трупът са най-значимите.

— Маската ценна ли е?

— Ако е автентична, е безценна.

— В теб ли е?

— Дори не съм я виждала — отвърна Дебора. Тоня я погледна изпитателно и тя тресна чашата на масата. — Виж какво, много ми се събра през последните няколко дни. Ричард беше мой... приятел. Ако искаш да знаеш истината, той ми беше като баща. Дойдох тук, защото се почувствах в опасност и реших, че мога... да помогна по някакъв начин. Вчера някой се опита да ме убие. Сериозно. Не беше неволно сблъскване на автобусна спирка, а целенасочено преследване, което продължи повече от два часа.

— Кой? — Тоня изглеждаше заинтригувана и изненадана.

— Нямам представа, но ще ти кажа едно: не съм в настроение за игрички. Онова, което търсиш, не е у мен и не знам у кого е. Очевидно много неща не са ми ясни и ако не ми пръснеш черепа с това пльокало, смятам утре сутринта да отида с автобус до Атина и да се кача на самолета за Атланта.

Чернокожата жена се замисли, без да откъсва очи от лицето ѝ, сякаш търсеше следа от лицемерие. След минута отмести поглед, въздъхна и се облегна назад.

— Полицията ще те чака.

— Знам — отвърна Дебора. — Мисля, че е време да поема отговорността си за последиците. В края на краищата, не могат да ме осъдят за нещо друго, освен за глупост и мания за преследване.

— Каза, че Сернига не е ченге. Сигурна ли си?

Дебора ѝ разказа историята.

— Имам доверие на Кийн — добави тя. — Не го харесвам, но му вярвам. Той може да се опита да ме подведе под отговорност, но с него ще се оправя и ако възникнат неприятности, ще отида в съседния щат и ще се предам на първото ченге, което видя. Може би отдавна трябваше да го направя.

Тя сви рамене, сякаш признаваше грешката си и Тоня кимна бегло, дори съчувствено. И двете се отпуснаха малко. Чантата с пистолета все още беше до нея, но ръката ѝ не беше пъхната вътре.

— Дошла си тук, за да намериш нещо, което не си виждала, и си мислиш, че е у мен, така ли? — попита Дебора. — Щеше да ми го вземеш и после да го продадеш?

Тоня поклати глава и се намръщи.

— Не — отвърна тя, сякаш беше погнусена от идеята. — Интересувам се от предмета само защото означава много за

семе́йството ми.

— Баща ти?

— Да.

— Не разбирам.

Тоня печално разтегли устни и направи знак на сервитьора, който седеше на сянка вътре.

— Донеси ни още две от тези ликьорчета — каза тя и вдигна чашата на Дебора, а после отново насочи вниманието си към нея, погледна я критично и решително сви рамене. — Е, добре, ето какво знам.

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

43.

Тоня отпи от узото и се загледа в чашата, сякаш не знаеше дали го харесва или не. После се наведе напред и с делови вид сложи ръцете си на масата.

— Баща ми беше убит по време на втората световна война. Служил е в 761-ви танков батальон, командир на танк „М4А3Е8 Шърман“. Наричали са ги „лесната осмица“, защото са возели меко.

— Бил е командир на танк? — Дебора не може да сдържи изненадата си. Не знаеше, че чернокожи войници са били назначавани на такива длъжности.

— Точно така. — Тоня беше горда. — 761-ви батальон се е състоял само от чернокожи. Закарали са ги от Англия в Нормандия през октомври 1944 година като част от Трета армия на генерал Патън. Сражавали са се в битката при Бълдж и в Южна Германия. Дори са освобождавали хора от лагерите на смъртта.

Дебора примига. Лагерите на смъртта.

Семейството ѝ се беше преместило от Германия в Щатите през двадесетте години на двадесети век, в краткотрайния период на стабилност между гибелните условия на Версайския мирен договор, сложил край на Първата световна война, и депресията, довела до падането на Ваймарската република, изтласквайки националсоциалистите на гребена на събитията в Германия. Навремето дядо ѝ е бил млад ерген, търсец късмета си, и бе избрал Съединените щати, макар и без никаква представа какво ще донесе нацизмът по време на управлението на Хитлер. Баба ѝ беше имигрирала от Полша в Бостън три години по-късно. На европейския хоризонт се задавало по-мрачно бъдеще, въпреки че мнозина бяха останали там. Дебора имаше роднини евреи и в Германия, и в Полша. Мнозина бяха станали жертва на нацистката „философия“ и не бяха доживели да видят края на войната. Тя ги познаваше само като млади, нищо неподозиращи лица от стари избелели фотографии, но не и по име — за неин срам, какъвто изведнъж изпита. Родителите ѝ бяха преуспяващи хора с нетипична за евреите липса на интерес към миналото.

Нека живите да погребват мъртвите — казваше баща ѝ. — Традицията се създава от хората, които продължават напред. Мнозина обвиняват миналото за настоящето си. Преодолейте го. Извисете се над него. Продължете напред.

Родителите на Дебора не говореха за семейството, което беше останало в Европа, и макар че кимаше сериозно, когато по телевизията говореха за Холокоста, баща ѝ не споменаваше нито дума на тази тема.

„Не е хубаво да се обръщаш назад — рече веднъж той. — Това ти пречи да видиш какво бъдеще ще изградиш за себе си.“

Дебора вярваше, че това е полезно и здравословно отношение към света, въпреки избора ѝ на професия. Археологията се занимаваше с разкриване на мъртвото минало, с живелите отдавна хора, а не с настоящето или с бъдещето.

Споменаването за лагерите на смъртта я разстрои и я накара да се почувства малко несигурна и разколебана, сякаш земната опора неочаквано се размести под нея. Тоня я наблюдаваше замислено.

— Съжалявам. Продължавай.

— Баща ми почина в началото на май 1945 година — мрачно се усмихна Тоня. — Официално войната беше свършила, но предполагам, че в края ѝ е имало още сражения и престрелки. Така е на война, нали?

Тя млъкна и се облегна назад. Дебора отърси съзнанието си от собствените си грижи и видя Тоня в нова светлина. Чернокожата жена не изглеждаше достатъчно възрастна, за да има баща, участвал във Втората световна война, но може би беше възможно. Косите ѝ наистина бяха побелели в корените, затова може би ги боядисваше черни, но очите ѝ определено не бяха на възрастна жена. Дебора се изненада и малко се засрами, че не е забелязала това.

Странно е като си помислиш, че хората, родени тогава, сега са едва на шестдесет години — мина ѝ през ума. — И някои сражавали се в онази война, все още са живи и помнят какво е било.

— Аз не съм го виждала — продължи Тоня. — Майка ми е била бременна, когато той е отишъл на учение. Родила съм се, докато е бил в Англия, очаквайки разпределение. Израснах с историята, която семейството ми разказа, че е бил убит в Южна Германия в последния ден на войната. Нямахте причина да се съмнявам в официалната версия, така че... пораснах, тръгнах на училище, намерих си работа като журналист и писател на свободна практика в Луизиана и преди

осем години постъпих в „Атланта Джърнъл Конститушън“. Когато се преместих в Атланта, започнах да се интересувам от историята на баща ми. Прерових военните архиви и се опитах да открия оцелели войници от частта, в която той е служил. Намерих човек на име Томас Морис. Той беше жив и живееше в Колидж Парк. Беше служил в същия взвод заедно с татко, но едва когато се свързах с него, разбрах, че всъщност е карал танка, на който баща ми е бил командир известно време. Мислех, че ако командирът на танка загине на бойното поле, това означава, че танкът му е унищожен, затова се изненадах, като намерих жив член на екипажа. Оказа се, че не ставало така. Когато улучат танка, снаряждът може да го пробие или да рикошира вътре, като убива някои, осакатява други и оставя един-двама невредими. Разбира се, докато не се запали, а танковете „Шърман“ са били уязвими на огън. — Тоня взе чашата си, но не отпи. — Обадох се на Морис и успях да го склоня да се срещнем. Той се държа като на тръни. Беше дружелюбен, но сдържан и предпазлив, сякаш криеше нещо. Разказа ми за баща ми, кога са се запознали, как е изглеждал, какви писма е пишел на мама... Стана ясно, че го е харесвал и му е бил приятел. Когато обаче попитах как е загинал татко, спомените му станаха неясни. Изведнъж се оказа, че не може да си спомни нищо повече от онова, което военните вече ми бяха съобщили официално. Намирали се на север от Мюнхен, взводът им се бил отделил от ротата и попаднали на германски конвой, който се опитал да се измъкне и да продължи на юг, за да се добере до Швейцария. Започнала престрелка и те успели да спрат конвоя, но баща ми бил убит. — Тоня примирено сви рамене. — Но не се отказах от разследването си. Реших, че може да излезе хубава статия за „Атланта Джърнъл Конститушън“, дори сюжет за книга, и открих още някои подробности, но нищо конкретно за обстоятелствата около смъртта му. След известно време свикнах с мисълта, че паметта на Морис е променлива, защото е блокирал някакво болезнено и травматично преживяване. По-късно излезе книгата на Карийн Абдул Джабар за 761-ви танков батальон и аз престанах да се ровя. Реших, че няма какво да добавя и се отдадох на работата си.

— За коя рубрика пишеш?

— За кулинарната — тъжно се усмихна Тоня, — но това е минало. Напуснах и станах чистачка в музея „Хълма на друидите“.

— Защо?

— Ще стигна и дотам. Преди три месеца неочаквано ми се обади Томас Морис. Трябвало да ми каже нещо и нямал много време. Отидох при него. Той не беше добре със здравето. Беше прехвърлил осемдесетте и беше болен от рак на белите дробове, защото е пушил шестдесет години. Морис ми съобщи, че баща ми не е умрял в танка. Нападнали германците, както пишеше във военните доклади, но конвоят бил странен и не бил подходящо въоръжен за мисията. Това бяха думите му. Не знам какво имаше предвид, но същината беше, че задачата на конвоя била да брани един камион. Германците загинали до един, за да го опазят. Взводът на татко понесъл тежки загуби, но успял да унищожи вражеските танкове и да плени камиона непокътнат. Баща ми се качил пръв. Морис и още двама били с него, когато го отворили. Вътре имало сандък, маркиран с номер за транспортиране. Обадили се в щаба и им докладвали. Известно време останали на място, превързвали раните си и отдавали почит на загиналите си другари. Съвсем забравили за сандъка. Минали няколко часа и татко бил обзет от любопитство да види какво толкова бранели нацистите. Обявил, че ще го отвори да погледне. Някои от другите възразили, че трябва да изчака военната полиция, но той отвърнал, че е загубил приятели заради дървената кутия и има право да разбере защо са умрели. Взел кирката от танка, за да разбие сандъка. Морис и останалите стояли зад него и гледали. Отворил го точно когато пристигнали военните полицаи. Морис не видял много, само една голяма, издялана от дърво зелена фигура, наполовина жена, наполовина...

— Змия — каза Дебора. — Или дракон.

— Да. Два дни преди да ми се обади, Морис видял снимката ѝ в рубриката „Оцелели“ във вестника, за който работех, и статия за новите експонати в музея „Хълма на друидите“.

— И ти си намери работа там, за да разбереш какво е видял баща ти.

— Донякъде. Но има и още. Онова, което татко е видял в сандъка, е довело до убийството му. Военните полицаи пристигнали и незабавно заповядали на войниците да се върнат в танковете. Командирът им, разбира се, бил млад бял офицер. Спомни си какви бяха отношенията между чернокожите и белите. На белите офицери не

им харесвало равенството с черните военни. По време на обучението на бойните части, съставени от чернокожи, в Съединените щати се говорело, че всяка събота и неделя има най-малко един чернокож войник, убит от тълпи бели по време на градски отпуск. Често била замесена и военната полиция и ако самата тя не извършела убийство, както понякога ставало, никой не си правел труда да съди виновниците, независимо дали били военни или цивилни. Мнозина чернокожи мислели, че няма да доживеят истински сражения и едва след огромната загуба на танкови екипажи по време на десанта на 6 юни 1944 година, ги транспортирали във Франция, ако не за друго, то като доставчици и обслужващ персонал. Повечето бели командири продължавали да ги смятат за страхливци и негодни за военна служба — огорчено каза Тоня, — въпреки че белите, които работели близо до 761-ви танков батальон, ги хвалели за доблестта и решителността им по време на сражение. И макар че умирали в името на родината си, родината не искала да знае за тях.

Тя се облегна назад и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

Дебора не каза нищо. Гледаше и слушаше, като се боеше да не наруши крехкото примирие.

— Свалили всичко от камиона — продължи след малко Тоня. — Сандъкът бил охраняван от онзи военен полицаи. Морис не знаеше името му, но каза, че бил южняк и открито ругаел взвода, като го наричал „негърска сган“, която ще открадне всичко ценно от камиона. Когато попитали какво има вътре, той извадил оръжието си и отвърнал, че ще пръсне черепа на всеки, който се приближи до камиона. Танкистите се оттеглили в машините си, но баща ми се върнал. Две минути по-късно Морис чул изстрел и после още два. Военният полицаи после обяснил, че един от германците още бил жив и застрелял баща ми. Всички знаели, че това е лъжа, но никой не възразил, защото щели да ги арестуват или да им се случи нещо лошо. Артилеристът на танка на Морис станал командир, а на неговото място назначили някакъв новобранец. Морис бил единственият оцелял от екипажа. Новият командир бил убит от мина три дни след инцидента с конвоя, а останалите постепенно измрели през годините. Морис се предаде на рака преди четири седмици.

Дебора усети, че Тоня ще продължи, и зачака.

— Морис каза, че баща ми е видял нещо „откачено“ в сандъка. Не искал да го обсъжда с никого, докато не го разгледал по-добре. Морис беше убеден, че не са убили татко само заради обтегнатите отношения между чернокожи и бели, а и заради онова нещо в сандъка. Ето защо заряха работата си — за да разбере какво е било. И сега съм тук с теб.

Дебора дълго мълча и после кимна.

— Спомняш ли си, че близо до музея в нощта, когато Ричард умря беше убит един бездомник?

— Да. Казаха, че убийството му няма връзка със смъртта на Ричард.

— Може би няма, но аз говорих с дъщеря му. Той е бил руснак и служител на КГБ.

— Какво е правил в Атланта?

— Не съм сигурна, но започвам да мисля, че е търсел сандъка, който баща ти е видял в германския камион.

Очите на Тоня се разшириха и после отново се присвиха.

— Носел е писмо — продължи Дебора. — По-голямата част е повредена и не се чете, но пише нещо за „останки“. Авторът смята, че въпросните останки не са стигнали до целта си — град Магдебург в Германия. Все още не съм погледнала картата, но няма да се изненадам, ако се намира близо до границата с Швейцария. Каквито и да са били „останките“, а може да са били човешки — вероятно трупът на Агамемнон, убедена съм, че баща ти е осуетил изнасянето им от страната. Руснаците са заграбили множество древни антики от Берлин. Те все още са у тях. Най-голямото, най-ценното и най-легендарното съкровище от всички обаче, се измъкнало от ръцете им.

Настъпи продължително мълчание. Някъде зад масата изсвири клаксон на кола и някой извика някому нещо на гръцки. В отговор друг се изсмя високо, но двете жени не чува нищо. Те седяха неподвижно и се гледаха в очите.

44.

Дебора и Тоня си поръчаха обяд. Според Дебора всичко имаше привкус на нереалност — предвид естеството на взаимоотношенията им в Щатите, както и че час по-рано Тоня беше насочила пистолет срещу нея. Между тях обаче се беше създал негласен и неочакван съюз, който не се дължеше само на факта, че и двете са американки в една чужда страна. И двете разсъждаваха трезво и се опитваха да намерят смисъл в личните си трагедии.

Дебора ѝ разказа всичко за Ричард, за Маркъс, писмата ѝ по електронната поща до Калвин, с изключение, разбира се, на предпазливите им опити да флиртуват, и за загадъчното предупреждение, което беше получила, преди да се опитат да я убият на Акрокоринта. Разказа ѝ всичко, което знаеше за трупа на Агамемнон, за противоречивата слава на Шлиман като археолог, за МВД и дори за проклетия корабен нос, чиято внезапна поява беше задвижила последвалите събития.

— И Маркъс е изчезнал? — попита Тоня.

— Така ми се струва. Не можах да се свържа с него нито в Коринт, нито в Атина. Може да е напуснал страната.

— Мислиш ли, че той се е опитал да те убие вчера?

— Не беше Маркъс — отвърна Дебора и присви очи, — но не знам дали той не го е организирал. Макар че не виждам какво би спечелил от това. Всъщност нямам представа какво би спечелил който и да е, ето защо всичките тези разсъждения не ме довеждат доникъде.

Отново настъпи мълчание и после Тоня зададе въпроса, който беше надвиснал над тях от самото начало на новите им взаимоотношения.

— И сега какво?

Дебора поклати глава. Нямаше идея.

— Готова съм да се върна у дома. Не виждам какво друго може да се направи. А ти?

— Ами, аз щях да те застрелям — ухили се Тоня. — Всъщност тази мисъл още ме изкушава. Не знам кой ще стане уредник на музея,

но не вярвам да е властен маниак като теб.

— Благодаря — усмихна се Дебора.

— Искаш ли да пазаруваме? — Лицето на Тоня отново се разтегли в усмивка, която я подмлади с десетина години. Тя присви очи и погледна към туристическия магазин на отсрещната страна на улицата. — Пазаруването и ходенето на църква подобрява настроението ми. Как си със сувенирите?

— Не съм купила нищо. Но добре. Защо не?

Те платиха сметката, тръгнаха към магазина „Най-хубавите репродукции на антики в Гърция“ и се спогледаха унило. Колкото и да се мъчеха да не падат духом, това беше жалък и безславен начин да сложат край на разследването си.

На прага спряха стъписани. Помещението беше огромно, с размерите на хангар за самолети, и всеки сантиметър беше отрупан с лавици, витрини и окачени на стените предмети. Дебора отвори уста от почуда. Мраморни и гипсови статуи във всевъзможни размери, миниатюри, вази, купи и амфори, геометрични форми и микенски скулптури, напомнящи за творбите на Мур и Пикасо, като онези в Националния археологически музей, червени и черни съдове, украсени със сцени от митологията, бронзови сфинксове и колесници, направени по оригинали от Делфи, глави на бикове и брадви по критски модели, предмети от бронзовата епоха, от класическия период и от римско време... Някои бяха безвкусни, евтини туристически боклуци, но други — копия, достойни да бъдат музейни експонати. Тоня взе малък бронзов Приап^[1] и се засмя.

— Гърците имат страхотно самочувствие.

Дебора обаче не я слушаше. Мислите ѝ запрепусаха в главата и очите ѝ се мъчеха да ги настигнат. Краката ѝ ги последваха и тя забрави за пулсиращата болка в глезена си.

Подмина евтините предмети. Дори относително по-скъпите, идеално изработени сувенири, които би могла да си купи, не привлякоха интереса ѝ. На най-горните лавици имаше заключени витрини, съдържащи артефакти, които можеха да намерят място в Националния археологически музей. Тя реши, че не са автентични само заради цените на етикетите им. И не прецизната изработка ги правеше уникални. Предметите изглеждаха старинни, сякаш току-що бяха извадени от земята. Делви, чинии, бронзови фигури — всички

имаха вид на хилядагодишни. Нещо повече, Дебора беше убедена, че някои от тях не са копия, а авторски произведения, вдъхновени от древни артефакти. Не беше виждала такива неща в множеството туристически магазини нито в Атина, нито в Коринт. Всъщност единственото място, където имаше подобни предмети, беше стаичката зад библиотеката в спалнята на Ричард.

— Извинете — попита тя и хвана за ръката младата продавачка, която се изненада от настойчивостта ѝ. — Откъде имате тези неща?

— От различни места. Някои са изработени в чужбина.

Момичето очевидно не я разбра правилно.

— Не говоря за всичко. Само тези неща. Скъпите.

Девојката вероятно надуши значителна комисионна, демонстрира малко повече внимание и поведението ѝ изведнъж стана учтиво и дори раболепно.

— Местни са. Специални предмети, изработени от семейство, което от няколко поколения прави най-висококачествените неща. Това не са копия, а авторско изкуство.

Дебора положи усилия да се успокои.

— Интересувам се и искам да купя някои неща — каза тя и неопределено посочи към лавица с бронзови фигури, които разбира се, че не можеше да пренесе в Щатите, освен ако драстично не увеличила килограмите на позволения багаж в самолетите. — И бих желала да се запозная с твореца.

Тоня се беше приближила и с любопитство слушаше разговора.

— Съжалявам, госпожо — отговори момичето, — но творците държат на уединението си. От време на време носят предмети в магазина, но обикновено си стоят вкъщи, където имат собствена... Как беше думата? Където се правят метални неща...

— Ковачница? — подсказа Тоня.

— Точно така, ковачница.

— Къде живеят? — попита Дебора.

— Съжалявам, госпожо, не бих могла да ви кажа. Домът си е техен.

— Добре, но...

— Съжалявам, не мога.

Дебора започна трескаво да разсъждава.

— Вижте какво, искам нещо много специфично, което трябва да бъде направено по поръчка. На едно място видях такова нещо и реших, че искам да ми направят един екземпляр специално за мен.

— Тези тук са уникални.

— Да, но предметът, който искам, трябва да бъде изработен по мои указания. Ако ме свържете с майстора, с удоволствие ще се погрижа да получите комисионна, тъй като ще купим предмета чрез магазина ви.

Девојката се поколеба и сетне поклати глава.

— Съжалявам. Наистина не може.

— Все още ли я искаш изработена от злато? — обърна се Тоня към Дебора.

Момичето стрелна с поглед Дебора, която запази хладнокръвие.

— Не знам дали могат да направят нещо толкова голямо.

Девојката примига.

— Елате с мен, моля.

[1] Древногръцки бог, известен с огромните размери на гениталиите си. — Б.пр. ↑

45.

Къщата, незабележима, невзрачна, измазана с хоросан постройка, се намираше в другия край на селото. Трите жени вървяха бързо и не разговаряха, сякаш се страхуваха, че ако проронят дума, това ще провали невероятна възможност, каквато се среща веднъж в живота. Момичето се бе обадило на семейството и ги бе предупредило, че ще имат гости. На вратата ги посрещна босоного, десетинагодишно момче, което галеше мършава бяла котка.

Детето ги поведе по празен тесен коридор. Минаха през кухня, която ухаеше на риган и влязоха във всекидневна, където седяха възрастни мъж и жена — и двамата облечени в дебели черни дрехи. Стаята беше почти без мебели. Няколко черно-бели снимки, поставени в рамки представляваха единствената украса.

Продавачката заговори на гръцки и кимна към Дебора. Мъжът, който имаше големи прошарени мустаци, измърмори нещо неразбираемо. Накрая зашепна на съпругата си и тя кимна, а сетне критично огледа Тоня.

— Какво търсите? — попита мъжът.

Дебора се изненада, че говори английски.

— Ами, всъщност не знам точно... — Тя погледна Тоня, за да спечели време, и после неочаквано заяви: — Погребална маска. Златна погребална маска като намерените в Микена.

Тя беше намерила вълшебните думи. Лицето на стареца се озари от усмивка. Той заговори бързо на жена си, която също засия и започна да бърби на гръцки на двете американки, стиснала ръце пред себе си, сякаш аплодираше някакво изпълнение. След това мъжът стана и накуцвайки излезе от стаята, като им направи знак да го последват.

— Като маските, които е открил хер Шлиман, нали?

— Да.

Той ги поведе към двор с бараки от двете страни. Няколко имаха метални комини.

— Варница — каза старецът и посочи едната. — Ковачница — добави той и ги поведе към друга. — Хер Шлиман живееше в селото.

В третата къща по-нататък по улицата. И не само Шлиман. Множество известни личности. Химлер и Гьобелс също са нощували тук.

Дебора го погледна, очаквайки да поясни, че се шегува.

— Нацистите? — попита тя.

— Разбира се — отвърна той и сви рамене. — Микена беше много важна за тях. Самият Шлиман беше... Как се казваше... Тевтонски супермен.

Гъркът се изсмя дрезгаво и Дебора и Тоня се спогледаха иронично.

Той отвори масивната врата и запали осветлението. Подът на помещението беше бетонен. В единия ъгъл имаше няколко големи метални казана, а в средата — различни по големина наковални. На стената бяха наредени всевъзможни инструменти с дълги дръжки, почернели от огъня щипци, синкави клещи и чукове с излъскани от употреба глави. До другата стена имаше работен тезгях, отрупан с восъчни статуи.

— Използваме древната техника — обясни мъжът. — Дори за бронзовите отливки. От всяка восъчна фигура излиза един калъп, а от него само една статуя. Процесът е много бавен и скъп. Единствено ние ги изработваме по този начин.

— А маските? — попита Дебора. — Можете ли да ги правите?

— Разбира се.

— Изработвали ли сте такива маски?

— Една-две. Малки, ей толкова. — Той сви в шепи ръцете си и показва въображаема фигура, плоска около петнадесет сантиметра.

— Можете ли да направите по-големи, в естествен размер?

— Разбира се — повтори гъркът и отново сви рамене в смисъл на „без никакво съмнение“. — Но златото е скъпо. И в днешно време се намира много трудно в Гърция. В епохата на Агамемнон златото е имало много примеси. Калай. Цинк.

— Можете ли да направите маска от същата сплав?

Той събра вежди.

— Почти. Автентичните маски са много различни помежду си. Всяка е изработвана от различни сплави. Затова няма една-единствена сплав. На коя от маските искате копие? На Агамемнон?

— Не — отвърна Дебора. — Искам маска като другите, но да бъде и различна. Можете ли да направите такова нещо?

Старецът кимна и вдигна пръст, за да им направи знак да почакаат и излезе за няколко минути. Двете жени се усмихнаха и заразглеждаха творбите му. Възрастният мъж се върна, носейки две от черно-белите снимки от всекидневната.

— Вижте — каза той и им показа първата фотография.

Сърцето на Дебора заблъска в гърдите и после сякаш спря. На снимката се виждаше мъж, наведен над наковалня. Държеше голяма погребална маска. Не беше като онази в Националния археологически музей. Дебора беше видяла тази маска в компютъра на Ричард.

— Моят дядо — гордо каза гъркът. — Вижте.

Той ѝ показа другата снимка. Пред обектива се усмихваха двама мъже, единият с големи мустаци и добродушно изражение, а другият с тънки мустачки и интелигентен вид на учен и очила с телени рамки. И двамата бяха облечени в старомодни черни костюми с чудновати малки яки.

— Пак дядо ми — рече старецът.

— Кой е другият човек? — попита Тоня.

Ковачът почука по стъклото на фотографията, сякаш беше диригент, който призовава музикантите за внимание.

— Хайнрих Шлиман.

46.

Но Дебора знаеше отговора още от мига, в който видя снимката. Беше разпознала обичайното позърство на Шлиман, този малко откачен учен и наперен самохвалко — и сърцето ѝ се сви. Няколко минути по-късно двете с Тоня набързо излязоха от работилницата, като купиха два-три сувенира от тайната изложбена стая, за да направят бягството си не толкова очевидно. През цялото това време Дебора не беше в състояние да разсъждава. Все едно новина за нещастие в семейството беше прекъснала един обичаен ден и тя бе изгубила способността си да мисли нормално и да се държи учтиво. Трябваше да се махне от ковачницата, от селото и от страната. Това беше краят.

Снимката означаваше само едно. Маската и всичко покрай нея, всички предмети, заради които беше убит Ричард, бяха фалшификати. Фалшификати, изработени от даровит гръцки занаятчия в края на деветнадесети век. Фактът, че Ричард и Маркърс — и вероятно още много други хора от гръцкото и руското правителство — също бяха подведени да мислят, че предметите са автентични, не беше утеха. Всичките ѝ усилия, самодейното ѝ разследване, излагането на риск на свободата ѝ, на авторитета ѝ на учен и делова жена в Щатите, се основаваха на лъжа.

Нямаше значение по какъв начин маската и другите предмети се бяха озовали в Америка. Нито че има някакъв груп. Нямаше значение, че руснаците го търсеха от петдесет години, нито пък кой го притежаваше в момента. Всичко беше боклук и не струваше повече от добре изработените туристически сувенири. Затова бяха убити бащата на Тоня и Ричард. Цялата история беше горчива и безвкусна игра на съдбата — без чувство за хумор. Дебора излезе на обляната в слънце селска улица и изпита непреодолимо желание да повърне.

Тоня не я попита нищо. Беше ѝ отнело малко повече време, за да прозре истината, но от сълзите на унижение, стичащи се от очите ѝ още преди да излязат от ковачницата, беше ясно, че и тя е направила същите изводи от гордо показаните фотографии. Беше ли замесен Шлиман? Малка лудория, за да събере средства за жилището си в

Атина? Вероятно не. Нямах значение. Бащата на Тоня беше умрял напразно. Щеше да бъде по-добре, ако наистина бе станал жертва на откровен и груб расизъм. Тогава поне гневът ѝ щеше да бъде справедлив и морално оправдан. А така все едно баща ѝ бе загинал в нелеп нещастен случай...

Те оставиха адресите си на продавачката, за да им изпрати покупките, и без да се замислят, ѝ дадоха всичките си пари в евро. И без това вече нямаше да им трябват, връщаха се вкъщи. Докато вървяха към малкото червено рено, Дебора се опита да си спомни какво е купила, но не можа да се сети.

— Искаш ли да те закарам до Атина? — попита Тоня.

— Ще отида в хотела в Коринт да си взема нещата и да проверя дали Маркс или Калвин са се обаждали. Ще замина утре сутринта.

Тоня кимна, извади ключовете от чантата си и импулсивно сложи ръка на рамото ѝ. Двете отново се погледнаха в очите и се усмигнаха, като преглътнаха сълзите и не пророниха дума. Тоня се качи в колата и потегли. Дебора не ѝ махна за довиждане.

Тя тръгна към автобусната спирка. Някакъв автомобил изсвири зад нея и Дебора се дръпна към стената на къщата, за да не пречи на пътя му. Клаксонът отново изсвири. Тя се обърна ядосано и видя такси. Шофьорът може би беше помислил, че иска да я качи.

— Искате ли да видите стария град?

Дебора нямаше желание да го вижда отново, но някак искаше по особен начин да се сбoguва завинаги с Ричард. Вероятно той вече беше погребан. Щеше да му каже сбогом там, в крепостта, която го беше привличала и интригувала толкова дълги години, макар и измамно и погрешно. Дебора отвори задната врата на таксито и се качи, без да пророни дума.

Всичко, случило се през последните няколко дни, изглеждаше далечно и неуместно, размазано от съдбоносните разкрития в селото. Един последен замах върху платното и тя можеше да се върне у дома.

Билетът от сутринта все още беше в нея, затова на входа я пуснаха, без да плаща. Микена беше същата като преди, освен че сега беше включена в съдбовния пъзел и изглеждаше нелепо самодоволна от себе си. Дебора мина през Львската врата, видя същия кръг от

некрополи, откъдето беше започнало всичко, и се качи на височината. Вече беше късно и повечето туристи се бяха прибрали в хотелите или по-вероятно бяха окупирали ресторантите и магазините за сувенири. Някои пътуваха към Атина, други към Делфи. Те бяха въвн от сцената, в която Дебора бе насила въввлечена.

Стигна до най-високата точка на цитаделата и се обърна да огледа стените с циклопските очи, кръговете с грозни шахти и толосите, после къщите на търговците, пътя и прашните шубраци по хълмовете.

— Дойдох тук заради теб, Ричард. Опитвах се да помогна. Искан ми се да не го бях правила, но може би е трябвало — прошепна тя и загреба шепя пръст и камъчета. — Сбогом, Ричард. Ти беше добър човек. Лош историк и уредник, но добър човек. Обичах те много.

Дебора хвърли пръстта и камъчетата. Някои паднаха в шахтите с гробове.

Стоя там около минута и се огледа. Слънцето беше започнало бавно да се спуска зад възвишенията и последните туристи се изнизваха от цитаделата, за да минат набързо през съкровищницата на Атрей. Освен нея на руините остана само още един човек — слаб младеж на осемнадесет-двадесет години. Той седеше и пушеше на стъпалата, когато Дебора се качи, като я наблюдаваше изпитателно. Младежът видя, че тя го гледа, изправи се бавно и се усмихна накриво. И тогава Дебора забеляза, че той седи не на стъпалата, а върху лимоненозелена мотористка каска.

Дебора се вцепени. Младежът се намираше само на тридесет метра от нея и тя ясно видя как той небрежно дърпа от цигарата и я наблюдава с леко развеселено изражение, а сетне хвърля димящия фас. Тя все още стърчеше неподвижна, вторачена в него, когато хлапакът бавно стана, с някаква крива, нагла и самонадеяна усмивка, сякаш се забавляваше на някаква шега, известна само на него. Беше жилив и слаб, бял като тебешир, с изключение на синкавата, едва набола коса върху обръснатия му череп. Очите му бяха малки и разположени близо едно до друго и сякаш се фокусираха, без да виждат някъде в празното пространство, като старателно я отбягваха, но усещаха и изпитваха удоволствие от паниката ѝ. Младият мъж най-последно реши да я погледне със самодоволната увереност на шоумен, сякаш наоколо имаше многолюдна публика, която чакаше да аплодира неминуемия му триумф.

Дошъл е да те убие, този път от упор или с голи ръце — обади се вътрешният ѝ глас.

Дебора бързо се огледа, отмествайки очи от хипнотизиращия му змийски поглед. Акрополът не беше много висок, но ако трябваше да се прехвърли през зида, вероятно щеше да се изпотроши, докато се търкаляше надолу сред руините към следващата крепостна стена и той щеше да я настигне за секунди. Цитаделата беше направена, за да отблъсква набезите на нападателите и само един път водеше надолу — стъпалата, на които стоеше хлапакът. Дебора нямаше къде да отиде, освен нагоре или назад, и само можеше да се надява, че някакво чудо ще я измъкне незабелязано.

Той изчака, докато очите ѝ отново се насочиха към него, и после небрежно разкопча ризата си. Действието му я обезпокои. В колана му беше затыкнат нож — не с какъвто вероятно беше убит Ричард, а голяма ловджийска кама с дълго острие, изтъняващо в застрашителен връх. Обаче не ножът беше толкова заплашителен, колкото татуировките — богато украсена погребална маска, нарисувана на гърдите му, и стилизирана птица, може би орел. Очертанятията му бяха

ъгловати, имперски. Да, римски орел. Върху маската беше написано нещо на гръцки. Дебора не можеше да го прочете от това разстояние, но знаеше какво е.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди младежът да помръдне, и когато го направи, движението му имаше за цел да я уплаши. Той разтвори пръстите на едната си ръка, а с другата хвана дръжката на ножа, като насочи надолу острието. Дебора се стресна и хлапакът се изкикоти гърлено като малко момче — това беше пострашно, отколкото камата или татуировките. Тя се обърна и побягна към върха на хълма, като в ужас се опитваше да си припомни картата в пътеводителя.

Онзи не я последва веднага. Дебора погледна през рамо и видя, че той взема каската си и бавно тръгва след нея, продължавайки да се усмихва, доволен, че ще има преследване. Изглеждаше обучен, и в стихията си сякаш разиграваше позната сцена от филм. Може би си представяше, че е Терминатора — бавен, тържествуващ, хладнокръвен и брутален. Дебора продължи да тича, като се насочи към северната стена.

Като повечето замъци, Микена имаше и страничен изход, тайна порта, през която по време на обсада можеше да се вкарват провизии или войска. Намираше се далеч от главния вход на крепостта и в сравнение с масивната Львска врата, вероятно представляваше само дупка в стената. Дебора го беше видяла сутринта и беше сигурна, че изходът е в северната страна, без да знае точно къде. Прекоси пространството зад царския дворец, като крачеше бързо, покатери се горе и огледа крепостните стени, които се простираха много по-надалеч, отколкото си спомняше.

Тайният изход трябва да е натам.

Дебора зави надясно и хукна. Ако успееше да мине през тайната порта и да се спусне надолу, младежът пак можеше да я настигне, като я пресрещне отпред, но там вероятно щеше да има и други закъснели туристи и пазачи. Тя се обърна и видя, че хлапакът е на тридесетина метра от нея. Устата му беше леко отворена, а главата наведена като на ловджийска хрътка.

Не, по-скоро като на хиена.

Движейки се вляво от къщата с колоните, Дебора стигна до широката пътека на върха на крепостните зидове. Тя отново свърна

надясно и тръгна по назъбените парапети на бойните кули, отправяйки се към задната част на цитаделата. Побягна, съзнавайки, че преследвачът е ускорил крачка и вероятно се досеща за намеренията ѝ. Чувстваше постоянното пулсиране в глезена си, но не можеше да спре нито за миг. Чу, че мъжът се прехвърли на стената и я последва, и тръгна още по-бързо. Мислеше си, че когато беше с мотоциклетистката каска изглеждаше страшен, защото не виждаше очите му — беше като някакво нечовешко същество и следователно по-опасен. След като обаче видя очите му, страхът ѝ нарасна. Те бяха изпълнени със сляпа и безумна, безсмислена злоба. А татуировките...

Нещо в татуировките ѝ изглеждаше познато. Нещо в маската. Но... нямаше логика... Дебора знаеше как изглежда маската и от няколко дни гледеше различни нейни разновидности. Разбира се, че ѝ беше позната. Въпреки това, в татуировката имаше нещо, което ѝ напомняше... какво...

Тя направи още пет-шест крачки и рухна пред съмнението, започнало да се прокрадва в съзнанието ѝ: крепостните стени не изглеждаха познати. Сутринта беше видяла тайния изход отгоре, но сега беше навлязла доста навътре в руините.

— Не — прошепна тя. — Не. Моля те, Господи, не.

Истината обаче ставаше все по-неумолима с всяка измината крачка: Дебора беше преценила погрешно позицията си. Тайният изход се намираше в друга посока. Тя продължи да тича покрай стените, но само се отдалечаваше все повече от хората долу. Преброи още пет крачки и реши да не продължава по-нататък.

Обърна се. Стената правеше лек завой и младежът временно бе скрит от погледа ѝ.

Сега е моментът.

Дебора протегна ръце и започна да се катери към най-горната част на зида. Може би ѝ трябваше точно това. Ако не я беше забелязал, той вероятно щеше да мине покрай нея, и после тя щеше да се върне, да прекоси билото на цитаделата, да слезе, да избяга през Лъвската врата и да бъде в безопасност. Тя се катереше отчаяно и разрани пръстите си. Най-после успя да се прехвърли на зида, погледна надолу и си пое дъх. Младежът го нямаше. Беше успяла.

Едва когато понечи да се изправи, тя го видя. Хлапакът стоеше отгоре и я наблюдаваше. Сигурно и той се беше покатерил, само че

преди няколко минути, и възнамеряваше да я нападне отвисоко.

48.

Имаше само един изход — надолу. В далечния западен ъгъл на руините Дебора съзря триъгълен вход в скалата. Върхът му беше заострен като на красивите прозорци на храма „Охабей Шалом“ в Бруклин, където като малко момиче беше присъствала на Шабат и празнично богослужение. Това беше отворът на тайното водохранилище, за което бе прочела в пътеводителя. Вътре имаше дълбока пропаст. Дебора се колеба само секунда.

Няма къде другаде да отида...

Хукна надолу към дупката. Входът беше широк един и висок три-четири метра. Камъните на земята бяха излъскани от столетия на употреба. Тунелът беше тъмен и хладен, зловещ, сякаш с влизането вътре се обричаш на... нещо.

Дебора влезе вътре и спря, за да погледне назад. Ако младежът не я беше видял да отива натам, тя все още можеше да избяга. Тя обаче го видя насреща си. Хлапакът беше по-близо до нея от всякога и тя успя да прочете думата, татуирана върху маската и орела. Атрей.

Дебора се вцепени и се вторачи в него, като отвори уста от изумление, макар че не думата беше изненадата. Тя се втреци от срутващата се върху нея неизбежност и ужасяваща реалност. Онзи напредваше и Дебора нямаше друг избор, освен да тръгне към дъното на тунела, без да знае къде ще стигне.

Първите няколко крачки не бяха страшни, но след един остър завой дневната светлина помръкна. Стените бяха учудващо гладки, сякаш бяха измазани. Нямаше парапет или въже, за което да се хване. Забави крачка, като опипваше с крак земята пред себе си. След втория завой настана непрогледен мрак. Направи още две крачки и се спъна. Падна, претърколи се две-три стъпала и спря, подпирайки се с ръце. Остра болка прониза наранената ѝ китка. Стана и опипом слезе с още две стъпала. Гробовен мрак.

Чу, че младежът върви след нея. Стъпките му отекваха в тунела. Той също се движеше бавно, нямаше причина да бърза. Беше я хванал натясно точно там, където я искаше. Дебора нямаше къде да се скрие,

никаква ниша, в която да се долепи, докато той мине. Оставаше й само внезапния край на прохода, седемдесетметровата пропаст в мрака към студените бездънни води долу.

Тя разкопча раницата си и отвори един от страничните джобове. Там беше мобилният телефон, който не бе използвала, откакто пристигна в Гърция. Знаеше, че не може да работи извън Щатите, пък и в тунела нямаше сигнал, но вероятно телефонът беше достатъчно зареден, за да й осигури...

Светлина!

Дебора го отвори и малкият дигитален екран засвети в зелено. Беше слабо сияние, но в неосветената пещера беше спасително. Тя го доближи до земята и видя, че стъпалата отразяват мека, фосфоресцираща светлина, сякаш подът е застлан с онези микроскопични растения, от които вълните в тропическите морета светят в мрака. Продължи предпазливо.

Беше загубила представа колко стъпала е слязла, но предполагаше, че са най-малко петдесет. Тунелът бе завил няколко пъти, лъкатушейки спираловидно в каменистата земя като заешка дупка в ада.

Аз съм Алиса в Страната на чудесата — помисли тя. — Но Белия заек преследва мен, а не обратното, и има нож вместо джобен часовник.

Придвижваше се все по-надолу с протегнати напред ръце и се опитваше да си спомни какво друго бе прочела в пътеводителя. Там пишеше, че тунелът е дълъг, зигзагообразен и труднодостъпен, но не можеше да си припомни никакви цифри. Колко стъпала беше слязла? Шестдесет? Осемдесет? От пътеводителя си спомняше само това — как свършва тунелът: внезапна бездна в празното пространство към дълбоки води и към смърт.

В книжката това звучеше екзотично, но в тъмния и студен като гробница тунел беше ужасяващо. Дори със слабата светлина на телефона Дебора можеше да не забележи навреме ръба и нямаше да дойде спасителен екип да я извади.

Падането ще те убие при всички случаи — обади се вътрешният й глас, — дори ако тупнеш върху вода. Седемдесет метра? Това са сто и двадесет фута. Все едно ще се сгромолясаш върху бетон.

— Млъкни — каза Дебора. — Просто млъкни.

Тя преброи следващите десет стъпала само за да се разсее, и в съзнанието ѝ започна да се оформя нова мисъл.

Над водохранилището, там, където тунелът свършваше, би трябвало да има въже. Да, разбира се. Ако действаше бързо, особено след като имаше светлина, можеше да се хване за въжето и да се спусне по скалата във водохранилището. Мъжът нямаше да види ръба, щеше да го прекрачи и крещейки да падне в тъмните води долу.

Господи — помисли тя, когато осъзна ужаса на идеята: как той се опитва да се хване за скалата, дори за дрехите ѝ, докато се премията надолу в черната бездна. — Господи.

Ако имаше въже, щеше ли да успее да го хване навреме? Можеше ли да увисне в мрака, очаквайки приближаването на хлапака, обградена от празното пространство на смъртоносното водохранилище, и надявайки се, че той ще направи грешката, избегната от нея? Ами ако младежът разбере намеренията ѝ и останеше горе, подсмивайки се, докато тя виси на въжето и ръцете ѝ отмалеят, като я чака да се пусне и падне... Или ако той отвържеше другия край на въжето...

Ще изгорим моста, когато преминем през него — помисли тя. Това беше един от любимите изрази на Ричард.

— Дебора — извика глас от тунела, жизнерадостен, напевен и малко напрегнат. — Дебора.

Хлапакът.

Тя се поколеба и сетне продължи. Сърцето ѝ биеше безумно и ѝ прилоша.

— Ще те спипам, Дебора — провлечено я настигна гласът.

Със сигурност не беше грък. Американец? От Юга? Може би.

— Какво е усещането? — извика преследвачът. — Да ти предстои да умреш, без да имаш представа защо?

Той се изсмя, но Дебора просто беше изключила.

Тунелът отново зави рязко, после още веднъж и накрая свърши.

Тя освети скалите наоколо и видя, че няма измъкване от страшния капан.

Пред пропастта нямаше въже. Не бяха преградили водохранилището. Бяха го напълнили с камъни. Пътеводителят беше стар.

49.

Имаше малка преднина пред преследвача си. Оставаха ѝ няколко секунди и тя се вкопчи в някаква неясна надежда. Ако я причакваше навън, щеше да бъде по-добре, отколкото да бъде хваната в теснината като плъх.

Нещо ѝ вдъхна сили за съпротива.

Не аз, а той е плъхът — помисли тя. — Самодоволна, смъртоносна невестулка...

Мъжът се приближаваше и освен стъпките му, Дебора чу и нещо друго, малко по-силно от задъханото му дишане.

Подсвирква си.

Звукът беше монотонен и без определена мелодия — по-скоро свистящи и неопределени тонове, сякаш изпускаше въздуха през зъбите си, дръпнал устни назад като хиена. Безразличието, с което щеше да я убие, и насмешливо пренебрежителният му тон изведнъж я изпълниха с енергия. Дебора остави светещия телефон на стъпалото на последния завой и се сви до последната чупка на тунела.

Нападателят я настигаше. Без зеленикавата светлина, тя го усещаше още по-наблизо. Подпря се на стените на водохранилището, където през годините несъмнено множество безразсъдни туристи бяха падали и срещали смъртта си, стегна мускули и се приготви.

Очите ѝ различиха силуета му едва когато подсвиркването спря, но го видяха ясно, когато той се наведе към светещия мобилен телефон. Лицето му изглеждаше сатанинско на зеленикавото сияние.

Белият заек...

Младежът присви очи за миг, заслепен от блясъка в тъмнината, когато Дебора скочи и го ритна в лицето.

— Изненада — извика тя и го удари по бузата с изопната длан.

Той падна по гръб, претърколи се, блъсна се в стъпалата и изохка, но изчезна в мрака. Тя отново замахна с крак, но не го улучи и едва не загуби равновесие. Направи крачка напред и твърде късно осъзна, че силуетът ѝ е очертан на зеленикавото сияние под нея. Ножът му я улучи между рамото и врата.

Тя трепна, отстъпи назад и се хвана за раната, първо инстинктивно, а после търсейки отвора, за да го запуши. Нямаше представа как ѝ хрумна да го направи, но хладнокръвно изследва с пръсти разреза, за да провери дали няма пробита артерия. Не откри нищо и реши да не губи време. Ритна телефона, хвърли се надясно и се озова зад младежа. Главата ѝ беше наведена като на атакуващ бик.

Рамото ѝ се заби в него и го запрати с всичка сила към стената. Главата му изкъртя в камъка и ножът изтрака на земята. Дебора блъсна с лакът свличащото се тяло и хукна обратно по стъпалата.

Препъна се на два пъти, но докато се качваше, усети, че въздухът се затопля. Все още беше тъмно, но отпред се усещаше светлината, топлината и животът. Продължи да бяга, като скачаше слепешката и се блъскаше на завоите, но не спираше нито за миг. Тъмнината постепенно започна да се разсейва и скалите около нея придобиха очертания. Зад последния завой стана още по-светло. Още няколко крачки и тя излезе навън. Ярката дневна светлина я заслепи. Изведнъж почувства, че се облива в пот и отмалява, усети пареща болка в рамото, но нищо не можеше да я спре — изтърча обратно по руините на двореца и надолу покрай кръга от гробове, през Лъвската врата. Тя си спомни мита за Орфей, който се опитвал да спаси жена си от подземния свят — и не се обърна.

50.

Съобщи за случилото се на пазачите, които на свой ред се обади на полицията. Попитаха я дали мъжът е мъртъв и тя отговори, че вероятно е в безсъзнание. Полицейската кола пристигна след двадесет минути и докато ченгетата извадиха фенерчета и стигнаха до тунела към водохранилището, мина още време. Дебора чакаше на слънцето. Двама полицаи влязоха вътре, единият с изваден пистолет. Бръмченето на малък мотоциклет ѝ подсказа, че няма да намерят никого в тунела. Младежът несъмнено се беше измъкнал от заешката си дупка, докато тя се обясняваше с полицията, и безшумно и незабелязано беше минал през тайния изход и бе отишъл до мотопеда си, оставен в подножието на крепостните стени.

Ченгетата записаха името ѝ и хотела, където беше отседнала, но когато Дебора им каза, че смята да се качи на първия самолет за Америка, прибраха тефтерчетата си и погледнаха часовниците си. Закараха я обаче до Коринт и хотел „Ефир“ и ѝ спестиха пътуването с автобус и мъчителното ходене пеша, с което не беше сигурна, че ще може да се справи.

В хотела нямаше съобщения за нея и макар че се изкушаваше да отиде в интернет кафенето, за да провери електронната си поща, реши да не рискува. Предупреди на рецепцията, че ще напусне рано сутринта, купи си сандвич от бара във фойето и се заключи в стаята си. Изяде го бързо, пи вода, резервира по телефона място в самолета и без да мисли, си поръча храна, приготвена по еврейските религиозни изисквания — нещо, което дотогава не беше правила.

Вярваш в Бога пред лицето на белите зайчета убийци? — иронично подхвърли вътрешният ѝ глас.

Едва ли.

С някакъв несъзнателен импулс реши да се обади на Калвин Бауърс. Набра номера бързо, за да няма време да мисли какви ги върши, нито какво ще каже.

— Ало? — чу отсреща. Гласът му прозвуча уморено и леко раздражено.

Дебора трябваше да се сети за часовата разлика, преди да му позвъни. Известно време тя мълчеше, сякаш отново беше четиринадесетгодишна и неочаквано бе решила да се обади на защитника на футболния отбор, разкъсвайки тънките като паяжина нишки, изграждащи йерархията в училищната култура. Мълчеше, подобно на онова позвъняване, блажено несъзнаваща глупостта си, докато футболният защитник Тим Андрюс бе започнал да се смее.

— Дебора? — попита Калвин Бауърс. — Ти ли си?

Внимателният, нежен и дори изпълнен с надежда глас, съвсем различен от злорадото презрение на Тим Андрюс, я накара да се оживи.

— Да. Извинявай, че те безпокоя. Много съм нетактична...

— Няма проблем. Къде си?

— Утре се връщам. Днес някой се опита да ме убие. Отново. Но инак съм добре.

Онова „отново“ прозвуча като на шега. Дебора слушаше и само се чудеше на равнодушния си, спокоен глас, докато отговаряше на загрижените му въпроси, и се питаше защо е толкова безучастна. Паниката, напрежението, бруталното, смазващо разочарование, чувството за пълен провал, ужасът и изтощението се бяха изпарили като утринна роса, изсушена от силно обедно слънце, и тя се чувстваше различна и необяснимо доволна.

— В колко часа пристигаш? — попита Калвин. — Ще дойда да те посрещна.

Дебора смътно се запита защо това го интересува и защо ѝ е толкова приятно от този факт.

— Ще бъде хубаво да те видя — рече той.

Дебора се усмихна при тази мисъл.

— Да.

Сутринта тя се качи на първия автобус за Атина, обади се на летището, за да провери дали самолетът ще излети навреме и взе такси до Археологическия музей. Попадреус вече беше в кабинета си. Беше облечен в същия безупречен черен костюм, но косата му беше разрошена и изглеждаше разтревожен. Когато разбра кой го търси,

добродушната му изразителна усмивка засия на лицето му миг по-късно от обикновено.

— Госпожице Милър, радвам се да ви видя. За съжаление днес съм много зает.

— Дойдох само да се сбогувам. Самолетът ми излита след три часа.

Той видимо се отпусна и усмивката му стана по-сърдечна.

— Съжалявам да го чуя — отвърна Попадреус. Очевидно говореше сериозно. — Моля ви, седнете. Ще пиете ли кафе? Не е...

— Нескафе — усмихна се тя. — Да, с удоволствие. Ще ми бъде приятно.

Той поръча кафето по телефона, без да откъсва очи от нея, и след като затвори, Дебора реши да премине направо към въпроса.

— Няма да ви отнема много време. Искам само да ви кажа причината да дойда тук.

Попадреус усети преднамереност в държането ѝ и се изправи на стола, сякаш се подготвяше да чуе лоша новина.

— Не дойдох само като турист. Човекът, за когото работя и който създаде и финансира музея, беше убит преди няколко нощи. Намерих го в стая с малка, но очевидно богата колекция от гръцки антики. Мисля, че е възнамерявал да я подари на музея. Не видях всичко, но смятам, че е имало труп с погребална маска и други погребални предмети на микенски цар от бронзовата епоха. Мисля, че според убития Ричард Диксън тези предмети са били открити от Шлиман и нелегално пренесени в частна колекция в Германия. В края на Втората световна война германците са се опитали тайно да транспортират в град Магдебург или в Швейцария, но американска танкова част им е отрязала пътя и им е попречила. Сбирката е била продадена на черния пазар, изплъзвайки се от ръцете най-малко на един заинтересуван колекционер, както и на руското правителство, което е искало да я прибере в Москва, така както вече е било присвоило колекцията, известна като „съкровището на Приам“. Ричард вероятно е смятал, че тленните останки са мумията на Агамемнон.

Настъпи мълчание.

— А какво е вашето мнение? — попита директорът на музея. Гласът му беше тих, монотонен и някак особено внимателен.

— Ако наистина има труп или части от него — отвърна тя, — убедена съм, че не е на Агамемнон, нито пък е особено стар. Освен това съм сигурна, че погребалната маска и другите предмети са изработени от местен гръцки занаятчия в края на деветнадесети век. Нямам представа как са се озовали в Германия и под чие покровителство, но сега знам какво се е случило с тях в края на войната, и че са били в тайна стая до малък музей в Атланта, Джорджия.

Кафето пристигна. Двамата мълчаха, докато им го поднасяха и предпазливо се наблюдаваха.

— Всичко това е много интересно — равно отбеляза Попадреус, — но съм любопитен защо искахте да го споделите с мен, преди да заминете.

Това беше първият му погрешен ход. Отбягвайки погледа ѝ, той се съсредоточи да слага захар в кафето си.

— Мисля, че знаете защо.

— Нима? И защо?

— Гръцкото правителство е научило, вероятно чрез вашата институция, че трупят е изнесен тайно от разкопките на Шлиман и е изчезнал някъде в Германия за петдесет години, и после на друго място за още петдесет. Появил се е в Атланта, но е трябвало да убедите собственика му да го върне в родината му. Можело дори да му се предложи другите артефакти да останат в Съединените щати в замяна на трупа и погребалните предмети. Министърът на културата и антиките, с когото случайно се запознах тук чрез вас, може би е предложил въпросът да бъде уреден и е отпуснал значителна сума, за да вземе липсващите ценности в интерес на гръцката национална култура.

Попадреус дълго мълча, после въздъхна и се усмихна.

— Интересен разказ, въпреки че се основава единствено на предположения и догадки.

— Благодаря — отвърна Дебора и отпи от кафето.

— Всъщност е толкова интересен, че ми е любопитно да чуя края.

Тя остави чашата и го погледна. Попадреус не я провокираше, нито отричаше казаното от нея. В очите му имаше нещо друго —

изражение, че знае за какво става дума, и тъга, въпрос, покана и дори молба, намерение да разкрие толкова, колкото поискат от него.

— Добре — каза Дебора. — Двама експерти по микенски антики, наети от музея или негови служители, са били изпратени в Атланта, за да се срещнат с притежателя на трупа и да преговарят за връщането му в Гърция, след като получат доказателство за автентичността му. Горедолу по същото време един руснак също отива в Атланта, за да се опита да вземе реликвата, макар че не знам дали е действал самостоятелно или от името на страната си.

Дотук тя беше сигурна в историята. Но имаше два възможни финала, и се колебаеше с кой да започне.

Гърците виждат артефактите, остават доволни и искат незабавно да ги вземат, но собственикът има претенции и възниква спор, завършил с насилие...

Директорът на музея вдигна ръка, за да я спре. На лицето му се изписа обидено изражение. Дебора предположи, че е забелязал нейната неубеденост в тази хипотеза за финала.

— Да опитаме втория вариант — каза той.

— Двамата агенти или културни аташета остават смаяни от видяното и искат да вземат трупа за по-задълбочени изследвания. Ричард се съгласява и им позволява да изнесат сандъка с мумията и другите ценности. Радва се, че антиките ще се върнат в Гърция, но все още възнамерява да задържи за музея останалата част от колекцията. След като гърците заминават с трупа, влиза някой друг, разбира, че е пропуснал сделката и убива Ричард и руснака, който междуременно се е представял за бездомник, за да може да следи какво става в музея. В това време гръцките агенти изследват трупа, установяват, че не е автентичен, и решават да не пренасят предметите в Гърция и да се скрият, опасявайки се, че ще ги обвинят в убийството на Ричард.

— И че ще поставят в неудобно положение своето правителство — бавно, сякаш обременен от някаква тежест, вметна Попадреус. — В края на краищата за държавата би било изключително неловко да предприема такива мерки, за да си върне нещо, което се е оказало без каквато и да било историческа и културна стойност.

Дебора реши, че думите му са равностойни на признание.

— Тогава някой друг е убил Ричард? — попита тя.

— Гърците много се гордеят с миналото си. И имат основание, особено що се отнася до древното им наследство. Това им е необходимо. Помага им осезаемо да чувстват кои са. Но не вярвам, че грък би одобрил убийство на човек, за да занесе в родината си мъртвец. — Той замълча за миг, изведнъж изгърбен, с вид на смачкан, претърпял поражение човек. — Ричард Диксън беше принципен човек и приятел на гръцкия народ. Разкритието, че онова, което предложи, не е автентично, беше горчив хап и за него, и за нас. Приемете най-искрените ми съболезнования.

Дебора наведе глава. Не беше сигурна какво има предвид Попадреус под „нас“, но изглежда включваше и нея. Тя неочаквано се трогна и не можа да намери думи.

— Ще изпуснете самолета си — каза директорът на музея и стана.

Тя примига два пъти, успя да се усмихне и се изправи.

— Благодаря за кафето. Беше много хубаво.

— Винаги сте добре дошла.

ИНТЕРМЕДИЯ

Франция, 1997 година

Преди два дни Рандолф Фиц-Стивънс навърши осемдесет години. Лекарите го предупредиха, че пътуването е нежелателно, вероятно дори опасно, но той пренебрежително махна с ръка. Отдавна чакаше този момент и нямаше намерение нещо да му попречи. Беше чакал повече от половин век, бе преравял архиви, регистри, финансови документи и бе настоявал за международни разследвания. Половин столетие и никаква награда за усилията му, освен присмеха на онези, на които се довери. Всички, с изключение на сина му. Маркърс може би щеше да се опита да го разубеди да не пътува в сегашното си състояние, а после щеше да похвали решението му.

Само след няколко дни Фиц-Стивънс щеше да докара в Англия Агамемнон, царят на Микена! И едва тогава щяха да започнат да преговарят с Британския музей. Ако не доживееше да види героя от Троянската война да лежи в цялото си величие под мраморните статуи от Партенона, спасени от разруха от лорд Елджин, той вярваше, че Маркърс ще се погрижи всичко да бъде доведено до край.

Знаеше, че в документите има объркване. Хаосът в последните дни на войната и непосредствено след края ѝ бяха кошмар за администрацията. Не беше изненадан, че безскрупулните американци бяха успели да се измъкнат с товара, който трябваше да бъде доставен на съвсем друго място, нито че в никакви документи не бе отбелязано къде точно е закаран. Не му мина през ума обаче, че някакъв безименен кораб може да е отнесъл безценното съкровище на дъното на морето, нито че петдесет години по-късно движещ се пясъчен нанос ще изхвърли останките на кораба до скалите по крайбрежието на Бретан.

Дванадесетгодишно момче първо бе забелязало особения сандък, почти разпаднал се на парчета от морската вода. Детето беше извадило няколко накита, които продаде на местните антикварни магазини. Едва когато случайно бе чул спор за възрастта на една амфора, Маркърс бе осъзнал, че вижда част от безценните антични предмети, за които

семейството му отдавна е платило. Дали трупът на Агамемнон се беше запазил по време на пътуването и особено през годините, прекарани във водата? Зависеше от много неизвестни фактори. Но ако беше останала непокътната дори само част от кост, всичко щеше да си струва парите, годините, търпението и упорството.

Търговецът твърдеше, че съдържанието на сандъка е непокътното, макар че нямаше с какво друго да го докаже, освен че дървената кутия изглежда пълна. Той не беше много разговорлив по въпроса дали има и други купувачи, но Рандолф беше готов да плати повече от всеки друг. Все още носеше снимките, избелели и измачкани. Беше му ги изпратил онзи измамник, първият му партньор, преди онези пет десетилетия. Фиц-Стивънс беше притежателят. Морално останките бяха негови.

Той седеше с изправен гръб до малката метална масичка в уговореното кафене и чакаше. Продавачът закъсняваше вече час. Фиц-Стивънс пиеше чая си на малки глътки и се опитваше да не мисли за пътуването обратно, без поне да види търговеца и трупа.

Един мъж прекоси селския площад, взирайки се в кафенето.

Продавачът?

Раздразнението на Рандолф, че са го накарали да чака, се разсея като мъгла.

— Господин Фиц-Стивънс? — попита мъжът и седна срещу него. — Опасявам се, че мосю Тибодо е възпрепятстван, но аз мога да помогна.

— Няма да дойде при мен? — учуди се Рандолф и пред очите му отново падна мъгла, по-гъста отпреди. Имаше чувството, че се задушаваша.

— Вие обаче можете да отидете при него. Имате ли нещо против да се поразходите? Колата ми е в другия край на площада.

— Къде отиваме? — попита Фиц-Стивънс и бавно се изправи.

— На плажа — безгрижно отвърна другият мъж. Нямаше френски акцент.

Двамата тръгнаха, качиха се в колата и известно време караха по твърдия черен пясък, докато стигнаха до уединено място, само на неколкостотин метра от брега, където вълните бяха изхвърлили останките на потъналия „Сен Ло“ — с пробит корпус и пълен с вода. Беше облачно и ставаше все по-тъмно с всяка изминала минута, небето

заплашваше с проливен дъжд. Рандолф беше забравил чадъра си в кафенето. Краката го боляха, и вече беше вървял повече от обичайната си разходка в другите дни на седмицата.

— Любопитен съм — каза младият мъж, — какво по-точно мислите, че представляват останките в сандъка?

— Трупът на Агамемнон, цар на Гърция, съхранен от Хайнрих Шлиман, заедно с предметите, погребани с него. — Фиц-Стивънс произнесе думите напевно като църковна литургия — почтително, с някакъв почти религиозен унес и вяра. — Както и носът на галеона — добави той, — макар че не се интересувам от него.

— Нещо друго? — Непознатият се усмихваше суховато.

Въпреки че Рандолф беше виждал какви ли не варианти на подобна усмивка, когато говореше за товара на „Сен Ло“, сега в нея имаше нещо различно и хладно. Той потърси признаци на живот на плажа и изпита безпокойство, когато не видя никого.

— Какво друго би могло да има? — каза Фиц-Стивънс, събирайки малко горчиво учудване, за да прикрие тревогата си. — Какво още би могъл да иска човек?

Мъжът се изсмя — беззвучно сумтене, изпълнено с презрително задоволство.

Бяха заобиколили голяма назъбена скала, която рязко се подаваше от блестящия мокър пясък, и се връзваше в прибоя. Скалата беше висока три-четири метра и изтъняваше, там където брегът се сливаше със сивата вода.

— Забавно ли ви звучи? — попита Рандолф. Мъжът не му харесваше.

— Минаха петдесет и три години — с неприкрита ненавист отвърна непознатият, — а вие все още нямате представа с какво си имате работа! Кълна се в Бога, убийството ви е милост към вас. Между другото, това е мосю Тибодо.

Трупът лежеше по лице зад скалата, потопен до половината в надигащия се прилив. Вълните усукваха косите му и ги надипляха.

— Кой сте вие? — попита Фиц-Стивънс, без да е в състояние да откъсне очи от мъртвеца отпред.

— Поредният горчиво разочарован клиент, който не обмисли добре твърденията на заинтересуваните страни — усмихна се мъжът.

— Моят син ще ви намери — заяви Фиц-Стивънс. — Ще намери и Агамемнон.

— Неприятно ми е, че ще умрете толкова самоуверен. Искате ли да ви кажа какво има в сандъка и после да ви убия? Повярвайте, това ще изтрие надменната усмивка от лицето ви. Какво ще кажете? Желаете ли да умрете в неведение или искате да разберете какво сте търсили толкова много години, без да имате представа какво представлява?

Рандолф се поколеба. Приемайки мълчанието му за съгласие, непознатият извади странен нож с дълго право острие и произнесе едно име.

Възрастният човек падна бавно с широко отворени, вторачени очи, поразен не толкова от острието в гърдите, колкото от образа, който се втъпи в съзнанието му. Този образ го понесе на вълните на ужаса, така както водите на Атлантическия океан скоро щяха да понесат трупа му към белезникавите пясъци пред дюните.

ТРЕТА ЧАСТ

ЗАВРЪЩАНЕ В ИТАКА

РАЗМИСЪЛ ОТ „КАДИШ“:

„Молитвата «Кадиш» се произнася в памет на покойните, но в нея не се говори за смъртта. «Кадиш» е по-скоро уверение, отправено към скърбящите, че Бог е справедлив, въпреки че ние невинаги разбираме пътищата Му. Когато смъртта ни съкруши и сякаш животът бива отречен, «Кадиш» възвръща вярата ни в неговия смисъл. Чрез «Кадиш» ние публично показваме нашето желание и намерение да приемем връзката с еврейската общност, която родителите ни са имали, докато са били живи. Продължавайки веригата от традиции, свързваща поколенията, ние изразяваме нашата неумираща вяра в Божията любов и справедливост и се молим Той да ускори настъпването на деня, когато Неговото царство ще възтържествува и на земята ще настане мир.“

51.

Самолетът на авиолинии „Делта“, извършващ полет 133, излетя от Атина навреме малко след обяд и пое по траекторията си към летище „Дж. Ф. Кенеди“ и после към Атланта. Пътуването щеше да продължи четиринадесет часа. Дебора гледаше синьото небе и омарата над пистата и изпробваше удобно място за краката, изпитвайки познатото смущение и безнадеждност от недостатъците си.

Приеми истината — помисли тя. — Светът е устроен за по-дребни жени във всяко едно отношение.

Самолетът се издигна във въздуха и тя се опита за последен път да зърне Акропола, но не видя нищо, освен бледи правоъгълници от избелял бетон, каквито имаше в изобилие в този невероятно красив град. Престоят ѝ в Гърция беше свършил и Дебора се прибираше у дома. Съдбата ѝ поне беше по-завидна от участието на гърците след Троянската война. Повечето не се бяха върнали, а останалите бяха заварили убийства и хаос. На Одисей му беше провървяло повече, но му бяха необходими десет години, докато се добере до Итака и появата му бе предизвикала смут. През следващия час Дебора се зачете в списанието на авиолинията, като разлистваше цветните реклами за места, където не беше ходила и се питаше колко от тях ще види, преди да умре.

Странно. В стерилната обстановка в самолета, с тихото бръмчене на моторите и притъпяващото налягане в ушите ѝ, мисълта, че през последните няколко дни на два пъти животът ѝ висеше на косъм, беше невероятна дори за въображението. За пръв път, откакто чу звука на мотопеда по пътя за Акрокоринта, и първите изстрели от пушка изсвистяха в руините, тя се запита дали всичко не е било някакво огромно недоразумение или абсурдна случайност.

Той знаеше името ти. В тунела към водохранилището те нарече Дебора.

Споменът я накара да потрепери.

Да ти предстои да умреш, без да имаш представа защо.

И двата пъти убиецът беше един и същ, татуиран с думата, която Ричард озадачено беше надраскал в нощта, когато беше умрял. Това едва ли беше случайно. Някой искаше Дебора мъртва.

Но защо? Да убият Ричард заради съкровищата, които се бяха оказали без никаква стойност, беше едно, но да я преследват в друг континент само няколко дни след смъртта му беше нелогично. Дебора беше разбрала, че златото и предметите от гробницата са направени от местен селски занаятчия като сувенири за богати и претенциозни туристи, но преследвачите ѝ не знаеха ли това? Не беше трудно да го научат. Сигурно им беше ясно, че предметите нямат стойност. Ако убиецът също го знаеше, тогава защо я преследваше?

Няма логика.

Възможно ли беше в края на краищата съкровището да е автентично? Наистина, тя не разполагаше с безспорни доказателствата нито за това, нито за противното, а само с догадки и косвена информация. Подвел ли я беше Попадреус да мисли, че колекцията е фалшификат, опитвайки се да я отклони от следата, докато чака пристигането ѝ в Гърция? Да, и това беше възможно, но изглеждаше малко вероятно. Ако трупът с погребалната маска се появише в Атина и бъдеше изложен в музея, Дебора незабавно щеше да разбере откъде е дошъл и щеше да въвлече гръцкото правителство в сложен и скъпоструващ съдебен процес по въпроса кой е притежателят на съкровището и как се е сдобил с него.

Ако дотогава не те убият — обади се вътрешният ѝ глас, който обичаше да говори такива неща. — Ти разговаря с Попадреус за интереса си към погребалната маска и изведнъж те причака убиец. Случайно ли беше това?

Не ѝ се вярваше, че директорът на музея е способен на такава кръвожадна пресметливост. Знаеше, че доводът не е убедителен, но не разполагаше с друго.

Дебора се облегна назад, затвори очи и отмести мисълта си към Калвин, който беше обещал да я чака, когато пристигне. Тя се усмихна. Удоволствието от приятното очакване за известно време прогони неприязънта ѝ към интимните връзки и всички старомодни предупреждения, които вътрешният ѝ глас обожаваше.

Думите на нападателя обаче продължаваха да кълтят в съзнанието ѝ. Дебора нямаше представа какво става. Всъщност,

колкото повече напредваше в догадките си, толкова по-объркана се чувстваше, сякаш се опитваше да сглоби един ребус с парчета от две мозайки. Струваше ѝ се, че зад картината, която вижда, има друга, съвсем различна.

Все пак успя да поспи три часа и когато се събуди, видя, че стюардесите прибират остатъците от вечерята и се подготвят за приземяването в Ню Йорк. Щом кацнаха, Дебора си купи „Ню Йорк Таймс“ и жадно го изчете от край до край, докато чакаше отново да се качи на самолета.

Четиридесет и пет минути преди предвидения час на пристигането им в Атланта, до Дебора се появи стюардеса, и се наведе над нея. Предразполагащата ѝ усмивка криеше някаква предпазливост и бдителност в гласа ѝ.

— Вие ли сте госпожица Дебора Милър? — усмихна се тя, показвайки съвършените си зъби.

— Да. Проблем ли има?

— Не — умело излъга стюардесата. — Скоро ще се приземим в Атланта и исках да се уверя дали сте на мястото си, посочено в билета.

Дебора застана нащрек.

— Когато кацнем, някой от стюардите ще ви придружи.

— Защо? Не разбирам.

— Трябва да слезете първа от самолета.

— Първа?

— Преди останалите пътници.

— Какво? Защо? Какво става?

52.

Безпокойството ѝ нарасна, но колкото повече настояваше за обяснения, толкова повече членовете на екипажа твърдяха, че не знаят нищо и ѝ казваха да се успокои, като неизменно се навеждаха над нея и се усмихваха, сякаш имаха работа с избухливо разглезено тригодишно дете или с психичноболен човек. Добре поне, че до нея не седеше пътник, чиито любопитни погледи или въпроси трябваше да издържи през оставащите двадесет минути от полета.

Защо искаха да слезе първа и кои бяха „те“?

Дали това беше специално посрещане, уредено от Калвин, за да ѝ спести досадното блъскане и чакане, с които завършваха всички полети? Мисълта я изпълни с надежда. Може би Калвин искаше да я предпази от някого в самолета. Някой не ѝ изглеждаше познат. Обърна ѝ внимание само едно хлапе, което каза на майка си, че „онази висока жена“ закрива видеоекрана. Дебора седна и закопча колана си, преди стюардесите учтиво да я укорят, че не го е направила.

А може би на летището я чакаше някой друг. Мисълта я разтревожи. Но дори ако някой на земята искаше да ѝ стори зло, как беше уговорил екипажа да му съдейства?

Така както „детектив“ Сернига пое разследването, без да е ченге — помисли тя.

Самолетът започна да се спуска и стомахът ѝ сякаш се качи в гърлото, все едно беше в лодка, неочаквано повдигната от вълна. Дебора започна да барабани с пръсти по облегалката за ръце. По радиоуредбата се разнесоха обичайните указания — сгънете масичките, изправете седалките...

Хайде. Ако ще кацаме, да го направим.

Тя се втренчи навън през прозореца. Самолетът мина през облаците и после се видя градът. Дебора направи опит да се ориентира кое от предградията вижда — колкото да занимае с нещо съзнанието си. Нищо не изглеждаше познато. Видя само индустриални комплекси от складове и огромни паркинги, а сетне бели къщи, които едва се

забелязваха през дърветата и дълги, оживени пътища, осеяни с бензиностанции. Пейзажът можеше да е от всеки голям град.

Стюардесата, която я предупреди, че ще бъде придружена, седна на съваемото столче до вратата на пилотската кабина и си сложи предпазен колан. За миг погледите им се срещнаха и жената бързо се извърна. Заловена без професионалната си усмивка, тя изглеждаше уморена и малко притеснена.

Хайде. Да приключваме.

Дебора видя коли, автобус и дори неколцина от малкото пешеходци в Атланта, а после върхове на дървета, жици и изведнъж оживена магистрала и мост. Самолетът прелетя над шосе с три ленти в двете посоки и висока телена ограда и след това се появиха писти със знаци и букви, оградени от стотици декари ниски шубраци и трева. Последва още едно разтърсване и сетне настъпи тишина. Самолетът сякаш се носеше без мотори и гравитацията не съществуваше. Накрая колесникът меко докосна земята и Дебора усети, че се навежда напред от инерцията.

До нея се приближи един от стюардите, млад, атлетичен мъж, който имаше вид на хомосексуалист.

— Къде са нещата ви, госпожице Милър?

Тя го погледна глуповато и кимна към багажния шкаф над главата ѝ. Той протегна ръце и взе раницата и пазарската чанта.

— Нещо друго?

— Не.

— Ще излезем веднага щом спрем.

Дебора кимна и не отговори. Устата ѝ беше пресъхнала. Тя се огледа, без да знае какво търси. Спомни си, че когато беше десетгодишна и изнасяше самостоятелен концерт на пиано, надничаше през завесата на бруклинския културен дом, за да види баща си в публиката. Ръцете ѝ се потяха и трепереха — това беше сценичен страх. И сега изпитваше същото.

Самолетът намали скоростта, зави, измина още малко разстояние и спря. Преди да светне таблото с указание към пътниците да разкопчечат предпазните колани, стюардът помогна на Дебора да стане и я поведе към изхода. Жената, която седеше там, стана и тръгна с делови вид и извърнат встрани поглед.

Придружителят на Дебора натисна лоста на заключващия механизъм и бутна вратата. Облечените в непромокаеми светлоотразителни якета мъже и жени от поддръжката в подвижния тунел се отместиха встрани и Дебора видя униформен полицаи. До него стояха Кийн и Сернига.

— Благодаря — каза Кийн на стюарда. — Ние ще поемем нещата оттук.

Униформеното ченге взе чантите ѝ, а стюардът се върна в самолета, без да пророни дума.

— Бихте ли дошли с нас, госпожице Милър? — попита Сернига. — Искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Няма да дойда с вас.

— Ще дойдете — рече Кийн и се приближи до нея.

Навътре в тунела настъпи суматоха и след миг се появи изтормозен на вид мъж с разрошени коси. Калвин Бауърс. По петите му тичаше пазач от охраната.

— Дебора — извика той.

— Разкарайте го! — изкрещя Кийн.

— Опитват се да ме задържат! — извика Дебора.

Пазачът застана пред Калвин, който се опитваше да види какво става.

— Аз съм неин адвокат! — извика той. — Не можете да я арестувате, без да вземете и мен.

— Не я арестуваме — отвърна Сернига, без да откъсва очи от Дебора, — въпреки че можем и ще го направим, ако глупавото ѝ упорство продължава.

Калвин се освободи от охраната, взе на бегом последните няколко метра и се присъедини към тях. Пазачът го последва като надигран футболен защитник.

— Може ли да повикаме други ченгета? — обърна се Дебора към Калвин.

— В безопасност сте — каза Сернига.

— С вас? — извика тя. — Сериозно? Искам да видя значката ви.

Лицето на Сернига помръкна.

— Нямаме време за такива неща — започна той.

— Искам да видя значката ви! — повтори Дебора, повишавайки тон.

Сернига погледна накриво Кийн. Другият детектив сви рамене и отмести поглед встрани. Сернига направи кисела физиономия, бръкна в якето си, извади черен кожен калъф с размера на портфейл, отвори го и й го показа.

Дебора се вторачи в съдържанието на портфейла. Там имаше карта със снимката на Сернига, шофьорска книжка и три големи букви: ФБР.

53.

— ФБР? — попита Дебора и инстинктивно погледна Кийн, който сви рамене и кимна, мълчаливо изразявайки съгласието си. — Защо не ми казахте?

— Беше решено, че не е необходимо — отвърна Сернига.

— Почакайте — намеси се Калвин. — Защо случаят се смята за федерален? Кой има правомощия тук?

— Аз — отговори Сернига.

Кийн се беше дръпнал назад и ги наблюдаваше насмешливо.

— Това е безумие — рече Калвин. Възмущението му го накара да се отърси от професионалните задръжки. — Не може да се представяте за ченге и после...

— Мога. В случая мога да направя точно това.

— Извинете. — Стюардът се появи отново. Имаше срамежлив вид. — Пътниците от самолета чакат да слязат. Моля ви, бихте ли се преместили в сградата на летището?

Сернига се завъртя на пета и тръгна.

Минаха през митницата и паспортния контрол, като показваха значки, даваха обяснения и продължаваха да се карат помежду си. По ирония на съдбата, като се имаше предвид, че именно нея водят по такъв унизителен начин, Дебора изглеждаше най-спокойната в групата. Положението не би могло да е по-лошо — помисли тя и макар че беше стъписана от лицемерието на Сернига, се почувства в малко по-голяма безопасност.

Калвин обаче не се успокои толкова лесно.

— И все пак искам да знам защо федералните агенти разследват случая — гневно извика той.

— Вече ви казах — отвърна Кийн. Злорадството му от процедурата бързо бе преминала и той отново беше станал кисел и раздражителен както обикновено. — Откраднатите предмети са изнесени от щата и са предявени обвинения в международна

контрабанда. Случаят очевидно е твърде голям за нас, обикновените ченгета.

Униформеният полицаи се качи в черно-бяла кола и замина. Дебора и тримата мъже седнаха в стария олдсмобил на Кийн, паркиран в нарушение на правилника пред отделението за получаване на багажа, напуснаха очертанятията на летището и поеха по магистрала 85. Ченгетата седяха отпред, а Дебора и Калвин се настанаха на задната седалка, където беше прекалено топло и задушно. В продължение на няколко минути никой не каза нищо.

Дебора погледна Калвин. Той се беше втренчил намръщено навън през стъклото, но се обърна към нея и се усмихна.

— Не исках да те посрещам така.

Тя кимна, сякаш знаеше какво има предвид той и споделяше чувствата му.

— Къде предпочитате? — обади се Кийн.

— Какво означава това? — троснато попита Калвин.

— Питам дамата къде иска да я закараме — обясни Кийн и се ухили на Сернига, който не реагира.

— Имам ли избор? — попита тя.

— Вкъщи ли искате да се приберете и да се изкъпете или да отидете в музея?

На Дебора не ѝ хареса идеята да се къпе, докато Кийн обикаля из апартамента ѝ.

— В музея. — Смяташе да се върне у дома сама и освободена от напрежението, а не да чупи хубавите си порцеланови чинии от гняв и да бъде учтиво разпитвана.

Ами ако Калвин пожелае да дойде с теб? — лукаво попита вътрешният ѝ глас.

Млъкни.

Тя се загледа навън през стъклото и прехапа устни, за да престане да се усмихва.

— Да започнем с въпроса: защо напуснахте страната — каза Сернига.

Той беше станал груб и по-заядлив, отколкото на летището. Дебора не беше сигурна дали това е защото беше принуден да признае

статута си на „агент“ вместо да остане само „детектив“. Вероятно още преди това беше в лошо настроение. Тя имаше определеното усещане, че Сернига е изключително раздразнен от екскурзията ѝ в чужбина, макар че никой не ѝ беше забранявал да напуска страната.

— Вече ви казах — отвърна Дебора. Разговаряха повече от час в тихия малък кабинет на музея и тя започваше да губи търпение.

— Госпожице Милър, няма да ми е трудно да ви отправя обвинения за възпрепятстване на правосъдието — като вземем предвид действията ви досега. Ако отказвате да ни съдействате, няма да имам друг избор.

Той не блъфираше. Беше ядосан и може би малко унижен от измъкването ѝ, както и от бавния напредък в разследването. Дебора не трябваше да се държи толкова враждебно. В края на краищата, колкото и подозрителен да беше Сернига в началото, все пак е федерален агент и следователно съюзник в разбулването на загадката около смъртта на Ричард. Ако не се държеше с него подобаващо, тя наистина можеше да си навлече сериозни неприятности.

— Добре. Заминах, защото приятелят ми беше убит, защото някой ме причака в апартамента ми и защото ви подозирах, че не сте ченге. Отидох в Гърция, защото малкото нещо, които знаех около смъртта на Ричард, водеха натам. И исках да видя дали ще мога... Не знам.

— Да си поиграете на детектив — подхвърли Кийн, без да вдига глава от тетрадката си.

Дебора сви рамене.

— Не знаех на кого да вярвам. Имаше логика да замина.

— Логика, на каквато са ви учили в музейното училище — подигравателно се ухили Кийн. — Но в реалния свят е друго.

— Няма такова нещо като музейно училище — възрази Дебора. — Но що се отнася до професията ми, тя е не по-малко реалистична от вашата.

— Нима? — иронизира Кийн и наклони глава на една страна, сякаш я предизвикваше да го удари.

— Нека още веднъж повторим какво правихте в Гърция — обади се Сернига, като говореше високо и спокойно, явно за да потуши искрата на конфликта, припламнала между Дебора и Кийн за трети път през последния час.

Тя им беше казала истината за пътуването си до Гърция. Не спомена само едно нещо: не разкри предположението си, че изчезналата погребална маска е била носена от частично запазен труп. Полицаяте все още мислеха, че търсят антика, притежаваща само парична стойност. Мисълта, че беше търсила трупа на Агамемнон, изглеждаше прекалено абсурдна, за да я сподели с ченгетата. Ако я запазеше за себе си, Дебора можеше да спаси достойнството на онези, които бяха измамени да я издирват сериозно — Ричард, Министерството на културата и антиките на Гърция, Сергей Волошинов и може би дори Маркълс, макар че Дебора не беше склонна да прогони напълно съмненията си спрямо него.

Опита се да прехвърли интереса на Сернига към убийтия руснак, но той не искаше и да чуе, а Кийн завъртя очи, когато тя спомена думата „останки“ от писмото като доказателство.

— Няма връзка между двата случая — подигравателно отбеляза той. — Същата нощ в окръг Фултън са били убити двама търговци на наркотици. Мислите, че и те са излезли да си купят древногръцки погребални маски? За да ги окачат на мерцедеса си?

— Руснакът не е замесен — заяви Сернига, като миролюбиво прекъсна иронията на колежата си. — Случаят е приключен.

— Не виждам докъде ще ни доведе този разговор — намеси се Калвин Бауърс. Изглеждаше уморен и измъчен, сякаш не беше спал добре предишната нощ. — Защо не продължим сутринта, ако имате други въпроси, на които клиентката ми не е отговорила поне по няколко пъти?

Някой почука на вратата на кабинета. Сернига отвори. Облечена в сива манта и въоръжена с метла, Тоня надникна вътре.

— Ще заключавам. Имате ли нужда от нещо, преди да си тръгна? — без да поглежда Дебора, попита тя.

— Благодаря — отговори Сернига и поклати глава. — Всичко е наред.

Тоня се поклонил почтително и отстъпи назад, но сякаш се сети за нещо и се обърна към Дебора.

— Госпожице Милър — официално каза тя. — Бих искала да ви предупредя, че след две седмици напускам. Много харесвах господин Диксън, но сега, след като го няма, мисля, че мястото ми не е тук.

Държането на чернокожата жена беше явно високомерно и предизвикателно и усмивката на Кийн потвърди, че Тоня се държи презрително с новата шефка на музея. В очите ѝ обаче имаше някакво предупреждение, която сякаш казваше: „Включи се в играта“.

Дебора не беше споменала пред полицаите, че бе срещнала Тоня в Гърция, и че чернокожата жена също е заинтересувана от изчезналите антики.

— Добре, но няма да получиш заплатата си, ако музеят не блести от чистота, когато приключиш. Нямахте ме само няколко дни, а ти не си помръднала пръста си. Идвала ли си изобщо на работа?

— Използвах случая да посетя семейството си в Луизиана — отговори Тоня. Предизвикателността ѝ нарасна. — Музеят беше затворен и полицаите се пречкаха навсякъде. Не се обиждайте — добави тя и кимна на Кийн.

— Няма — отвърна той, като очевидно се забавляваше.

Хитро — помисли Дебора, полагайки усилия да сдържи усмивката си. Реши, че е постъпила добре, като не спомена името ѝ в разказите си за Гърция.

— Госпожице Милър? — властно попита Тоня, сякаш тя беше уредникът, а Дебора чистачката. — Може ли да говоря с вас, преди да си тръгнете тази вечер, по въпроса за документите ми?

— Разбира се — предпазливо отвърна Дебора.

Но се запита защо чернокожата жена все още е в музея и защо слухти около ченгетата, след като двете бяха разбрали, че издирваните съкровища са копия. С последната си забележка Тоня беше уредила среща между тях, затова до края на нощта Дебора щеше да получи отговор на този въпрос.

— Искам да ви питам нещо — каза Кийн, когато вратата се затвори зад Тоня. — Ако вие бяхте откраднали маската, какво щяхте да направите с нея?

Дебора се замисли. Вероятно той ѝ отправяше завоалирано обвинение, но въпреки това трябваше да отговори.

— Предполагам, че бих се опитала да я продам на черния пазар, освен ако не работя за определен купувач. Или ще я скрия, докато нещата се успокоят и всички, освен най-упоритите колекционери престанат да я търсят.

Кийн повдигна вежди. Може би не очакваше откровен отговор, но реши, че този му върши работа.

— Ами ако крадците са работели за определена заинтересувана страна — попита Сернига, — например за гръцкото правителство, и са дошли не да откраднат маската, а да я изследват?

Дебора им беше разказала уклончиво за разговорите си с Попадреус, но федералният агент беше усетил, че крие нещо.

— Мисля, че бих направила каквото е необходимо, за да се уверя в автентичността на маската.

— И как бихте го направили?

Тя въздъхна.

— В идеалния случай бих се обърнала към експерт, който да изследва маската, макар че според мен въпросните хора може да са били експерти. След това бих я дала в лаборатория, където да бъдат извършени анализи.

— Ако е продавал или подарявал маската, Ричард сигурно е доказал предварително автентичността ѝ пред купувача.

— Ако е мислел, че маската ще го превърне в мишена за безскрупулни търговци, Ричард би я скрил и би я показал само на заинтересуван купувач. При всички случаи не е можел просто да изпрати лабораторните анализи на купувача и да очаква, че той ще приеме единствено неговата дума за достоверността им. Купувачът би искал да наблюдава тестовете.

— Не разбирам — каза Кийн. — Ако предметът е голям и е от злато, тогава е ценен. Какво значение има колко е стар и какъв е произходът му?

— Това не е въпрос на парична стойност — намеси се Калвин, — а на културна ценност, естетика, историческо значение и връзка с митове и легенди. Тези неща го правят безценен.

— Не разбирам — повтори Кийн, сякаш се гордееше от факта, че е далеч от всичките тези глупости.

— Всъщност между парична стойност и културна ценност няма разлика — обясни Дебора. — Златото е ценно и има висока стойност само защото хората са решили, че им харесва, и се среща сравнително рядко в природата. Както и диамантите. В диамантите няма нищо особено, освен че са рядко химично съединение, и хората са решили, че ги харесват. Едно и също е. Но докато златото и диамантите

непрекъснато се добиват от много места, микенската погребална маска е уникална. Няма да бъдат изработени други като нея, но тъй като не е възможно да се отдели стойността от възрастта ѝ, на кого е принадлежала и така нататък, процесът на доказване на автентичността е решаващ.

— Как може да стане това? — попита Сернига. — Споменахте за лабораторни анализи. Какви? Датиране по въглеродния метод?

— Златото не може да се подложи на такова изследване. Радиовъглеродното датиране се прилага за материал, който някога е бил органичен. Методът не е надежден за златото.

— Какви други лабораторни изследвания има?

— Нито едно, което да е научно обосновано и което да даде неоспорими доказателства за произхода.

— Защо говорим всичко това, по дяволите? — попита Сернига.

— Другите предмети в колекцията могат да бъдат изследвани с въглеродно датиране — например керамиката. Не знаем какво още е имало в сандъка с маската. Ако съществуват други предмети от същия археологически обект, датирането им би изяснило автентичността на маската.

Дебора не спомена, че единственото нещо, което със сигурност може да бъде изследвано с въглеродно датиране, е всяка част от човешкото тяло, стояла в допир с маската. Ако в стаичката зад библиотеката наистина бе лежал самият Агамемнон, въглеродният анализ вероятно щеше да определи възрастта на тъканта с точност до плюс-минус стотина години. В миналото значителна част от тъканта трябваше да бъде унищожена в хода на изследването, затова археолозите не бяха склонни да го правят. Онзи, който унищожаваше нещо, за да открие нещо друго, се отклонява от пътя на разума — беше казал някой. Спектрометричният анализ обаче беше променил всичко това. Апаратурата струваше милиони долари и само по-добре финансираните лаборатории можеха да получат резултати и от най-малкото парче анализиран материал.

Тези лаборатории, разбира се, бяха малко, и ако бяха поискали такова изследване, гърците щяха да имат ограничен брой възможности за избор в Съединените щати. За тяхно и за нейно щастие, Дебора знаеше, че на два часа път от Атланта има такава лаборатория.

54.

— Искате ли да ви закараме? — попита Сернига.

Предложението я свари неподготвена. Калвин стоеше до него и Дебора видя как бързо отмести очи. Агентът го беше изпреварил с поканата си и тъй като колата ѝ все още беше на паркинга на Темпъл, освен ако не я беше взел „паякът“, тя не можа да измисли причина да откаже.

— Трябва да уредя документите на Тоня, преди да тръгна. Ще ми отнеме няколко минути — отговори Дебора, без да смее да погледне Калвин.

— Ще почакам — рече Сернига.

Дебора се усмихна насила и благодари, а после се обърна към бюрото си и многозначително взе да размества листовите отгоре.

— Тогава аз тръгвам — каза Калвин.

Дебора вдигна глава. За секунда очите им се срещнаха и изстенаха от безмълвно отчаяние.

— Добре — каза тя. — Предполагам, че ще се видим утре.

Не знаеше какво мисли той, нито беше сигурна в собствените си намерения, но Калвин очевидно беше разочарован от професионалното кавалерство на Сернига. Тя предположи, че това означава нещо.

— Да — отвърна той и се поколеба, сякаш се готвеше да добави още нещо, но се забави в нерешителност и когато Сернига го погледна, започна да отстъпва назад. Вратата се затвори зад него с категоричност, от която Дебора изпита желание да изкрещи.

— Нали искахте да говорите с чистачката?

— Да — съвземайки се, отговори тя. — Ей сега ще се върна.

Излезе от стаята колкото можа по-бързо. Калвин беше стигнал до вратата на фойето. Тя го извика и той спря и се обърна.

— Какво става? — попита Калвин.

— Съжалявам, че трябва да... — Дебора посочи неопределено към кабинета.

— Няма проблем. Ще се видим утре.

— Да — отвърна тя и изведнъж се почувства глупава като хлапачка.

Той остана още малко в някакво изчакване. Горната част на тялото му леко се олюляваше, сякаш се колебаеше между противоречиви импулси. След това се усмихна примирено и се дръпна назад.

— До утре.

— Ще чакам с нетърпение — отговори Дебора, без да е сигурна какво точно иска да каже.

Тоня беше в кухнята и изцеждаше парцала в мивката. Когато видя, че Дебора влиза, тя бързо се приближи до нея, погледна над рамото ѝ и затвори вратата.

— Хей — каза чернокожата жена и я прегърна. — Как си?

— Добре. Само съм уморена.

— Естествено. — Изражението на Тоня беше като на загрижена приятелка и Дебора се зачуди на факта, че обтегнатите им отношения се бяха променили неузнаваемо от срещата им в Микени. — Извинявай за държането ми преди. Нали не им каза, че ме видя там?

— Не.

— Слава богу.

— Защо? Знаела си, че Сернига е от ФБР, нали?

— Да. Той ми го каза веднага щом се върнах, сякаш да ме стресне и да ме накара да споделя всичките си тайни. Не му повярвах и се обадох да проверя. Наистина е агент на ФБР. Но защо ФБР разследват случая? Няма логика.

— Споменах само за маската, но трупът е бил изнесен от щата, вероятно прекаран нелегално по международни канали. Това е федерално престъпление, нали?

— Разбира се. Но кога са разбрали?

Дебора осъзна какво има предвид Тоня и млъкна, сякаш изпита същата паника, както когато чу разговора между Кийн и Сернига през отдушника в банята.

— И двамата дойдоха да разследват убийството на Ричард — каза Тоня. — На този етап никой не знаеше нищо за контрабанда или откраднати предмети, или поне не споменаха такова нещо. Тогава защо

е замесено ФБР? Обадох се на мой приятел, който работи в полицията на окръг Клейтън, и го попитах кои са най-често срещаните причини ФБР да се включи в разследване на убийство. И знаеш ли какво отговори?

— Да?

— Престъпления от омраза. Не се поколеба. Това беше първото, което каза. Престъпления от омраза.

Дебора отново изпита чувството, че е на абсолютно погрешен път, търси погрешни улики и подрежда друг ребус...

— Но как е възможно убийството на Ричард да е престъпление от омраза? — попита тя, като се опитваше да се отърси от объркаността си. — Той беше бял, от мъжки пол, и доколкото знам, не беше извратен. Жена му беше починала отдавна, но... Не. Не беше извратен.

— Възможно е престъплението от омраза, което разследват, да не е свързано с Ричард? Ако е било извършено преди години?

О, боже — помисли Дебора. — Пак се започва.

— Баща ти? — попита тя. — Мислиш, че разследват смъртта на баща ти?

— И аз си зададох много въпроси — леко отстъпи Тоня. — Свързах се с военните власти и дори споменах за ексхумирането му. Просто се питам дали някой не е решил да разследва случая.

— Тогава защо пазят разследването в тайна? Особено от теб?

— Наистина. Но предпочитам да бъде предпазлива.

Дебора кимна бавно и замислено. Престъпление от омраза? Не вярваше в такава версия, но знаеше, че ако го каже на Тоня, ще разклати основите на новото им приятелство. За чернокожата журналистка историята за смъртта на баща ѝ беше прекалено важна и свързана със силно емоционални проблеми, за да приеме каквото и да било недоверие. Познаваше Тоня достатъчно добре и знаеше как би реагирала. Щеше да се обиди, да се ядоса, да се разсърди и да се затвори в себе си.

Дебора мълчеше. Изражението ѝ беше сериозно.

— Като стана дума за тайни, забелязах, че си започнала да си слагаш грим и парфюм, а? — Тоня изведнъж започна да се държи фамилиарно. Тонът ѝ стана весел и закачлив. — Запитах се кога ще

проумееш, че университетът няма да ти вземе дипломата, ако от време на време се държиш като жена.

Дебора махна с ръка и се изчерви. Беше си сложила малко червило и две капки „Шанел № 5“ — неща, които държеше неизползвани почти от епохата на Шлиман.

— А някога чистачките си знаеха мястото — с шеговита надменност отбеляза тя.

— Хубави времена бяха. — Тоня подсили забележката си със силен ироничен смях и излезе от стаята.

Дебора се замисли върху разговора им и загатнатото в него обещание за бъдещи неприятности.

Престъпления от омраза?

— Между другото — каза Тоня, като подаде глава на вратата, — как се наричаше онзи град до швейцарската граница?

— Магдебург.

— Така си и мислех. Не е той. Поне аз не можах да го намеря. Има Магдебург близо до Берлин, но едва ли е имало смисъл да се опитват да пренасят нелегално товар чак дотам, ако Съюзниците са дишали във врата им, нали?

— Да — намръщи се Дебора. — Може би има и друг град със същото име.

— Може би — каза Тоня и излезе.

Дебора включи компютъра и написа „Магдебург“. Първите страници бяха на немски. Едната като че ли разказваше за театър, а друга за туристическа забележителност, но никоя не съдържаеше географски карти. Опитът да намери с търсачката „Магдебург“ също не даде резултат. Следващата страница показва нещо като сайт на търговска камара, който за щастие беше на английски. Указанията я препратиха към географска карта.

Тоня имаше право. Магдебург наистина се намираше в средата на страната, на около сто и петдесет километра от Берлин, в провинция Саксония-Анхалт. Да изпратят трупа в онази посока би означавало да го предадат на Съюзниците от Запада. И дори ако намерението на германците е било да го отдалечат от руснаците, които са приближавали от изток, това пак не обясняваше как трупът се бе озовал на двеста и петдесет мили по-нататък на юг.

Дебора не се отказа от търсенето и прегледа друга страница. Една-единствена статия на английски изпъкваше сред останалите. Тя щракна на нея и озадачеността ѝ нарасна.

„Кръв и цветя. Масов гроб, открит в Магдебург. По време на изкопните работи за полагането на основите на сграда в германския град Магдебург през 1994 година строителите с изумление открили масов гроб със скелети на тридесет и двама души. Всички са загинали от насилствена смърт в периода 1945–1960 година. Сега нов съдебномедицински метод ще определи точната дата. Отначало изследователите смятаха, че гробът в Магдебург е изкопан от Гестапо, но за нацистката тайна полиция не е било обичайна практика да прави масови гробове в центъра на града, с изключение на последните седмици на войната. Убийствата, изглежда, са станали през юни, 1953 година, и са били извършени от съветската тайна полиция. Криминалистите често използват метода с полена, намерен върху жертвите, за да определят кога е станало убийството, но Райнхард Зибор, биолог и специалист по съдебна медицина в университета «Ото фон Герик», е установил, че поленът може също да се използва, за да се определи кога е настъпила смъртта — важен момент в случая с масовия гроб в града. Както страдащите от алергия знаят, поленът се отделя от различни растения в различно време на годината, в зависимост от цъфтежа им. Всеки, който умира в определен момент, има полен в носа си — обяснява Зибор. Той е промил носните кухини на двадесет и един черепа от магдебургския гроб. Седем са съдържали големи количества полен от живовляк и по-малки количества от липа и ръж. Всички тези растения отделят полена си през юни и юли. Жертвите са починали през лятото, и този факт предполага, че екзекуцията се е състояла след поражението на нацистите, затова вината пада изцяло върху съветското разузнаване.“

Това беше всичко. Дебора беше по-озадачена от всякога. Защо вината автоматично се приписваше на Съветския съюз и имаше ли някаква връзка с историята на Волошинов, предполагаемият бездомник, убит близо до музея? Имаше ли връзка между масовата екзекуция и нейното собствено издирване на убийците на Ричард? Или връзка между тях и следата от фалшиви антики, която очевидно ги оплиташе? Изглежда старите кости бяха свързани по някакъв начин, сякаш всеки труп, открит от нея, беше част от по-голямо и по-странно човешко образувание, чиято истинска същност щеше да се изясни едва когато Дебора се отдръпнеше назад от сглобения скелет.

Във всичко това имаше точно толкова логика, колкото и в новата идея на Тоня за престъпленията от омраза. Докато крачеше обратно към Сернига, Дебора опита да се отърси от тази мисъл. Помъчи се да се убеди, че идеята не се основава на реални доказателства. Спомни си обаче мършавия бял младеж, който два пъти се беше опитал да я убие в Гърция, злостното му, самодоволно изражение, обръснатата глава, татуировките...

Престъпления от омраза?

Сернига я закара до дома ѝ, като през целия път мълча. Изчака, докато Дебора отвори вратата на апартамента си и се увери, че вътре няма никого и нищо не е докосвано. Тя разбра, че не е така едва след като той си тръгна.

На пръв поглед всичко изглеждаше наред, но след час и нещо Дебора започна да забелязва дребни несъответствия — окачени на закачалки дрехи, които беше хвърлила в коша за пране, чекмедже на бюрото, оставено незаключено и разместени книги на лавиците. Маркърс беше споменал, че не е пипал нищо в апартамента ѝ, и тя му вярваше. Ако той беше казал истината, тогава някой друг бе влизал там, докато я нямаше, и очевидно беше търсил нещо. Тайнственият посетител не беше бързал, сякаш знаеше, че Дебора няма да се върне скоро, и умело се бе опитал да прикрие претърсването. Ако не беше нейната педантичност, граничеща с обсебеност, Дебора вероятно нямаше да забележи дребните размествания. Нямаше обаче представа какво са търсили.

Тя се обади на Сернига да му съобщи, но добави, че не желае никой да я безпокои отново. Огледа повторно апартамента си и след малко размисъл, прикова със стари гвоздеи вратата.

— Вероятно сутринта ще ми трябват десетина минути, докато изляза — измърмори Дебора и остави чука на масата, за да ѝ е под очи.

Обгърнатата от тишината на стаята и влажната лятна нощ в Атланта, тя отново и отново се запита дали изобщо има представа защо Ричард беше убит. В Гърция нещата сякаш се бяха изяснили, макар че всичко вече ѝ се струваше толкова отдавна и толкова далеч... Очакваше, че нещата ще се доизяснят със завръщането ѝ у дома — но полицаите все още се мотаеха из музея и Тоня развиваше странни теории. Празнотата, зейнала след смъртта на Ричард, все още не беше запълнена, и Дебора се чувстваше напълно объркана.

Тя взе телефонната слушалка и набра номер.

— Ало?

— Здравей, Калвин. Обажда се Дебора. Съжалявам, че звъня толкова късно.

— Мислех, че като се върнеш от Гърция ще мога да спя спокойно.

Дебора се усмихна и неудобството ѝ се изпари, когато чу удоволствието в гласа му.

— Не ми казвай, че се нуждаеш от сън за разхубавяване. — Тонът ѝ загатваше „точно ти“. Тя прехапа устни, когато той се засмя.

— Тъй като си будна по всяко време, независимо в кой континент се намираш, сънят за разхубавяване очевидно е мит.

Дебора се изчерви и смени темата на разговора, преди да развали всичко, като подхвърли някаква мъглява забележка колко лесно Калвин флиртува.

— Намираш ли за странно, че именно федералните агенти се появиха да разследват убийството на Ричард, и то преди някой да е казал нещо за контрабанда или за някакви международни престъпления?

— Не — отговори той, като бързо се съсредоточи. — Но сега, като спомена за това... Какво имаш предвид?

— Сецаш ли се за някаква възможност убийството на Ричард да е свързано с престъпление от омраза?

Калвин млъкна, сякаш нещо изкара въздуха от белите му дробове.

— Престъпление от омраза? Срещу Ричард? Как?

— Не знам — неубедително отвърна тя. — Просто се питам.

— Странна мисъл за посред нощ.

Дебора усети, че той отново се усмихва. Добре че поне не беше добавил: „в хубавата ти главица“.

— Знам. Съжалявам. Не трябваше да те безпокоя.

— Няма проблем. Радвам се, че говоря с теб. Преди... докато бяха ченгетата... — Гласът му постепенно заглъхна. — Сега е по-добре.

— Да.

— Добре ли си? Искаш ли да дойда?

Дебора се поколеба секунда по-дълго, отколкото трябваше, но отговори безгрижно, че всичко е наред и не е необходимо. И се е залостила здраво...

— Щом си сигурна.

— Искаш ли утре да се разходим с кола? Ще попитам Сернига дали не му трябва, но мисля да отида на едно място.

— Така ли? Разбира се. Къде?

— Атина.

— Пак в Гърция? — Калвин беше наистина стъписан. И може би разтревожен и дори паникьосан.

— Атина, Джорджия — засмя се тя. — Родината на местните булдози. Там между другото се намира и Центърът за приложни изотопни изследвания.

— Какво е това, за бога? — попита той, но вече облекчено.

— В този Център разполагат с една много голяма и скъпа машина, където може би е бил закаран за анализ трупът на Агамемнон, след като е бил изнесен от спалнята на Ричард.

— Чий труп???

И Дебора му разказа.

55.

Сутринта се обади на агент Сернига, който я увери, че днес не му е необходима. Би могла да свърши някоя работа „в района“, но трябвало да държи включен мобилния си телефон и да не напуска страната. Тя се съгласи и някак успя да избегне други въпроси.

Защо не му кажеш за лабораторията? — запита се Дебора, — и че може би си заслужава да се провери, ако гърците са занесли там трупа с погребалната маска?

Защото вероятно това беше задънена улица. Защото може би не си струваше да се издирват откраднатите предмети. Защото тя подозираше, че Сернига все още пази в тайна от нея истинската причина за разследването. И защото се безпокоеше, че доброто име на Ричард ще бъде опетнено, ако се разчуе, че е вложил толкова много енергия в колекция, която не заслужава дори да бъде поставена на лавиците в някаква тайна стаичка — да не говорим за гръцкия Национален археологически музей...

А не е ли защото обичаш да си играеш на детектив? — попита вътрешният ѝ глас.

Не — предизвикателно отговори тя. — Не.

Обади се на Калвин и го предупреди, че ще го вземе от кантората му. Той трябваше да се погрижи за някакви документи, преди да се измъкне до края на деня. Калвин говореше за разходката им така, сякаш щеше да бъде придружена от шампанско и кошница с ягоди и Дебора реши да се издокара, като обръщаше внимание на всички детайли — нещо неприсъщо за нея. Сложи си обеци и парфюм, като го направи с женско удоволствие, което също не беше характерно за нея. Изпробва по-тъмен нюанс червило, но тази стъпка ѝ се видя твърде смела, и го избърса, смутена от импулса си.

Господи — помисли тя. — Мразя ухажването. Или с каквото там го е заменил двадесет и първият век. Цялата тази предпазлива игра, глупавите усмивки и многозначителните разговори, дребните лъжи, престореното безразличие и опитите за спечелване на надпреварата чрез психическо въздействие. Да, точно така. Ухажването е като да

играеш тенис, с цел да загубиш — да постигнеш достоен резултат, така че мачът да не изглежда нагласен, но въпреки това загубен. Игра на тенис с високи токчета и воал.

Или по-скоро се страхуваш от онова, към което ще доведе ухажването — любов, връзка и най-страшното от всичко — секс? — обади се гласът от тъмните ъгли на съзнанието ѝ.

На кого му пука? — помисли Дебора, изтръпвайки от мисълта, сякаш можеше да я екзекутира като с електричество. — Да речем само, че мразя ухажването и да спрем дотук, а?

Решително избра една лятна рокля, достатъчно делова, за да подхожда за посещението ѝ в лабораторията, и същевременно загатваше за известна небрежна елегантност, сякаш я беше грабнала от закачалката, без да се замисля.

Тръгна към колата, без да поглежда отражението си в огледалото.

Кантората на Калвин беше в една нагорещена кула със синкави стъкла. Намираше се срещу стар парк в един от най-скъпите квартали на града, където цените на земята бяха започнали да съперничат на тези в Бостън и Ню Йорк. Дебора обикновено не се смайваше от такива неща. Смяташе, че административният разкош е предизвикателство към професията и нейните ценности, но се обърка от удоволствието, което изпита, когато видя как Калвин излиза усмихнат през луксозните врати от тъмно стъкло. Той напълно се вмести в изчистените, изящни линии на постройката.

— Страхотно място — отбеляза тя, когато потеглиха.

Калвин сви рамене.

— Вътре е мрачно и няма достатъчно асансьори, но е удобно, защото живея точно зад ъгъла.

Дебора се усмихна, мина през кръстовището и се отправи към магистралата на север, като се питаше дали това е встъпление към покана.

Те се движиха четиридесет минути по магистрала 85 и после се отклониха по шосето за Атина. Бъбреха за книги, филми и кулинария, без да споменават Ричард, нито повода за пътуването. Градът ги

изненада, появявайки се неочаквано след километри борови гори. Преди шест месеца Дебора беше идвала тук на университетски симпозиум и още пазеше картата на района. Погледна я бегло и веднага намери пътя за Центъра за приложни изотопни изследвания.

Тъй като беше лято, в сградата липсваше оживлението на студентите, но освен че извършваше научни изследвания, ЦПНИ се занимаваше и с търговска дейност. На рецепцията Дебора потвърди, че предварително е уговорила среща, и че носят проба за изследване. Добави, че се интересуват само от датиране по радиовъглеродния метод. Усмихна се на Калвин, докато служителката предаваше искането им на лабораторията, и той отвърна на усмивката ѝ, макар и малко нервно.

— Не разбирам. Имаш проба?

— Не са човешки останки. Ще ги избудалкаме.

Лаборантът, който излезе да ги посрещне, беше млад мъж с жълтеникава кожа и грижливо подстригана брада. Трудно можеше да се определи произходът му, но говореше без акцент.

— Аз съм доктор Керем. Моля, елате с мен. Носите ли пробата?

Дебора извади запушена епруветка, която съдържаше част от дърво, малко по-голяма от треска.

— Достатъчно ли е? — попита Калвин и тя го погледна.

— Напълно — отвърна доктор Керем. — И трябва да се подготви?

— Да, ако обичате — отговори Дебора. — Смятаме, че е парче от испански галеон от шестнадесети век, но трябва да бъдем сигурни.

Доктор Керем ги заведе в просторно помещение, осветено от неонов лампи и изпълнено с приглушеното бръмчене от постоянния пулс на електричеството.

— Тук ли ще бъдат направени изследванията? — попита Дебора.

Залата беше пълна с командни табла, метални цилиндри, озадачаващи сложни апарати и километри разноцветни кабели, поставени в сини телени клетки. Керем неочаквано се усмихна широко и гордо, сякаш му бяха направили комплимент.

— Най-добрият в страната електростатичен спектрометър за ускорение на частици 1.5SDH-1 — обясни той. — Очаквахте, че ще е по-голям, нали?

— Да — отвърна Дебора, като реши, че това е желаният отговор.

— Петстотин киловата — все още сияещ, добави Керем. — Прави точен анализ на въглеродните изотопи в изключително ниски нива на концентрация — една частица на един квадрилион. Този малък красавец напълно си заслужава парите. Директно измерва броя на атомите на изотопа въглерод 14, затова могат да се използват микроскопични проби, съдържащи поне два милиграма въглерод. Точността на измерването е в границите на 0,5 процента. Чувствителността му е сравнима с теоретичните граници, които за въглерод 14 са четири грамата.

Дебора и Калвин придобиха подходящи за случая смаяни изражения.

— Точно така — продължи Керем и се впусна да обяснява съставните части, като напевно изброяваше имената и функциите им. Очевидно мислеше, че Дебора има представа за какво говори. — Това е източникът на йони — добави той. — Това е инжекционният магнит, самият пелетронен ускорител, анализиращият магнит, фарадеевите клетки, електростатичният анализатор и детекторът на частици на въглерод 14. Щом пробата е на по-малко от шест хиляди години, ще можем да определим точно възрастта ѝ.

— Отлично — отбеляза Дебора.

Доктор Керем протегна ръка за епруветката с парчето дърво.

— Може да ми го оставите — каза той. — Попълнете формулярите на рецепцията и ще се свържем, когато тестовите приключат. Ще струва четиристотин долара.

— Кога ще бъдат готови резултатите?

— След около два-три месеца. Спешно ли е?

Дебора посърна.

— Да.

— Можем да го направим за две седмици, но цената е шестстотин долара. Или дори по-бързо.

Две седмици?

Дебора се замисли, опитвайки се да съобразява бързо.

— А кога ще бъдат готови предишните проби?

— Предишните проби?

— Да — отговори тя, без да поглежда Калвин. — Преди седмица и нещо нашият музей изпрати други проби. Човешки останки и

керамични парчета. Донесоха ги двама гърци. Може би ще вземем всички резултати едновременно.

Дебора затаи дъх. Лаборантът се намръщи и прелисти страниците на тефтера си.

— Не виждам други проби от вашата институция.

— Може да са записани на името на Ричард Диксън, главният попечител на музея. Той се занимава с по-големите разходи.

Той отново провери. Тя прехапа устни.

— Диксън. Да, ето. Платено е допълнително, за да се укори процесът, и би трябвало утре следобед да са готови. Адресът за обратна връзка обаче е друг. Ще ги изпратим по пощата.

— Чудесно — с разтуптяно от вълнение сърце рече Дебора. — Ще дойдем утре, преди да ги изпратите. Господин Диксън очаква с нетърпение резултатите. Трябва спешно да вземем решение за една изложба.

— Добре — съгласи се Керем. — Ще останете ли в града?

— Ще отседнем в някой хотел — отговори тя, отново без да поглежда Калвин.

56.

Взеха две стаи, макар че според Дебора шансът да използват само едната беше по-голям от средностатистическата прогноза. Мисълта я накара да се почувства нервна и непохватна. Не беше сигурна какво мисли Калвин и макар да смяташе, че са на едно мнение, съмненията ѝ — неизменно най-силните гласове в такива положения — я изнервиха още повече.

В такива положения...

Звучеше така, сякаш се случваше всяка седмица. Истината беше, че се случи много отдавна. Тя прогони мисълта и започна да наблюдава Калвин как се храни.

Дебора би се задоволила със сандвич и бира, каквито имаше на всеки ъгъл в Атина, Джорджия. Очакваше, че ще хапнат набързо на крак и после ще отидат да си легнат. Калвин обаче имаше други намерения. Не беше наясно какви са, освен че включват повишаване на тона на вечерта.

Той беше намерил и запазил маса в най-люксовото и скъпо бистро в града, където със сигурност не се мотаеха хлапета в лятна ваканция, и поръча агнешко и бордо с вида на човек, който знае как се правят тези неща. Дебора устоя на изкушението напук да си поръча бира, за да се направи на интересна — тъй като от една страна не беше сигурна какво би постигнала, а от друга се забавляваше, че го вижда как демонстрира класа и стил. Бистротом даде официален тон на вечерта и ѝ беше трудно да се отпусне. Заведението беше неестествено тихо. Приличаше по-скоро на синагога, отколкото на ресторант и натоварваше всяка дума с особено значение. Дебора реши да остави Калвин да говори.

Той ѝ разказа за работата си, като наблегна на нейното еднообразие вместо на детайлите, и за страстта си към риболова, спестявайки ѝ подробностите и по тази тема.

— Всичко е стратегия — каза Калвин. — Да избереш подходящата муха за съответната риба и за съответните условия. А

още по-добре е да си направиш изкуствени мухи и да се учиш как да надхитриш рибата.

Дебора се усмихна.

— Знам, че звучи лесно за един адвокат — рече той, — но повярвай, надхитряването на кафявата пъстърва в бързотечащ поток е по-удовлетворяващо от всяка сполучлива сделка или договор, независимо от заплащането.

Това ѝ хареса.

— Значи си заговорник.

— Обичам да печеля чрез психическо въздействие, но без да нарушавам правилата — призна Калвин, кимна и се засмя, и точната тема на разговора стана съблазнително неясна. — Обичам преследването, в което трябва да мислиш и да планираш.

— Преследването на риба — отбеляза тя.

Той се намръщи. Не беше сигурен дали му прави комплимент или не.

— Просто уточнявам — добави Дебора и поруменя. Искаше ѝ се да не го беше казвала.

— Продължавай.

— И ти, и рибата притежавате закачливо остроумие, хитрост, която понякога може да бъде малко неприятна и отблъскваща.

— За теб ли? — засмя се Калвин.

— Имам предвид предвидливостта, почти пресметливостта, която държи хората на разстояние, сякаш непрекъснато ги преценяваш. Те са като риби, за които ти внимателно подбиращ мухите.

— Не знам за мен, но ми е ясно какво искаш да кажеш за Ричард. Понякога, когато те погледнеш, сякаш разбираше всичките ти тайни.

— А ти имаш ли много тайни?

— Нито една — след миг на размисъл отговори той и се усмихна. — Мога да ти разкажа всичко.

— И още как.

— Не ми харесва, че ме мислиш за пресметлив и за заговорник — каза той, връщайки се на предишния им разговор, — колкото и хитър да изглеждам. Не звучи много позитивно.

— Знам ли. — Дебора сви рамене и отмести поглед встрани, сякаш въпросът не беше важен. — Но в това има нещо съблазнително.

Тя взе чашата си и отпи голяма глътка вино, без да поглежда Калвин.

Те се върнаха в хотела, но беше ясно, че все още не знаят как ще завърши вечерта. Бяха флиртували, но в края на краищата се бяха затваряли в себе си, за да прикрият чувствата и желанията си. Дебора реши, че е доволна от събитията и е хубаво за нея да действа бавно, доколкото беше свикнала изобщо да не действа, пък и бездруго не познаваше добре този мъж. Но когато той се приближи да я целуне в коридора пред стаята му, се предаде на порива.

Влязоха вътре, като продължиха да се целуват, отначало предпазливо, а после все по-страстно, жадно и настойчиво. Въпреки това, когато ръцете му се плъзнаха към копчетата на блузата ѝ, Дебора усети, че неволно се сковала, и той спря и я погледна. Тя се изчерви, без да е сигурна как да реагира или какво изпитва. Искаше ѝ се очите му да не са на едно ниво с нейните. Безмълвният му поглед я накара да се почувства още по-неловко и Дебора се извърна, ядосана от израза в очите му. Но Калвин протегна ръка и угаси лампата.

Тежките, плътни завеси не пропускаха никаква светлина и мракът накара сърцето ѝ да прескочи един удар, сякаш отново беше в тунела в Микени и бягаше надолу към древното водохранилище. Когато обаче той отново започна да я целува и ръцете му бавно и предпазливо потърсиха разрешение да се плъзнат по тялото ѝ, Дебора се възползва от прикритието на тъмнината, сякаш се отърси от някаква част от себе си. Все едно беше пияна или на почивка, безименна и освободена от всякаква отговорност. Тя го притегли към себе си, съдържайки странното си, неочаквано и обезпокоително желание да се разридае.

57.

Калвин вече беше станал и търсеше къде да отидат да закусят, когато Дебора се събуди. Тя лежа няколко минути, с неопределена тревога за предстоящия ден. След това се изкъпа, облече се и се вторачи безучастно във вестника, докато Калвин се върна.

Хапнаха омлети в малък ресторант. Омлетите бяха превъзходни. Нахраниха се бързо и разговаряха малко. Имаха няколко часа, докато резултатите станат готови, но не можеха да чакат в хотела, нито в някое заведение. Тя погледна часовника си три пъти за пет минути и в края на краищата решиха да чакат в лабораторията, за да разберат какво са установили анализите, веднага щом персоналът беше готов да им каже нещо.

Дебора имаше чувството, че отново е ученичка и чака хирурзите, които оперират баща ѝ, да излязат от операционната. Тогава седя шест часа заедно с една дремеща съседка. Фиксираше голямата стрелка на часовника толкова съсредоточено, сякаш трябваше да я следи как се премества. Вратите се отвориха няколко пъти, но винаги някой излизаше, защото смяната му бе приключила. Най-после хирургът се появи и сърцето ѝ подскочи, заредено с надежда. В същия миг видя изражението му и разбра, че баща ѝ е починал. Стоя права в неестествено бялата стая, докато лекарят търсеше подходящи думи, а дремещата съседка се събуждаше сумтейки. Жената беше от крайно религиозните евреи и я посъветва да разкъса дрехите си над сърцето си в знак на скръбта си. Макар и объркана и озадачена, Дебора се подчини. Това беше последният акт на еврейска ортодоксалност, който извърши. Следващата седмица предизвикателно, но тайно, си купи салата от скариди от магазин за деликатеси в Бруклин и насила ги изяде. Беше спазвала кашер^[1], но сега се разбунтува.

Всъщност, макар че не се завърна към юдаизма, тя все още съжаляваше за онзи ден и за тайно изядените скариди. Това беше израз на негодуванието ѝ на тринадесетгодишно момиче към Бога, който беше отнел баща ѝ. Постъпката ѝ беше непристойна и баща ѝ би я

намерил за оскърбителна, не толкова, защото нарушава обичая, колкото заради злобната ѝ отмъстителност и дребнавост.

Е, това беше много отдавна — помисли тя.

Чакаха във фойето час и половина и най-накрая се появи доктор Керем.

— Много сте нетърпеливи — каза той и размаха адресиран плик, от който извади няколко сгънати компютърни разпечатки. — Готов съм да изпратя резултатите. Искате ли да ги видите?

— Разбира се — отвърна Дебора, като се преструваше, че е спокойна, но прекаленото ѝ безразличие накара Керем да надникне над очилата си.

Чакаха отдавна. Разбира се, че искаха да видят резултатите.

Той им подаде куп листове за всяко изследване. Имаше графични компютърни разпечатки, придружени от страници с цифри и технически обяснения, дебели колкото роман.

— Какво виждам тук? — попита Калвин, размахвайки първата пачка.

— Това е керамиката — обясни Керем. — Анализите показват, че е от осемнадесети или деветнадесети век. Не можем да бъдем поточни, защото през онзи период широката употреба на твърди горива изкривява резултатите.

— Сигурен сте, така ли? — попита Дебора. — Не може да са антични.

— Какво имате предвид под антични?

— От бронзовата епоха. Да речем дванадесети век преди Христа.

— Категорично не.

Тя почувства, че тялото ѝ увисва, сякаш изведнъж въздухът е изпуснат от балон в стомаха ѝ. Това не беше изненада, но все пак беше потискащо. Ричард категорично беше умрял заради копия без никаква стойност и нещо по-лошо — може би бе живял заради тях.

— А човешките останки? — попита Калвин.

— Друго нещо — отвърна Керем.

Дебора осъзна чак след известно време какво бе казал.

— В какъв смисъл? — попита Калвин. Изглеждаше съсредоточен и очите му бяха ясни и изпитателни и не мигаха.

— Трупът не е от същия период — отговори Керем.

— На колко години е? — затаила дъх, попита Дебора. Виж това не го очакваше.

— Не е стар. От по-скоро е.

— Какво? — Тя отвори широко очи.

— Някъде от петдесетте години на двадесети век.

— Сигурен ли сте? — попита Калвин.

Керем придоби оскърбен вид.

— Спектрометърът открива разпадането на радиовъглерода. Измерва възрастта въз основа на известната скорост на разпадане на радиоактивните изотопи в органичен материал и е точен до периоди отпреди петдесет-шестдесет хиляди години. Всичко по-старо от тази граница вече не съдържа радиовъглерод. От друга страна, ядрените опити през петдесетте години на двадесети век значително са повишили нивото на радиация в органичния материал. Разликата между материала преди онези тестове и тези след или по време на тях е отличителна и ясно изразена. Човешките останки очевидно са отпреди ядрените опити, но при всички случаи след периода осемнадесети — деветнадесети век. Трупът е от началото на двадесети век. Смъртта вероятно е настъпила през четиридесетте години.

Дебора усети, че челюстта ѝ увисва. Четиридесетте години на двадесети век? В това нямаше никаква логика.

— Може ли да видя анализите? — попита Калвин.

Керем му даде плика и той озадачено прелисти страниците с информация.

Дебора искаше отново да попита дали всичко това е сигурно, но знаеше, че подобен въпрос е безсмислен и би показал липса на уважение.

— Ами, добре. Ние ще тръгваме.

— Другите резултати ще бъдат готови вероятно след два месеца — каза Керем. — Да ги изпратя ли до музея?

— Другите резултати? — учуди се Дебора. Чувстваше се някак мудна и глупава, сякаш беше леко пияна.

— Испанският галеон.

— А, да. Изпратете ги до музея.

Керем им благодари за интереса им към услугите на Центъра, взе плика от Калвин и ги остави да стоят в празното бяло фоайе, което вече приличаше повече на болница, отколкото на чакалня.

— Добре ли си? — попита Калвин.

— Да. Ще се обадя на Сернига. — Дебора нямаше друг избор. Времето да си играе на детектив беше минало.

— Хубаво. — Той я погледна изпитателно. — Може би умно. Ще се отбия до тоалетната, докато говориш с него. И после предполагам, че ще си вземем нещата и ще тръгнем.

Това беше почти въпрос, сякаш тя можеше да му предложи да прекарат няколко почивни дни в планината. Дебора едва чу думите му, кимна и потърси мобилния си телефон.

Излиза, че трупът не е на Агамемнон. Всъщност напоследък не беше и мислила друго, но въпреки това изпита странно безпокойство. Не ставаше дума за древна мумия, прекарала векове в земята, нито за кости, взети от гробище в края на деветнадесети век. Трупът беше по-скорошен и вероятно нямаше връзка с Шлиман, с разкопките, с Микена и дори с археологията. В мислите ѝ изплува и друг настойчив въпрос, докато колебливо натискаше бутоните на телефона. По време на издирването си беше разсъждавала за изчезналите от спалнята на Ричард предмети, задавайки си въпросите какви бяха те и защо. Сега тези въпроси бяха изместени от един.

Чий беше трупът зад библиотеката на Ричард?

И кой го беше убил?

[1] Кашер — специално приготвена храна според изискванията на еврейската религия. — Б.ред. ↑

58.

— Агент Сернига — каза гласът по телефонната линия.

— Обажда се Дебора Милър. В Атина съм.

— Къде?

— Атина, Джорджия. Научих нещо, което сигурно ще искате да чуете.

— Казвайте.

Тя започна да разказва. Отишла да изследва възрастта на галеона и случайно попаднала на резултатите от тестовете на Агамемнон. Сернига мълчеше, а Дебора продължи да говори бързо, придвижвайки се от точка на точка, без да прави какъвто и да било опит да скрие нещо. Премълча обаче факта, че Калвин е с нея и когато той излезе от тоалетната и ѝ се усмихна, тя се обърна, за да се съсредоточи върху телефонния разговор.

— Какъв е телефонният номер на лабораторията на ЦПНИИ? — попита Сернига, след като мълчаливо изслуша обясненията ѝ.

Дебора погледна квитанцията за тестовете на корабния нос и му го издиктува.

— Вероятно няма да ви кажат повече от мен — добави тя.

— Не искам повече подробности, а адрес за контакт. В момента намирането на хората, поръчали изследванията, е по-важно от самите резултати. Върнете се в Атланта и дръжте телефона си включен.

Дебора затвори. Разбира се. Как бе могла да мисли нещо друго? Не ставаше дума за древна археологическа загадка, а за убийството на най-близкия ѝ приятел. Полицията търсеше убиец, а не труп, и фактът, че беше забравила това, я накара да се почувства унижена и виновна.

Дебора шофираше бързо и се опитваше да открие логика в онова, което бе научила. Новото развитие на нещата я направи съдържана и макар че не съжаляваше за нощта, прекарана с Калвин, нямаше желание да говори. Нито да бъде закачлива или нежна, а да мисли. Не

беше свикнала да говори, докато не беше наясно какво иска да каже. Чувстваше се объркана и малко уплашена.

— Какво има? — попита Калвин.

Тя поклати глава.

— Нищо. Съсредоточавам се.

— Върху шофирането или върху резултатите от изследванията?

Заваля дъжд. Дебора включи чистачките и се смъкна по-ниско на седалката.

— И двете. — Не се усмихна и не откъсна очи от пътя. Думите ѝ трябваше да сложат край на разговора.

— Какво мислиш за трупа?

Дебора почувства, че Калвин не се интересува толкова много, колкото се преструва, от възобновяването на контакта помежду им, но не ѝ се играеше по свирката му. Сви рамене.

— Никакви идеи? — попита той.

— Не.

Калвин се обърна към обляното в дъждовни капки стъкло.

— Сигурна ли си, че си добре? Имам предвид с мен.

— Добре съм, Калвин — раздразнено отвърна тя, като си помисли: „Млъкни и ме остави на мира“. — Съсредоточавам се.

Всъщност мислите ѝ се рееха около три неща — възрастта на трупа, факта, че ФБР има правомощия да разследва престъпления от омраза, и смъртта на чернокожия командир на танк в края на Втората световна война, който не познаваше дъщеря си. Но ако хората, които бяха убили Ричард и се бяха опитали да убият и нея в Гърция, знаеха, че сандъкът съдържа трупа не на Агамемнон, а примерно на бащата на Тоня, забравен командир на „Шърман“, екзекутиран заради любопитството си от военен полицаи расист преди петдесет години, защо тогава бяха толкова настойчиви и дори убийствено отчаяни да се докопат до него?

Звънът на телефона ѝ я стресна и я изтръгна от мислите ѝ. „Ла Кукарача“. Шегата на Ричард. Двамата с Калвин пътуваха в пълно мълчание повече от час, и се насочваха на юг към града, като вече излизаха от гористите склонове на планината Ред Топ. Водите на езеро Алатуна проблясваха през мокрите от дъжда дървета.

— Обажда се Сернига. Къде сте?

— На половин час път северно от околоръстното шосе. Защо?

— Ще ви дам указания за един адрес. Веднага отидете там. Не се отбивайте никъде.

— Добре. Казвайте.

— Трябва ли да спрете, за да си го запишете?

— Ще го запомня — отговори Дебора, притисна телефона към рамото си и със свободната си ръка направи знак на Калвин.

— Какво? — попита той.

— Писалка — беззвучно раздвижи устни тя, извърщайки лицето си от телефона.

— Добре — каза Сернига. — Адресът е улица Грийнкоув 136, на двадесетина минути път южно от летището. Излезте от магистралата на отклонението за Палмето, завийте наляво и карайте четири мили по Хейсбридж Роуд. Ще отидете право на Грийнкоув. Къщата е първата вляво. Отдалечена е от пътя, но би трябвало да я видите. Изглежда запустяла.

Дебора повтори инструкциите на Калвин, който бързо ги записа. Беше се намръщил неодобрително, че го използват за стенограф.

— Какво е това място? — попита Дебора. — И защо трябва да отида там?

— Там са се настанили гърците — с безизразен глас отговори Сернига, — и крият сандъка.

— Как ги открихте? — изведнъж въодушевена попита тя.

— Обадохме се в лаборатория на ЦПНИИ и те ни казаха адреса за обратна връзка.

— Да, разбира се. Чудесно.

— Не съвсем, защото някой ни е изпреварил.

— Всичко... наред ли е? — Дебора не можа да намери подходящи думи.

— Отидете там — заповяда Сернига и затвори.

59.

— Ще те оставя някъде — каза тя на Калвин, без да откъсва очи от шосето. — Къде искаш да спра?

Той се обърна към нея и я погледна, без да отговори.

— Калвин?

— Нещо лошо ли направих? Съжаляваш ли за снощи?

— Не — отговори тя, въпреки че не беше сигурна. — Но не мисля, че трябва да се появяваме заедно там.

— Защо?

— Ами, първо, защото не те поканиха.

— Хубаво — троснато отвърна Калвин. — Много добре. Остави ме пред кантората.

Дебора едва не се извини и не се опита да му обясни, че не става въпрос за него, а че нещата може да станат неприятни, ако други хора ги възприемат като двойка. И че се страхува от онова, което ще види в къщата. Но се въздържа.

Тя спря и го остави. Сбогуваха се набързо и Калвин закрачи към голямата стъклена кула. Дебора потегли и излезе от града. Мина Търнър Фийлд и подкара по околоръстното шосе, но видя знаци само за летището и градчета като Феърбърн, Джоунсбъро и Юниън Сити, чиито имена ѝ бяха непознати. Превозните средства почти изчезнаха и изходите от магистралата се разрешиха през няколко километра. Тя се запита дали не е пропуснала отклонението.

Погледна неравните драсканици на Калвин и вдигна глава точно когато минаваше под табелата за изхода към Палмето. Намали и зави. Отпред се появиха еднолентови шосета и пасища за коне, осеяни с червеникавокафяви хамбари с боядисани в бяло греди. Съвършено нов свят и сякаш друга епоха.

Номер 136 изглежда беше произволен, защото наоколо нямаше други къщи. Както Сернига бе казал, сградата беше навътре от пътя и едва се забелязваше в проливния дъжд. Виждаше се обаче, че е порутена и изоставена. Беше стара къща, вероятно във викторианския стил, голяма и украсена с дърворезби и квадратна кула от едната

страна. Ако все още можеше да се ремонтира, щеше да бъде изящна постройка, макар и огромна и елегантна, без да бъде претенциозна. Наоколо имаше спрели коли и превозни средства с аварийни лампи и сградата сякаш се намираще в центъра на ураган. По стените ѝ проблясваха червени и сини светлини.

Дебора забрави за Калвин, паркира, успокои се като гмуркач, който поема спортна глътка въздух, и излезе на дъжда. Наведе глава и прибяга по неравната чакълена алея към къщата. На верандата я спря униформен полицаи, но очевидно я очакваше, защото когато му каза името си, я пусна да влезе.

Къщата отвътре бе запустяла. Мебелите бяха малко и изглеждаха изоставени, сякаш не бяха се класирали, когато последният собственик беше починал и по-хубавите неща са били продадени. Някъде навътре се чуваше да тече вода. Спукана тръба или пробит покрив?

— Тук горе. — Над перилата на прашното стълбище се наведе Кийн.

Дебора отметна от лицето си мокрите си коси и се качи и той я пресрещна.

— Ах, нейно величество уредничката на музея — с мрачно задоволство каза той.

— Какво става тук? — попита тя. Беше прекалено обезпокоена, за да го репликира.

— Подгответе се. Гледката не е приятна.

Първият труп лежеше прострян по гръб на площадката на стълбището. Ризата му беше разкъсана и на гърдите му с големи, безжалостни разрези, наподобяващи гръцки букви, беше изписана вече позната дума. Атрей. Плътта наоколо беше бледа, но под тялото имаше голяма локва сгъстяваща се кръв. Дебора се подпря на стената, за да не падне.

— Направени са след настъпването на смъртта — каза Сернига, който излезе от една от спалните. — Застрелян е с два изстрела от упор с ловджийска пушка. И после са го разрязали. Кръвта е от раните от пушката.

Агентът на ФБР говореше бързо, произнасяйки думите отривисто, може би от гняв или чувство на безсилие.

— Вижда ли ви се познат?

Дебора погледна трупа. Мъжът беше слаб, вероятно петдесетгодишен и с мургава кожа. Косата и мустаците му бяха прошарени и малко по-дълги, отколкото беше модно. Тя поклати глава.

— Не мисля. Грък ли е?

— Според паспорта му — отвърна Сернига. Дебора не беше сигурна дали това е шега. — Има и други документи, но никой не може да ги прочете. Ще ги изпратя за превод, но мисля, че са от Гърция.

— Документите ли?

— Жертвите. В спалнята има още един. Погледнете го и вижте дали го познавате. И моля ви, огледайте го добре, госпожице Милър. След това ще слезете долу и ще ми разкажете всичко, което все още не сте ми казали и ние ще се опитаме да преценим в колко голяма опасност се намирате.

Той профуча разгневено покрай нея и затропа надолу по стълбите, но по средата спря и се обърна.

— Ако ми бяхте казали за лабораторията преди няколко дни, за да научим адреса на къщата, тези хора щяха да са живи. Би трябвало да се замислите върху това.

Дебора се вцепени, сякаш я беше зашлевил. Кийн гледаше от отсрещния край на коридора. Погледът му беше безмилостен. Тя бързо отмести очи. Лицето ѝ беше пламнало, а устата отворена, сякаш се опитваше да намери думи да каже нещо полезно или поне малко уместно.

60.

Когато се прибра в апартамента си, дъждът беше спрял. По улиците течеше вода. Хорът от щурци и дървесни жаби беше започнал отново. Дебора слезе от колата със сетни сили. Горещият нощен въздух и потискащата влажност като в турска баня изсмукваха и последната ѝ енергия, която беше запазила от срещата със Сернига в Палмето.

Всъщност това не беше среща, а по-скоро словесен дуел, порой от хули, нападки и обиди за намесата, аматьорството, безразсъдната ѝ потребност да крие тайни от единствените хора, които можеха да изправят пред съда убийците на Ричард, и вината ѝ за смъртта на двамата гърци. Кийн се присъедини към тях късно и поне този път само слуша и гледа. След няколко неубедителни възражения за невинност и известно негодувание Дебора млъкна и пое тежестта на обвиненията. Знаеше, че няма смисъл да спори и че агентът на ФБР има право.

Вярно, отначало имаше основателни причини да се съмнява в полицията и по-точно в Сернига. Подозренията ѝ към него се бяха запазили и след като той си призна, че е от ФБР, защото продължи да не ѝ дава информация — но това бяха плитко скроени оправдания за тактиката ѝ. В края на краищата, като разследващ полицай Сернига имаше право да ѝ каже колкото смята за необходимо. Тя, от друга страна, нямаше такова право, и вероятно беше направила достатъчно, за да я обвинят във възпрепятстване на разследването, ако решаха да я подведат под съдебна отговорност. А това може би зависеше от реакцията на гръцкото правителство срещу ФБР, защото не бяха успели да опазят живота на гражданите им.

— Трябваше само да вдигнете телефона — изрева в лицето ѝ Сернига. — И да кажете: „Знаете ли какво, агент Сернига, обзалагам се, че са занесли сандъка в Атина да го датират по въглеродния метод“. Само това трябваше да кажете. Щяхте да станете героиня. Но нямаше да ви бъде достатъчно, нали?

Дебора не можа да измисли обяснение, което би удовлетворило самата нея. Защо отиде в Атина, без да им каже? Заради Ричард ли го

направи, опитвайки се да разкрие тайната около смъртта му, водена от псевдосиновни чувства? Може би. Друго, много по-недостойно обяснение ѝ се натрапваше в съзнанието ѝ като гвоздей, бавно забиван в дърво, докато караше към дома си: че отиде там, за да смае Калвин. Почувства се незначителна, бездарна и изтерзана от срам и самопрезрение.

— За каква се мислите? — изкрещя Сернига. — Аматьор детектив, който може да скрие топката на професионалистите благодарение на гениалността си? Вашето разследване не само ни забави и струва живота на двама души, но и не разкри нищо съществено. Мислите, че става въпрос за археология? — приключи той, възмутен от абсурдността на идеята. — Знаете ли, госпожице Милър, за добре образована и интелигентна жена понякога сте смайващо глупава, по дяволите.

Тирадата му все още отекуваше в главата ѝ, докато нощта падаше над притихналия апартамент. Дебора се опита да послуша музика и да погледа телевизия, но всичко ѝ изглеждаше неуместно, сякаш проява на неуважение към убитите мъже. Тя се примири с тишината и с вината си, хвърли се на леглото и се втренчи във вентилатора на тавана, усещайки полъха му върху изпотената си кожа. По някое време стана, включи компютъра, за да провери електронната си поща. Нищо. Очакваше съобщение от Калвин, но може би беше по-добре, че в момента не трябва да се занимава с него. Той несъмнено имаше право да бъде озадачен и обиден от пренебрежителното ѝ отношение на връщане от Атина. Като че ли Дебора беше предугадила какво ще види в онази къща, и това бе взело връх над романтичните преживявания. Калвин сигурно го беше разбрал.

Не, не беше така. Нещо друго я бе накарало да му обърне гръб и да се затвори в себе си, още преди да разговаря със Сернига и Кийн — усещането, че е допуснала Калвин твърде близо и трябва леко да го отблъсне, за да не я задуши с вниманието си. Вероятно присъщата ѝ самостоятелност, гордостта и изолацията ѝ, които толкова много ѝ подходдаха в училище, когато се чувстваше различна от останалите момичета, внезапно се бяха обърнали против нея като изведнъж озлобило се вярно куче. Докато седеше сама пред синкавото сияние на компютърния екран и гледаше втренчено празната си електронна поща, ѝ хрумна, че импулсивното ѝ отдръпване от Калвин и

внезапното хрумване да запази в тайна от ФБР разкритията си, вероятно са едно и също нещо.

И го разбра едва сега? Виж, Дебора, Сернига има право. За добре образована и интелигентна жена понякога си забележително глупава, по дяволите — ехидно подхвърли вътрешният ѝ глас.

Тя все още седеше умислена, когато забеляза, че лампата на телефонния ѝ секретар бавно мига. Натисна бутона и чу запис на неочакван, но познат глас, изтънчен, образован и малко високомерен.

„Здравей, Дебора.“

— Здравей, Маркърс — отговори тя, сякаш той стоеше пред нея с лулата си в ръка.

„Съжалявам, че не дойдох на срещата в Гърция. Следвах друга улика, която ме доведе обратно тук. Трябва да поговорим, Дебора. Въпросът е там, че... — Той се опита да намери подходящи думи. Гласът му изведнъж стана по-висок и зареден с настойчивост. — Онова, което търсим, съвсем не е каквото мислим... Съжалявам, но... — Маркърс млъкна и на Дебора ѝ се стори, че чу някакво движение. — Пак ще ти се обадя.“

Нямаше второ съобщение.

61.

Дебора се обърна към компютъра. Маркъс щеше да се обади отново. Дори да не се обадеше, тя вероятно вече беше научила колкото знаеше и той. Навярно вече беше разбрал, че трупът е фалшификат и кръстоносният им поход е бил напразен, и затова звучеше толкова...

Разстроен?

Нетърпелив? Разочарован? Чувството ѝ беше познато.

В прозрението ѝ имаше логика, но то я накара да се почувства неспокойна и неубедена. Дебора влезе в търсачката „Гугъл“ и се вторачи в примигващия курсор в полето за търсене, а после пръстите ѝ бавно написаха: Атрей.

На екрана се появиха първите от няколко хиляди попадения — студентски проект за древногръцки мит, сценарий на антична драма, версия на играта „Тъмници и дракони“, с място на действието древна Гърция, дори ваканционни снимки от Микена. В сегашното ѝ настроение слънчевата светлина и усмихнатите лица изглеждаха нелепи.

Дебора се върна на предишната страница и добави още думи в полето за търсене: Агамемнон, толос, злато, Шлиман...

Нищо, освен съвет да провери правописа си.

Тя опита „Атрей“, „керамика“, „гроб“, „гробница“ и „труп“ и получи вариант на страниците, които вече беше видяла, но в различен ред. След това комбинира „Атрей“ с „1940 година“, „Втора световна война“ и „танк «Шърман»“. Последните две думи показаха множество групи с резултати, но в нито един не присъстваше „Атрей“. Всички бяха фокусирани върху справки за войната. Дебора въздъхна, преборвайки се с надигащата се вълна от безразличие, и написа „Атрей, престъпления от омраза“. Чакаше резултатите, когато на вратата се почука.

Погледна часовника си. 22:30. Дано не беше Сернига или лошо, Кийн.

„Калвин“ — помисли тя. Облекчението ѝ се пребори със срама и безпокойството, когато неговото име изплува в съзнанието ѝ.

Долепи око до шпионката, отстъпи крачка назад и се намръщи.
Беше Тоня.

62.

Странно беше да я види в апартамента си. Двете седяха до масата в кухнята и пиеха виното, което Тоня беше донесла. Бяха разговаряли нормално само веднъж, на хиляди километри от Атланта, в някакво гръцко селце, и това вече изглеждаше нереално.

— Агент Сернига дойде в музея днес следобед. Разказа ми какво се е случило. Като видях изражението на Кийн, си помислих, че сигурно се нуждаеш от питие — каза чернокожата жена.

Дебора се усмихна едва-едва и ѝ благодари.

— Кийн не ме харесва.

— Ако това те утешава, той не харесва и мен.

— А ти какво правеше в музея? Мислех, че си напуснала.

— Трябваше да подготвя документите си — ухили се Тоня. — Пък и все още не съм кандидатствала за друга работа. Напуснах, за да покажа на федералните агенти, че с теб не сме приятелки, но може би ще те помоля да ми дадеш втори шанс. Ако полицията ме обвини в намеса в разследването им, ще трябва официално да обявя кога ще подам заявление за друга работа. Може би „Атланта Джърнъл Конститушън“ ще ме поискат като разследващ журналист, но е вероятно да ме назначат отново като кулинарен критик. Няма да им хареса, ако има нещо подозрително в досието ми. По дяволите. Не съм мислила, че някога ще чистя тоалетни.

— Това е само временно, а не...

— Да, докато намеря нещо по-добро. Така казваше майка ми. — Тоня се усмихна дяволито. — Искам да чуя за нощувката ти с адвокат Калвин Бауърс.

Дебора отвори уста от изумление.

— Сернига ли ти каза? — попита тя. Не изпитваше ни най-малко желание да обсъждат този въпрос.

— Не, по дяволите. Никой не ми е казал. Сама се досетих.

— Нямай доверие на репортер.

— А на чистачка? Хайде, момиче, искам подробности.

— Прекарахме приятна вечер.

— Убедена съм. Виждам, че пак си с червило.

— Да ми даваш козметични съвети ли дойде или да чуеш новините ми?

— Какви новини? — с престорена подозрителност попита чернокожата жена, сякаш отклоняваха вниманието ѝ от любовната авантюра.

— Резултатите от изследванията на трупа. — Гласът на Дебора прозвуча тихо и унило в собствените ѝ уши.

Тоня се опитваше да прогони чувството ѝ за вина за смъртта на двамата гърци, но усилията ѝ не помагаша. Истината се рееше невидима между тях и караше Дебора да се чувства някак отдалечена и изолирана, сякаш се намираще в дъното на дълъг, тъмен тунел.

— Намери ли тялото? — попита Тоня.

— Не, но видях резултатите от датирането по въглеродния метод.

— Онова, което мислим ли е?

— Донякъде. Керамиката и вероятно златото са от деветнадесети век. Трупът е от средата на четиридесетте години на двадесети век.

Тоня внимателно остави чашата си.

— Смяташ, че е баща ми?

— Не знам.

— Но какво предполагаш?

— Възможно е. — Дебора беше прекалено уморена и отчаяна, за да спори. — Но нещо не се връзва...

— Това би обяснило защо са замесени федералните агенти. — Тоня стана и в очите ѝ блесна вълнение. — Било е престъпление от омраза.

— Не знам — повтори Дебора и поклати глава. — Не разбирам защо някой толкова настойчиво би искал трупа, дори да съдържа доказателства за това как е умрял. Военните не обичат тези неща да се разравят, пък и новината вече е стара.

Чернокожата жена я погледна обидено.

— Съжалявам.

— Ами ако военният полицаи, който го е убил, по-късно е станал важна клечка или е баща на важна клечка? Това би означавало много. Някой може би се опитва да прикрие убиеца или семейството му.

— Може би. — Дебора не се беше чувствала по-изтощена и унижена, но Тоня, разпалена от предположението си, изглежда, не го

забелязваше.

— Не мислиш ли така?

Това беше предизвикателство, което Дебора не желаше да приеме.

— Предполагам, че е възможно.

— Но не мислиш така.

Тоня не искаше да се откаже. Нужно ѝ беше искрено и ентузиазизирано насърчение, но не го получаваше.

— Смяташ, че баща ми не заслужава вниманието? — попита тя, възвръщайки част от предишната си арогантност. — Мислиш, че ничий нос не може да бъде натрит заради убийството на чернокож през 1945 година?

Дебора отстъпи, подозирайки, че вече е късно.

— Не съм казала такова нещо. Мисля само, че няма логика. Защо убиецът на баща ти ще си прави труда да поставя трупа му сред фалшиви погребални предмети и да му слага маската?

— За да скрие факта, че е американец — троснато отвърна Тоня, — и че е убил един от своите.

— Но ти каза, че трупа на баща ти е бил погребан. Никой не се е опитал да скрие факта, че е мъртъв. Не е било необходимо. Знаели са, че думата на един военен полицаи е достатъчна, за да накара чернокожите войници да мълчат.

Лицето на Тоня се изкриви от гняв, обида и унижение, сякаш Дебора я беше зашлевила.

— Е, тогава всичко е наред — каза тя, обърна се и тръгна към вратата.

— Не казвам, че са били прави.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Тоня, съжалявам. Денят беше... Нямах предвид...

— Няма проблем — отвърна Тоня през рамо и отвори вратата. — Ще се видим в музея.

Тя излезе и трясъкът на вратата отекна в апартамента. Токчетата ѝ затракаха в коридора навън. Дебора беше грохнала от умора и пронизваща, вцепеняваща тъга, и не я последва.

Идеален завършек на деня — помисли тя. — Отчуждаването на последния ти съюзник.

Угаси лампата, приближи се до компютъра и погледна резултатите от последното си търсене: „Атрей, престъпления от омраза“.

Страницата, която се отвори, беше озаглавена „Адвокатска кантора за защита на гражданските права «Южна бедност»: ксенофобски групи по райони“.

В средата имаше оцветена в червено карта на Джорджия, осеяна с разноцветни символи — конфедерални знамена, свастики, бели качулки, черен ботуш, разпятие. Под тях беше показан списък на организациите, свързани със символите горе — Черни сепаратисти, Ку Клукс Клан, Християнско самосъзнание, Расисти бръснати глави, неоконфедерати и неонацисти, всички подразделени в специфични групи, вариращи от Ислямска нация и Нова партия на Черната пантера, Белите рицари на Северна Джорджия и Арийски нации до организация на име Бяла революция в Брукс, Джорджия и Националсоциалистическа групировка в Мороу. Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Най-отдолу в списъка имаше няколко организации, изброени като „други“.

Едната се казваше „Атрей“.

Символът ѝ беше единствен на картата и се намираще точно на мястото на Атланта. Малкото изображение приличаше на жълт триъгълник, но когато се наведе и го разгледа по-отблизо, Дебора видя, че има изрязани цепки на мястото на очите. Златна погребална маска.

63.

Първата ѝ мисъл беше да изчете всичко написано в уебсайта, а втората — да се обади на Сернига.

Той знае — помисли тя. — Затова е тук. Проблемът не е Шлиман, нито Агамемнон, а именно тази организация, каквото и да представлява.

Започна да щрака с мишката, търсейки повече информация за групировката. Текстът за „Атрей“ беше много по-кратък, отколкото за другите ксенофобски групи.

„Малка организация, вероятно със затихнали функции и расистки убеждения. Основана е през петдесетте години на двадесети век, но е толкова обвита в тайнственост, че някои анализатори отричат съществуването ѝ. В продължение на няколко десетилетия групировката или е изчезнала, или е престанала да действа. Името ѝ се появява отново в татуировки на бръснати глави в началото на осемдесетте години и съдейки по редките съобщения в мрежата, има малка и тайна членска маса. Целите им не са ясни, макар че по всяка вероятност са свързани с насилие, омраза към хомосексуалистите, цветнокожите и особено към евреите и черните. Образът на златната маска на знамената и татуировките им, изглежда датира от основаването на организацията, въпреки че значението ѝ не е ясно.“

Отново маската.

Дебора се вторачи в нея. Съзнанието ѝ искаше да се отдръпне, но нещо го привлече. Маската се различаваше от истинската, сякаш умалвяването ѝ беше заличило изяществото на художествената изработка и я бе превърнало в стилизирана форма без орнаменти, досущ театрална маска или...

Емблема.

Дебора беше сигурна, че я е виждала някъде. Вече познаваше маската отлично. В стилизираната компютърна миниатюра имаше нещо познато — не точно в самата маска, нито в безбройните нейни снимки, които беше виждала...

Обзе я същото усещане, каквото изпита при вида на татуировката на младия убиец в Микена — смътното чувство, че има нещо познато в изображението...

Отново се втрени в малката маска на компютърния екран, а после стана и започна да крачи из стаята, опитвайки се да прерови паметта си. Образът в съзнанието ѝ внезапно се проясни: надпис с черно мастило върху дебела бяла хартия.

Забърза към спалнята и грабна чантата, която беше разнасяла из половината земно кълбо. Вътре бяха неотворените писма и сметки отпреди две седмици. Беше ги взела във вечерта на благотворителния прием и не ги беше предала, защото Ричард вече беше мъртъв. Тя ги прерови и го намери — официален бял плик, по-тежък от останалите поради дебелината си като лен структура. Адресът беше напечатан на пишещата машина. Беше изпратен до Ричард в музея — затова го беше получила тя. Ако беше адресиран до жилището му, Дебора нямаше да го види. В горния ляв ъгъл, където трябваше да бъде адресът на подателя, имаше само малка, стилизирана маска.

Изглеждаше безобидна и Дебора си спомни, че когато за пръв път я видя, помисли, че писмото е молба за дарения от местна театрална трупа.

Дебора отвори внимателно плика, използвайки нож, за да среже дебелината хартия, и го изсипа на масата. Предвидливо сложи ръка на устата си — реши да не диша, ако види бял прах, и да избяга на улицата.

В плика обаче нямаше бял прах, а един-единствен лист скъпа хартия. Текстът беше напечатан със същата пишещата машина като адреса. Нямаше подпис, нито дата.

„Знаем за предмета, който притежавате, и какви са плановете ви за него. Трябва да ги промените. Бъдете убеден, че ако този предмет не попадне в ръцете на хората,

предопределени да поемат каузата на великия човек, ужасът му ще поразии вас и изродите, с които сте се свързали, като меча на Всемогъщия Бог. Не позволявайте предметът да излезе от страната, инак ви очаква жестоко възмездие, когато силата му неизбежно се отприщи.“

Дебора остави писмото и отстъпи назад, сякаш в написаното там имаше по-убийствена зараза от антракса или нервнопаралитичния газ.

— Не става въпрос за археология — каза на глас тя, повтаряйки думите на Сернига.

Освен ако откачените привърженици на расистката теория за превъзходството на бялата раса не се мислят за приемници на Агамемнон...

Чакай малко.

Възможно ли беше Троянската война, легендарният прототип на благородство, почтеност и решителност, да бъде сведена до геноцид и опит на водещите сили в Европа да изгонят и заличат от лицето на земята събратята си в Близкия Изток? Запада срещу Ориента? Бели срещу араби? Възможно ли беше древната, псевдомитична война да е символ, който трябва да бъде възприеман като борба между цивилизацията и варварството, православието и ереста, земите, станали родина на ранната християнска църква, срещу неверниците от Изтока? И да се е превърнала в пример за ксенофобско озлобление и неонацистки терор?

Колкото и изопачено да тълкуваше историята и умишлено погрешно да четеше литературата и културата, писмото, изглежда, твърдеше, че Бронзовата епоха на Агамемнон е расистки кръстоносен поход. Освен това, които и да бяха членовете на „Атрей“, те искаха съдържанието на сандъка, за да го използват за нещо ужасно. Пишеше, че там е „мечът на Всемогъщия Бог, способен да отприщи жестоко възмездие“.

Какво беше казал Маркърс? „Не е, каквото мислим.“

Сернига имаше право. Не ставаше въпрос за археология, нито за история, изкуство или дори пари. Дебора все още не знаеше какво има в сандъка, тъй като всичките й предположения се бяха оказали неверни, но вече й беше ясно защо някои хора са готови да убиват

заради него. Те не биха се спрели пред нищо, за да го вземат, защото мислеха, че съдържа оръжие с изключително разрушителна мощ.

64.

— Да — каза тя по телефона. — Спешно е.

Дебора повтори името си и зачака. Стаята беше осветена само от екрана на компютъра. Гласът, който се чу по линията, беше забързан, отривист и сприхав.

— Сернига. Какво искате?

— Намерих писмо, изпратено до Ричард два дни преди смъртта му. Той така и не го е получил. Отворих го едва сега, но разбрах защо се опитаха да ме убият в Гърция. Не са могли да намерят писмото и са предположили, че съм го прочела.

— Какво пише?

Тя му прочете текста, като вдигна листа към светлината на екрана, за да вижда по-ясно през найлоновото пликче, в което го беше сложила. Този път нямаше да рискува. Щом приключи, последва дълго мълчание.

— Агент Сернига? Там ли сте?

— Вкъщи ли сте?

— Да.

— Стойте там и не говорете с никого.

— Оръжие е, нали? — попита Дебора, когато агентът на ФБР пристигна.

Той не беше сам. Зад него се мръщеше Кийн.

— Кажете, Сернига — подкани го тя. — Оръжие ли е?

Агентът въздъхна и се вторачи в писмото. Не каза нищо, докато не го изчете внимателно.

— Трябва да знаете всичко, нали? — попита той.

Дебора искаше да се усмихне извинително, но очите му бяха остри и устните стиснати. Сернига погледна Кийн, сякаш беше твърде ядосан, за да говори само той.

— Кажи й.

— Всичко ли? — попита Кийн и го погледна недоверчиво и гневно.

— Ако ще ѝ затвори устата и ще я отстрани от пътя ни за десетина минути, да.

Дебора пламна.

— Добре — рече Кийн и седна. — Да предположим, че е оръжие. Групиранката „Атрей“ се споменава от петдесетте години на двадесети век. Съобщенията им са непостоянни, винаги пълни с неясни апокалиптични глупости. Никога не са поемали отговорност за нищо и макар да знаем, че имат връзки с ултрадесни организации, склонни към насилие, не можем да разберем какви са целите им. Известно време изглежда ги е предвождал евентуалният им основател, местния предприемач и мултимиллионер Едуард Грейвс. Умрял е през шестдесетте години и не знаем кой е поел ръководството. Известно ни е, че голяма част от парите му са скрити и се предполага, че огромна сума е била отделена за бъдещето на „Атрей“. Повечето запознати със случая смятат, че организацията вече не съществува, дори след като името ѝ отново изплува преди няколко години. И после „Атрей“ се появи във връзка със смъртта на някакъв англичанин във Франция.

— Бащата на Маркърс.

— Предполагам. ФБР не знаят какво е правил там, освен че се е опитвал да се сдобие с някакви археологически останки на черния пазар. Британската полиция претърси дома му и намери доказателства за връзка с Едуард Грейвс в края на Втората световна война. Споменава се маска...

— Грейвс служил ли е в армията по време на войната? — прекъсна го Дебора.

— Да — отвърна Сернига. — Бил е военен полицаи. Защо? Има ли още нещо, което не сте ни казали?

Тя преглътна. Тоня искаше историята ѝ да бъде запазена в тайна.

— Е? — изпитателно повиши тон Сернига.

Изглеждаше по-студен и по-опасен от всякога и Дебора си представи труповете на двамата гърци, чийто живот можеше да спаси...

— Бащата на Тоня е служил в полк от чернокожи, който е преминал през Южна Германия в края на войната.

Разказа им всичко. Включително спомена за вероятността трупът под маската да е бил на Андрю Мълигру, бащата на Тоня.

Кийн се намръщи и наведе глава. Сернига я накара да повтори историята два пъти, като си водеше записки и ги препрочиташе. Това очевидно беше новина за тях. Вероятно обаче не променяше нищо, но Дебора беше доволна, че най-после може да предложи нещо, което Сернига не знае. Макар че чертите на лицето му не бяха омекнали, когато я погледна.

— Мислех, че татуировката на младежа, когото видях в Гърция, е римска — добави тя, — всъщност е била германска.

— Двете неща са свързани — рече агентът. — Управниците на Третия райх са се мислели за потомци на древните гърци и римляни.

— А оръжието...

— Не се отказваш, нали?

— Мислех, че ако знам какво става, мога да помогна.

— Както помогнахте на двата трупа в Палмето? — сръза я Кийн.

Дебора отново наведе глава.

Сернига заговори сухо и монотонно.

— Поради особеностите на осветлението в стаята зад библиотеката преценихме, че сандъкът с трупа и предметите от погребението е бил два на един метър, горе-долу с големината на ковчег. Освен това смятаме, че е бил подвижен. Тялото е било на дълбочина тридесет сантиметра от капака на сандъка, но определено не на нивото на пода. Ако предположим, че е било на височина метър и нещо, това означава, че под трупа е имало скривалище — с размер около един кубичен метър. В такова голямо пространство може да се скрият всякакви оръжия.

— И не говорим за кутия с пистолети — ехидно подхвърли Кийн.

— Смятаме, че оръжието може да е подобно на оръжието за масово унищожение, които така и не намерихме в Ирак. Направено е в нацистка Германия в последната година на войната и е пренесено тайно заедно с фалшиви антики като прикритие. Известно е, че германската ядрена програма е била доста напреднала, но едва ли са имали материал за атомна бомба. Това обаче не означава, че не са имали материали, които впоследствие са превърнали в някакво устройство, може би „мръсна бомба“, както я наричат.

— Ако в сандъка е имало радиоактивен материал — тихо каза Дебора, — той е бил защитен толкова добре, че радиацията е била абсолютно контролирана. Дори да е изтекло минимално количество, датирането по въглеродния метод би открило масирано увеличаване на радиоактивни частици.

Тя все още се опитваше да се преструва, че това е размяна на идеи, а не нещо като наказание за предишните ѝ действия и бездействия. Искате да знаете какво става? — сякаш злорадстваше Сернига. — Ето какво. И ако ви плаши до смърт, няма кого друг да обвинявате, освен себе си.

— Склонни сме да мислим, че оръжието е химическо или вероятно биологическо — рече Сернига. — Нацистите са извършвали задълбочени проучвания в тази област.

В концентрационните лагери — помисли Дебора и отново почувства, че стомахът ѝ се свива.

— Например едра шарка — самодоволно се ухили Кийн. — Или някой гаден грип, или няколко стъкленици с бубонна чума...

— Ричард знаел ли е? — попита тя.

— Не е имал представа — отвърна агентът на ФБР. — Мислел е, че ще обяви едно от най-великите открития на века, ще направи известен музей ви и ще стане национален герой за народа на Гърция.

Новината беше добра, но от неговата уста прозвуча глураво и просташки.

— Също като вас, и той не е знаел какво става — добави Сернига.

— Мислел е, че става дума за изкуство и история — откровено се озъби в лицето ѝ Кийн и Дебора отново наведе глава. — Можете ли да повярвате?

— А руснакът? — попита тя. — Писмото в него загатваше...

— За какво мислите, че става дума, по дяволите? — с гневен вик я прекъсна Сернига. Лицето му се зачерви и започна да пулсира. — Смятате, че искаме съветите ви като на някакъв проклет експерт, гений, който може да свърши нашата работа? Сто пъти ви казах, че руснакът няма нищо общо с разследването.

— Мислех, че...

— Стига толкова. Върнете се към книгите си и мислете върху тях. Вече не сте заподозряна. Що се отнася до мен, намирам, че ни

пречите. Махнете се от пътя ни и не се бъркайте. Отидете на почивка.
— Защо да не отиде в Русия? — иронично подхвърли Кийн.
— Където и да е — просъска Сернига. — Само не се появявайте
пред очите ни, докато всичко приключи. Ясно ли е?
Дебора смазано кимна.

65.

На Червения площад се изливаше дъжд. Дебора беше в Москва от два дни и през цялото време валеше толкова безмилостно, че беше невъзможно да си представи града без сиво небе, мокри дървета, лъщящи павета и блестящи кубета.

Два дни.

Знаеше, че това е пълно безумие. Не трябваше да идва тук. След като от десет години не беше напускала Щатите, в рамките на няколко седмици беше предприела две абсолютно непланирани пътувания в Европа. Не можеше да си го позволи и щеше да изплаща цялата абсурдна екскурзия до края на година. И дори през по-голямата част от следващата. В Гърция беше скъпо, но новата капиталистическа Русия далеч я превъзхождаше. Какво правеше тук, за бога?

За да последва насериозно съвета на Кийн и Сернига, сякаш това щеше да изтрие от паметта ѝ презрението, с което я нарекоха глупачка и аматьор? Или за да прогони други образи от съзнанието си?

Мъртвите гърци. Отворените им очи...

Или за да се скрие в друг континент?

Това последното май е най-близо до истината — отбеляза вътрешният ѝ глас.

Имаше обаче още въпроси, които искаше да зададе. Сернига беше казал, че не става дума за археология, нито за руснаците или за Магдебург, но Дебора беше сигурна, че има и нещо друго, което той не спомена. Същността на целия този трагичен фарс. Тя го чувстваше от самото начало — усещането, че кучешките следи, по които върви, всъщност са на вълк или на нещо по-голямо и странно. Щеше да го разпознае само ако заобиколеше ъгъла и го видеше да я дебне.

Беше дошла в Русия, въпреки липсата на достатъчно пари и здрав разум, твърдо решена да проследи дирите още по-нататък, или докато избледнеят напълно, или докато я доведат до звяра.

Предишния ден, след безкрайния полет, Дебора свърши три неща. Запази си стая в хотел „Белград“ близо до парка и само на една спирка с метрото от Кремъл. Посети музея „Пушкин“ и изумено

разгледа съкровището на Приам — прочутата сбирка от древни артефакти, които преди сто години Шлиман бе открил в Троя и пренесъл тайно в Германия. Все още не знаеше има ли връзка между съкровището и новото ѝ разследване — освен факта, че смъртта на бившия съветски агент на една пресечка от музея в Атланта и в нощта, когато оттам беше открадната колекция от исторически ценности от времето на Троянската война, не е случайна. Колекцията на Ричард бе фалшификат, но и двете сбирки се бяха намирали в Берлин през 1945 година, когато руснаците чукаха на вратата — и двете бяха изнесени от страната.

И третото, което направи, беше да се обади на Александра Волошинова, дъщерята на убития руснак. Всъщност звъня два пъти. Първия път отговори мъж, заяви, че не разбира какво го пита и затвори. Втория път отговори Александра, но и тя не беше по-общителна; все пак записа номера на Дебора в хотела, в случай че промени решението си.

На другата сутрин се обади.

— Съпругът ми не обича да говоря за баща си. По-точно за работата му. Но аз ще се срещна с вас.

Двете трябваше да се видят на площада, ограден от претенциозната стара сграда на универсалния магазин ГУМ и мавзолея на Ленин, зад който се червенееха тухлените стени на Кремъл. Дебора се загърна в тънкото си палто и тръгна на югоизток, където огромните причудливи кубета на „Свети Василий Блажени“ блестяха в червено-златисто в дъжда. Усети силна тръпка на вълнение, че е тук.

Беше достатъчно възрастна, за да помни какво означаваше Съветския съюз за Америка през седемдесетте и осемдесетте години на двадесети век, въпреки че представата за заплахата от студената война и надпреварата във въоръжаването бе създадена преди всичко от пропагандни поръчкови филми. Макар че беше в разгара на лятото, Дебора малко се изненада, като че очакваше, според щампите, площадът да бъде покрит със сняг, и се стресна от познатата емблема на „Макдоналдс“ в съседство с една мрачна каменна фасада, украсена със сърп и чук. Тя знаеше, че Съветският съюз вече не съществува, но атмосферата на стария режим се чувстваше толкова осезаемо във влажния въздух, сякаш външната показност на западния демократичен

капитализъм е временна коледна украса, която печално ще бъде свалена след няколко седмици.

Александра Волошинова беше възпълна като баща си, на четиридесет и няколко години, бледа. Лицето ѝ беше безизразно и малко сурово, а очите черни и предпазливи и непрекъснато се стрелкаха насам-натам, сякаш търсеха някого. Беше с дълго черно манто и светлосив шал. Неизвестно защо, Дебора очакваше да види по-млада жена, и отстъпи встрани, за да се дръпне от пътя ѝ, мънкайки извинения, преди да се досети, че е тя.

— Дебора Милър? — попита жената. Гласът ѝ беше равен, а лицето ѝ безизразно, дори без знак на учтивост.

— Да — усмихна се Дебора. — Вие трябва да сте Александра.

— Сергей Волошинов ми беше баща — каза тя, сякаш правеше тънка разлика. — Защо сте дошли?

Дебора, която се бе въодушевила от факта, че рускинята се съгласи да се срещнат, се почувства обезсърчена. Очевидно Александра не искаше да говори и не я желаше там.

— Опитвам се да разбера какво се е случило с баща ви, защото мисля, че е свързано със смъртта на един друг човек.

— Но вие не сте от полицията.

— Другият човек беше мой близък приятел.

Жената се замисли, като притискаше като щит чантата до едрия си корем.

— Полицайте казаха, че попаднал в покрайнините.

— Мисля, че това не е истина.

— Госпожо Милър... — започна рускинята.

— Госпожица — поправи я Дебора и се усмихна.

Александра Волошинова спря и я погледна и неочаквано лицето ѝ за миг също се разтегли в усмивка.

— Не сте омъжена — отбеляза тя. — Не е лошо.

— Засега определено е добре.

Рускинята кимна и сетне неочаквано я хвана за ръката и я задърпа към „Свети Василий Блажени“.

— Баща ми беше... — без да я поглежда, каза тя. — Не разсъждаваше добре.

— Бил е... психически неуравновесен?

Александра се замисли и се усмихна мрачно.

— Луд. Баща ми беше луд.

Дебора не намери да каже нещо подходящо, затова я остави да говори.

— Майка ми почина преди шест години. Той дълго време тъгува. Не ядеше. Не излизаше. Беше като вцепенен, само седеше в апартамента си. И след година-две полудя... — Тя махна неопределено с ръка, но жестът изразяваше не толкова тъга, колкото раздразнение. — Внезапно започна да се интересува от предишната си работа. Прекалено много. Четеше и говореше само за нея. На всички! На мен, на семейството ми, на хората в магазините, по ресторантите, в парка. И все едно и също. Бил горд руснак, работил за страната си, знаел тайните ѝ и не вярвал на американците и англичаните, нито на предишното съветско правителство. Те били лъжци и убийци. А какво било сега? Хамбургери и улични банди, изчанчени дрехи и мафия, а бедните продължавали да гладуват като по времето на Сталин и царете... Едно и също. Непрекъснато.

Гласът ѝ стана по-груб и рязък, докато възпроизвеждаше тирадата, която несъмнено беше чувала хиляди пъти.

— Той беше луд, стар човек. Дразнеше всички. Присмиваха му се. А сега е мъртъв и това е добре. За него. За моето семейство. За мен — заяви Александра, сякаш предизвикваше Дебора да оспори думите ѝ.

— Защо е отишъл в Америка, щом като я е мразел толкова много?

— Защото беше луд. — Александра сви рамене. — Не знам.

— Възможно ли е да е разследвал някакъв стар случай от службата му в МВД?

— Да разследва?

— Да се опитва да научи повече за нещо от миналото.

— Може би — безучастно отговори рускинята. — Баща ми написа много писма, но не съм ги чела.

— Във вас ли са?

— У дома. Няколко кашона. Изчистиха апартамента му и ми изпратиха кашоните. Какво да правя с тях? Защо са ми?

— Може ли да ги видя?

Александра я погледна.

— Приятелят ви, който е починал, любовник ли ви беше?

Прямотата на въпроса накара Дебора да се засмее.

— По-скоро ми беше нещо като баща.

— Добре — отвърна Александра и се вторачи право напред. —
Може да ги видите.

Влязоха в метрото. Дебора направи като Александра — изсипа шепа монети, без да каже нищо или да се усмихне. От време на време се усещаше, че гледа прехласнато барелефите и мозайките, които украсяваха по-старите станции — украински селяни със снопове пшеница, прегръщащи се производители на трактори с гаечни ключове в ръце, образи на Ленин, изнасящ вдъхновени речи, изображения на победоносната съветска пехота и танкове. Както и в Гърция, имаше чувството, че е попаднала в друг свят.

— Казахте, че баща ви е живял в Магдебург — напомни й Дебора веднага щом отново излязоха на открито, защото Александра категорично бе млъкнала в препълнената мотриса.

— В щаба на МВД в Източна Германия. Баща ми беше...
изпратен там като млад.

— През петдесетте години на двадесети век?

— Да.

Дебора се замисли. Нямаше логика. Защо германците ще се опитват да изпратят труп в град, който ще падне в ръцете на руснаците и ще стане част от съветската империя? Магдебург се намиреше югозападно от Берлин, но не достатъчно далеч от границата с Полша, за да се смята в безопасност, и определено далеч от значително по-сигурното убежище на Швейцария. Пък и ако разказът на Тоня беше истина, американците бяха нападнали германския конвой далеч на юг от Магдебург. Пренасянето му в града би било безсмислено и те не биха се опитвали да го направят. Следователно оставаше една-единствена обезкуражаваща възможност: Сернига имаше право. Нямаше връзка. За каквото и да ставаше дума в писмото на руснака, там не се споменаваше за конвоя, който Андрю Мълигру беше атакувал...

Останките не са стигнали до Магдебург... Въпреки всичко, Дебора подсъзнателно усещаше, че съществува връзка. Имаше чувството, че нещо ѝ се изплъзва, и че цялата история е като картина,

която трябва да погледнеш под подходящ ъгъл, така че щрихите да добият смисъл.

— Казахте, че баща ви непрекъснато говорел едно и също и е бил обсебен от стари идеи и проблеми.

— Обсебен — повтори Александра. Думата очевидно ѝ хареса.
— Да.

— Имаше ли определени случки или събития, които е споменавал?

Рускинята се поколеба.

— Не. Само общо, нищо определено.

Тя отмести поглед встрани и Дебора почувства, че не казва истината.

Александра и съпругът ѝ живееха в сив и олющен висок блок от ерата на Брежнев, на един час път от центъра на града. До сградата се стигаше по пътека, водеща надолу през горичка от сребристи брези. Качиха се на четиринадесетия етаж с раздрънкан асансьор, боядисан в отровно яркозелено и вонящ на ферментирала урина. Апартаментът беше малък и обзаведен оскъдно, но чист. Александра покани Дебора вътре с почти имперско благоволение, горда, че го притежава и го поддържа добре. От прозореца Дебора преброи четири други съвсем еднакви блока и безброй подобни сгради, простиращи се по пътя, по който бяха дошли.

Василий, съпругът на Александра, беше едър и широкоплещест човек, изглеждаше на петдесет и две-три години. Твърдеше, че не говори английски. Той огледа критично Дебора и тромавото ѝ телосложение, когато тя влезе в стаята като изгубила се, безкрила птица. Александра му каза нещо на руски. Изражението ѝ беше строго, а гласът ѝ сериозен. Той изсумтя няколко пъти и сетне поздрави Дебора по-радушно, отколкото тя очакваше, а накрая като си подсвиркваше, излезе.

— Отива да купи нещо за ядене — обясни Александра. — Ще вечеряте тук.

Това беше покана и Дебора ѝ благодари, като съобрази, че изгонването на съпруга е свързано с темата, която искат да обсъдят.

Имаше пет големи кашона, надписани само с адреса на апартамента.

— Ето — каза Александра и презрително посочи към ъгъла, където бяха натрупани. — Можете да ги отворите.

Тя отиде в кухнята да направи кафе и остави Дебора сама с кашоните и с определеното усещане, че дъщерята на убития мъж с удоволствие би ги изгорила. Бяха пълни със стари кафяви пликове и листа, някои напечатани педантично и събрани в папки, а други бяха изписани с привидно несвързани драсканици. Тя въздъхна дълбоко. Всичко беше на руски и Дебора не разбираше нито дума.

— Бихте ли ми помогнали да прочета нещо? — попита тя, когато Александра се върна, носейки поднос с кафе и сладкиши.

— Няма нищо интересно — намръщи се рускинята.

— Само ми кажете какво пише на папките.

Александра се намръщи още повече, а после нелюбезно изръмжа и се отпусна на тумбестата възглавница до най-близкия кашон.

Дебора не знаеше какво да очаква. В края на краищата Сергей Волошинов едва ли би пазил официални документи. Дори да е пазил, едва ли след смъртта му биха ги изпратили на семейството му. Докато Александра прелистваше първите две папки, съдържаното ѝ, подобно на маска лице, се опъна и помръкна.

— Нищо — заяви тя. — Само глупости.

Доколкото Дебора виждаше, голяма част от папката съдържаше писма, много от които написани на официални листове с държавния герб на Съветския съюз.

— Какво пише там?

— За неговата... обсебеност.

— Класифицирана информация ли е това? Имам предвид тайна ли е? Опасно ли е за вас, ако ми го кажете?

Неочаквано лицето на Александра разцъфна в мрачна усмивка.

— Не. Баща ми работеше в дирекция „Охрана на границата“. Беше войник и дребен чиновник, бюрократ. Работеше с важни фигури, които се занимаваха с тайни и опасни неща, но той не беше от такъв ранг.

— Тогава не разбирам какво не искате да ми кажете.

Александра скочи бързо и Дебора трепна, уплашена, че едрата жена ще я удари. Тя обаче ритна два пъти първия кашон, като го

преобърна и разсипа съдържанието му, крещейки нещо на руски. Каменното ѝ лице сега се зачерви от гняв.

Дебора стана и започна да се извинява.

— Не — каза Александра. — Не вие трябва да се извинявате, а той.

Тя отново ритна кашона, който се разкъса.

— Баща ви? Защо?

— Заради това. Тези глупави... срамни тъпотии.

— Не разбирам — повтори Дебора и протегна ръце, сякаш да я успокои. — Моля ви, кажете ми. За какво става дума?

Александра се опита да се овладее, но лицето ѝ остана пламнало от гняв.

— Баща ми беше глупак. — Огорчението ѝ премина в срам. — Години наред беше добър войник на родината си и работеше за комунистите в Източна Германия.

— В Магдебург — подсказа Дебора.

— Да, в Магдебург. Отличиха го с медали и награди, но после го върнаха в Русия и му отнеха...

— Ранга?

— Понижиха го в ранг. Престанаха да му вярват. Петнадесет години работи за КГБ, но се промени. Когато се пенсионира, беше с по-нисък ранг, отколкото в ГДР.

— С какво се занимаваше? — предпазливо попита Дебора, убедена, че ѝ предстои важно разкритие.

— Написа всичко това — отвърна Александра и грабна шепа писма.

— Какво пише там?

Александра застана неподвижно, леко наклони глава и притвори очи, сякаш в религиозен унес, а после ръцете ѝ се раздвижиха сами, и без да гледа, извади лист от купчината.

Листът се различаваше от останалите. Беше гланцов, с отпечатана черно-бяла снимка, нашарена с червени линии и стрелки и с надраскани с маркер букви на кирилица. Тя го сложи внимателно върху тънкия килим, сякаш беше нещо чупливо или взривоопасно. Очите ѝ бяха премрежени и невиждащи. Бутна го към Дебора.

— Какво е това? — попита Дебора, взе го и погледна рускинята, но не получи отговор и се вгледа в снимката.

Всъщност фотографиите бяха четири, на едно и също нещо, снимано от различни ъгли — човек, легнал по гръб, със затворени очи и леко отворена уста. Две от снимките бяха сиви и мъгляви изображения на торса му, а другите показваха отблизо лицето му и бяха по-ясни и контрастни. И на двете се виждаше точка в челото на мъжа. Приличаше на дупка от куршум.

— Не разбирам. — В гласа на Дебора се прокрадна нетърпение, защото рускинята се държеше прекалено театрално. — Кой е този?

Александра продължаваше да мълчи и Дебора изпита странното усещане, че мълчанието ѝ е многозначително и подсказващо нещо. Повдигна вежди и отново погледна снимката.

— Какво? Кой е...

Но още докато задаваше въпроса, успя да фокусира детайлите на листа. Рядката черна коса, сресана към ушите, бледата кожа, веждите, брадичката, формата на носа, грижливо подстриганите мустачки под него като четка за зъби...

— Не, не може да бъде.

Дебора се взря още по-съсредоточено в снимката.

— Не може да бъде — повтори тя. — Прилича на...

— Хитлер — без да я поглежда, каза Александра. — Прилича на Хитлер.

— Адолф Хитлер. Да, но...

— В края на войната Хитлер се е самоубил в бетонен бункер, нали?

— Да. — Дебора загуби ориентир. Имаше чувството, че газии в мъгла. Нямахме представа какво я чака, когато се разсее.

— Руснаците отишли там и намерили трупа му. Имало и други. Взели ги, за да ги изследват и погребат, но телата били увредени и времето било много горещо, затова по заповед на НКВД не ги закарали в Москва, а в щаба на военното разузнаване...

— В Магдебург — бавно добави Дебора. Мъглата се завъртя във вихрушка, връхлитайки я стремително.

— Да, в Магдебург — повтори Александра. — Нещата са прости и ясни. Всички знаят истината. С изключение на баща ми. Ненормалният ми баща отиде да работи там и идеята го обсеби...

— Трупът не е стигнал до Магдебург. Останките на Адолф Хитлер не са стигнали до Магдебург — перифразира Дебора,

включвайки думата, употребена в писмото на Сергей Волошинов в нощта на убийството му.

Тоест трупът, който беше датиран по въглеродния метод...

Не. Ричард бе държал трупа на Хитлер в тайната си стаичка в Атланта? Не беше възможно. Как би могъл? Как се беше озовало тялото там?

Така както съкровището на Приам се е озовало в музея „Пушкин“ — отговори вътрешният ѝ глас.

Три часа по-късно Василий се върна и сложи покупките на масата в кухнята, а Александра се залови да готви. Дебора седеше на кресло, тапицирано с пъстра басма, и гледаше кашоните, които бяха преровили. В съзнанието ѝ се блъскаха нови хипотези.

Ако Сергей Волошинов имаше право, тогава всички — тя, Ричард, Маркърс и баща му — се бяха заблуждавали през цялото време. Дебора още отначало предполагаше, че намереното в руснака писмо се отнася за трупа в сандъка, пренасян от германския конвой и озовал се в тайната стая зад библиотеката на Ричард — и сега знаеше, че това е истина. Сгрещи обаче, когато реши, че германците са възнамерявали тялото да стигне до Магдебург. Те бяха искали да го закарат в Швейцария на безопасно място, а руснаците го бяха изпратили в Магдебург, макар и по-късно, и ако Волошинов беше прав, бяха взели друг труп.

Волошинов, пък и не само той, мислеше, че тялото, намерено от руснаците в Берлин, е на някой от неколцината мъже, наети като двойници на Хитлер. Този труп двойник беше закаран в Магдебург за изследване, потвърждаване на самоличността и евентуално погребение, а истинският тайно беше изнесен от страната. Десет години Волошинов беше разследвал историята за американската военна част, атакувала германския конвой на няколко километра от швейцарската граница, и още по-дълго, за да разбере какво се е случило после с товара на конвоя. Когато бе решил, че е открил последното му местонахождение, той си беше извадил виза и бе заминал за Атланта.

Така шефовете му се бяха отнесли към теориите му като към безумие и отказът му да ги изостави бе завършил с отнемането на медалите му и преназначаването му на чиновническа работа в Москва. Благодарение на неохотната преводаческа помощ на Александра, Дебора бе проследила същината на доводите му и вече съвсем не беше сигурна, че всичко е мания по конспиративни теории.

В писмата имаше убедителни доказателства, че не само Волошинов се беше занимавал с този случай, дълго след като му бяха заповядали да се откаже. Много други хора също са изпитвали съмнения за останките, погребани в Магдебург. Самият Сталин беше обвинил англичаните и американците, че са позволили на Хитлер да избяга, дори, че са го уредили да живее в някоя чужда, вероятно южноамериканска страна. Това може би беше дезинформация, с цел да представи западните съюзници като мекушави, дори приятелски настроени към човека, когото Русия ненавиждаше. От друга страна обаче беше ясно, че Сталин съвсем не е бил сигурен, че руснаците са намерили именно трупа на Хитлер.

Доколкото Дебора схвана, тезата на Волошинов се основаваше на комбинация от официални документи, разкази на очевидци и слухове. Окончателната картина беше неясна и противоречива. Волошинов очевидно се бе възползвал от непоследователността, и дори бе привлякъл внимание към празнотите и въпросителните в разказа си, сякаш те доказваха пропуските в официалната версия за събитията. Част от основателните доводи идваха от полковник от МВД на име Меншиков. Неговите писмени показания бяха адресирани в писма пряко до Волошинов. Писмата бяха подобни на онова, което Волошинов беше носил в нощта, когато беше убит. Преди да се запознае с бащата на Александра, навремето млад новобранец в Източна Германия, Меншиков бил пехотинец в Седемдесет и девета руска част на фронтовите линии по време на превземането на Берлин. Той твърдеше, че е присъствал, когато бункерът е бил претърсен. Изслушал показанията на оцелелите и наблюдавал как изравят овъглените трупове на Хитлер и Ева Браун от плитък гроб в градината на канцлерството.

Хитлер беше умрял на 13 април 1945 година. Според същите показания жертвата се самоубила с изстрел в главата със собствения си пистолет „Маузер“. Невестата му погълнала цианид. Двата трупа били изнесени навън, залети с бензин, специално купен за целта преди няколко дни, и изгорени пред очите на адютанта на Хитлер, майорът от СС Ото Гюнше. Свидетели на кремацията бяха Гюнше, Мартин Борман, Йозеф Гьобелс, камердинерът му Хайнц Линге и шофьорът му Ерих Кемпке, но поради масираните съветски бомбардировки се беше наложило да изоставят кладата преди труповете да бъдат напълно

изгорели. Пазачите на сградата, Евалд Линдлоф и Ханс Райзер, които ги погребали, свидетелстваха, че телата били изгорели до неузнаваемост. Други членове на германското висше командване също се бяха самоубили, включително цялото семейство Гьобелс — Йозеф, съпругата му Магда и шестте им деца.

Няколко дни след смъртта на Хитлер руснаците бяха намерили онова, което бяха помислили за неговите останки. Според Волошинов през онези дни истинският труп е бил прибран в сандък, и с въоръжен ескорт е бил изпратен на юг към швейцарската граница. Той твърдеше, че трупа, изровен от руснаците, е на един от двойниците на Хитлер, но не беше сигурен точно на кого. Някои доказателства сочеха към Густав Вебер, други към актьор на име Андреас Кронщад, а трети към Юлиус Шрек, член на нацистката партия от двадесетте години на двадесети век и любим шофьор на Хитлер. Волошинов пишеше, че един от тези хора е бил заснет нарочно от германците до кладата, след което тялото е било сложено в дървен сандък и транспортирано в руската лаборатория по патология в Берлин. На 8 май 1945 година, докато Европа беше празнувала Деня на победата, руският съдебен патолог доктор Фауст Шеровски и патоанатомът майор Ана Маранц бяха извършили аутопсия на тленните останки.

В края на краищата трупа беше погребан в запустял парцел на Клаузенерщрасе 3032 в Магдебург и бе останал там до 1970 година, когато КГБ очевидно в опит да попречи на Хитлер да получи статута на мъченик за десните симпатизанти и германските националисти, бяха изровили тялото и го бяха унищожили, разпръсквайки праха над река Бидериц.

Освен неясния отрязък от време между смъртта на Хитлер и откриването на трупа от руснаците, когато със сигурност истинското тяло беше изнесено от страната, отначало Дебора реши, че всъщност има малко доказателства за достоверността на историята на Волошинов. Но колкото повече информация поемаше, насърчавайки Александра да превежда, толкова повече започваше да си задава въпроси.

В разказите на пленените германци, които бяха намерили трупа на Хитлер, след като се беше самоубил, и после бяха участвали в изгарянето му, имаше несъответствия. Според показанията им раните от огнестрелно оръжие бяха на различни места. Едни казваха, че са в

устата, други в слепоочието, а трети в окото. Един твърдеше, че трупът на Хитлер е бил на дивана до тялото на Ева Браун, а друг, че е бил сам на стол. Петната кръв върху дивана бяха описани с различна форма.

Първият детайл обаче, който наистина я порази като странен, беше относно транспортирането на трупа от Берлин до Магдебург. Според официалните доклади руснаците бяха погребали тялото край пътя и после отново го бяха изровили. Тази любопитна схема се повтаряше девет-десет пъти между Берлин и Магдебург. Властите не обясняваха причината за това и Волошинов бе направил собствени изводи, а именно: че руснаците са се колебаели между желанието си да научат повече за трупа и стремежа си да го унищожат. Двата порива произтичаха от очевидна несигурност за самоличността на тялото и мъчително безпокойство, че то не е на Хитлер.

Дори след като била извършена официална аутопсия, резултатите повдигнали още повече въпроси. Оцелелите от бункера германци твърдо настоявали, че Фюрера се е застрелял, както се виждаше и на озадачаващите снимки, чиято достоверност беше невъзможно да бъде потвърдена. Но в трупа били намерени следи от цианид и парченца стъкло в устата. Нямащо нито един куршум. Разбира се, преди да се застреля, нацистският лидер може би е погълнал ампула с отрова, а куршумът вероятно е минал през него и не е бил открит, но несъответствието явно породило тревоги и вълнения. По време на ексхумацията от бункера била намерена част от черепа на трупа, очевидно излетяла от изходната рана от куршума. Парчето все още беше притежание на руското правителство, макар че неизвестно защо не му бил направен ДНК анализ. Волошинов смяташе, че самото взимане на парчето кост е подозрително — опит на властите да затворят всички пролуки в доклада от аутопсията. Осъществяването, че това парче не можело да докаже самоличността на трупа, нито дори категорично, че е от същото тяло.

Били извършени анализи на зъбния статус на част от мост, открит в градината на канцлерството, които отново сякаш потвърдили, че трупът е на Хитлер. Но документите, използвани за доказването на верността на изследванията, се основавали на съмнителните спомени на помощника на стоматолога Кети Хаузерман и зъботехника Фриц Ехтман. Двамата работили за зъболекаря на Хитлер доктор Фриц Блашке и били заклетни нацисти, и според Волошинов вероятно са се

уговорили да дадат фалшиви показания много преди да се наложи. Той твърдеше, че зъбната протеза е била преправена и поставена там, където е можело да бъде намерена, за да заблуди руснаците. За Волошинов това беше поредното доказателство, че нацистите са планирали стратегия за изнасяне от страната и укриване на тленните останки на Хитлер и са оставили някакви улики, за да заблудят руснаците. Затова именно трупът е бил изгорен до неузнаваемост, но не и унищожен, така че руснаците да престанат да търсят истинското тяло. Затова са позволили и манипулираните снимки да попаднат в ръцете на руснаците. Волошинов питаше защо някой предан и фанатизиран нацист би фотографирал трупа на лидера си, преди да бъде изгорен? В това нямало друга логика, освен като стратегия за дезинформация.

Волошинов се опитваше да докаже, че когато КГБ най-после през 1970 година изкопали и унищожили тленните останки, Съветския съюз се опитвал не да отърве света от потенциална нацистка светиня, а по-скоро да сложи край на безкрайните спорове за труп, който знаели, че не принадлежи на Хитлер. Това действие предполагало, че руснаците смятат за невъзможно доказването на автентичността на трупа, дори със съвременните съдебномедицински технологии.

Руснаците са знаели, че не е той. Занесли са трупа в Магдебург и не искат да признаят пред света, че са сгрешили. Но отлично го знаят.

Последната улика, довела до обсебващия личен кръстоносен поход на Волошинов, беше свързана с неговия приятел и наставник Меншиков. Автентичните писмени свидетелски показания, споделени на четири очи, за видяното в Берлин през май 1945 година, бяха накарали Волошинов да се замисли. Тази свидетелска информацията се стори на Дебора по-изумителна и убедителна от всичко останало, взето заедно. Тя помоли Александра да ѝ прочете разказа три пъти и слуша, затаила дъх.

В ъгъла на централния коридор в бункера, водещ нагоре по стълбите към градината, където труповете били изгорени, Меншиков, движейки се предпазливо и здраво стиснал автомата в двете си ръце, намерил кама. Ножът не бил нацистки, а много по-красив — странен, с тънко острие от бронз и инкрустиран със златни изображения на лъвове и колесничар — церемониално гръцко оръжие от бронзовата епоха.

Най-последно. Връзката.

Но не микенската кама бе принудила Волошинов да издирва сандъка цели петдесет години и по половината земно кълбо. Нито противоречията в официалната версия, които го бяха накарали да продължи да търси и да пише до правителството, докато лека-полека му бяха отнели ранга и отличията. А омразата към нацистите и силната, макар и парадоксална връзка с неговата родина и проблематичните ѝ управници. Последното и най-важно събитие, което го бе мотивирало, беше смъртта на приятеля му Меншиков, тайно екзекутиран заедно с тридесет други руснаци от собственото им правителство за отказ да потушат бунт в Магдебург, Източна Германия, през 1953 година. Именно този факт повече от всеки друг бе накарал Сергей Волошинов да отстоява каузата си.

Дебора седеше на креслото и държеше ножа, намерен от Меншиков. Той го беше предал на последователя си в търсене на истината. Беше ѝ необходим само един поглед. Тя беше сигурна, че камата е била част от колекцията, скрита в тайната стая в малкия музей в Атланта.

Ето го липсващото парче от ребуса — помисли Дебора.

67.

Тя се вторачи навън през прозореца, докато Москва постепенно чезнеше и се замисли за Александра и съпруга ѝ. Бяха я нагостили с обилна вечеря, включително с хайвер и водка, сякаш Дебора беше висок гост и двамата бяха длъжни да покажат руската си щедрост и гостоприемство. Василий я беше наблюдавал предпазливо по време на вечерята, но после бе насочил вниманието си към съпругата си, която очевидно пазеше обичайното си мълчание с неимоверни усилия. Лицето на Александра приличаше на пълен догоре язовир и когато за трети път напълниха чашите си с водка, стената му се пропука.

— Мислите, че... баща ми вероятно не е бил луд? — попита тя, като се изчерви.

Сякаш не смееше да диша и едва изрече думите. Дебора усещаше как стаята се зарежда с напрегнато мълчание и бдителност. Дали винаги беше таила искра надежда, че баща ѝ не е смешникът, за какъвто го смятаха. Това вероятно обяснява защо беше позволила на Дебора да види книгата, които не искаше да прочете сама.

Дебора я наблюдаваше, докато рускинята се бореше с чувствата си, и се зарадва, че може да бъде откровена.

— Не, не мисля, че е бил луд. — Тя млъкна, все още изумена от идеята. — Смятам, че е бил прав.

И тогава Александра се разрида за себе си и за мъртвия си баща.

Сега вече знаеше всичко. От време на време имаше усещането, че е на погрешен път и сюжета, който разплита, е пълен абсурд — и сега знаеше защо. Наистина това нямаше нищо общо с археологията, освен само факта, че нацистите се бяха смятали за приемници на древните гърци. Хитлер се беше отъждествявал на съвременен Агамемнон, водач ксенофобската си война срещу малцинствата — и когато войната беше свършила и той се беше самоубил, беше поискал да бъде положен в гроба в цялото си величие, като древногръцки цар.

Дебора си спомни разговора със занаятчията от Микени за известните нацисти, касапи и психопати като Химлер и Гьобелс, които посещавали историческите местности. Те смятаха Шлиман за тевтонски супермен, отчасти защото беше открил други супермени — героите от армията на Агамемнон. Във всичко това имаше някаква извратена логика. Ето защо Хитлер бе поискал през 1936 година Олимпийските игри да се състоят в Берлин. Според него Германия имаше това право като наследник на древногръцкия физически и културен елит.

Преди да тръгне за летището, в московска книжарница Дебора прелисти книга за нацистката естетика. Направи го уплашено, страхувайки се, че ще има снимки на жестокости и извращения, но не се оказа така. Нацисткото изкуство беше сдържано и класическо и се дистанцираше от абстрактното и експресивното за сметка на консервативното. Изкуството и архитектурата на древна Гърция бяха издигнати в култ. Книгата беше пълна със строителни планове — някои начертани от самия Хитлер, които приличаха на Партенона в Атина, както и със статуи, очевидно проектирани или копирани от класически оригинали. Дори арийската политическа „философия“ се основаваше на гръцко-римската естетика или поне представляваше неин националсоциалистически, етноцентристки и расистки вариант. Това показваше, че упадъкът на античния свят и израждането му в съвременен вариант беше пряка последица от кръстосване с расизма. Прочиствайки се от „низшите раси“, нацистите мислеха, че пресъздават и възобновяват златна ера в изкуството и културата по примера на древна Гърция.

И накрая бяха облекли техния генерал в погребалните доспехи на Агамемнон като заслуга за неговото класическо достойнство и имперски амбиции, но артефактите — независимо дали знаеха, че са фалшиви или не — бяха само украса: погребални труфила. Важното беше тялото.

Дебора беше поразена от факта, че в книгата на Волошинов не се споменава вероятността Хитлер да не е умрял в бункера. Там се разказваше само как истинският труп се е изплъзнал от ръцете на руснаците, а не за предположението на Сталин, че Хитлер може да е избягал. В хипотезата имаше прекалено много информация, за да придаде достоверност на тази конспиративна теория, макар че

известно време беше широко обсъждана. Това обаче повдигаше друг въпрос. Защо докато страната около тях пламтеше, нацистите си бяха направили труда да съхранят трупа на мъртвия си водач, виновен за всички провалени планове?

За идните поколения — мрачно отбеляза вътрешният ѝ глас.

Трупът не беше обикновен, а икона, символ, паметник — подобно на мумията на Ленин, останала до Кремъл години след като създадената от него социалистическа система най-после се беше сринала. Какъвто и друг мотив да имаха, за да унищожат заробените в Магдебург останки, руснаците знаеха, че мъченикът, загинал за обречена кауза, е почти толкова опасен, колкото живия човек, и костите му щяха да бъдат съсредоточие за симпатизанти на нацизма...

Е, добре — помисли Дебора. — А по-нататък?

При руснаците беше останал за разпознаване двойник на Хитлер, а по пътя за Швейцария истинското тяло, издокарано в пълната си микенска премяна, беше пресрещнато от военна част — танков батальон, състоящ се изцяло от чернокожи.

Нещо откачено — промълви Дебора.

Това беше казал бащата на Тоня на танкиста Томас Морис за онова, което беше видял в сандъка. Нещо откачено.

Предполагам, че е бил Хитлер, издокаран като Агамемнон — помисли тя.

Военният полицаи беше откраднал сандъка и бе убил чернокожия командир на танка, като правилно беше преценил, че престъплението му няма да бъде сметнато за достатъчно сериозно, за да бъде извършено пълно разследване. Отначало вероятно не е знаел какво представляват древногръцките предмети, освен че са ценни. Той бе разпитал тук-там и се беше свързал с британски колекционер, за да научи каквото може за златната маска и другите артефакти, пренесени заедно с трупа, може би като е обещал да му ги продаде, за да събере пари да транспортира трупа на Хитлер. След като го беше направил, военният полицаи беше изпратил сандъка в Съединените щати, но неизвестно защо пратката не бе пристигнала, бе изгубил следите ѝ и бе създавал тайна организация, за да я намери.

Години наред местонахождението на сандъка беше неизвестно, докато накрая се бе появил на френски плаж. Ричард беше научил за него чрез канали на черния пазар и го бе докарал в Атланта, но в края

на краищата бе решил, че трупът, който бе мислил за Агамемнон, трябва да бъде върнат на Гърция.

Но нещата се бяха развили другояче и Дебора нямаше представа къде е тялото сега, нито у кого. Възможно ли беше надеждата на отдавна умрелите нацисти да се беше осъществила? Откачените привърженици на теорията за превъзходството на бялата раса да са се обединили отново под едно общо знаме, което ги сплотява, увеличава редиците им и ги изпраща да щурмуват Троя отвътре — жилищни комплекси, военни подразделения, административни небостъргачи и дребния бизнес като византийците, скрити в дървения кон? Това със сигурност не беше възможно. Или Дебора беше наивна? Тя си спомни районирането на географската карта на ксенофобски организации в уебсайта на адвокатската кантора за защита на гражданските права „Южна бедност“, изпълнен с икони на Ку Клукс Клан, Арийски нации, Бръснати глави, Нова конфедерация... Може би, в края на краищата, не беше толкова невъзможно.

Веднага щом самолетът се приземеше, тя щеше да се обади на Сернига и да му разкаже всичко — за Хитлер и Волошинов, за Магдебург и за падането на Берлин. Щеше да му обясни, че...

Греши?

Да, и това. Разговорът нямаше да бъде лесен.

Тя се замисли за Калвин и се запита какво би казал за всичко това. Предишната вечер в леглото Дебора най-после бе позволила мислите ѝ да се върнат назад към нощта, която бяха прекарвали заедно, преди да отидат да получат резултатите от лабораторията на ЦПНИИ. Установи, че не може да си спомни почти нищо. Спомените ѝ бяха откъслечни, без образ, защото той угаси осветлението и плътните хотелски завеси бяха изолирали светлината на уличната лампа. Сутринта Калвин стана преди нея и тя осъзна, че не го е видяла без делничните му дрехи. Спомняше си единствено колебливото опипване в мрака. Би било хубаво да види лицето му в онзи миг, за да може после да си го спомня.

Е, може да се случи отново. Следващия път ще го видиш и ще си го спомняш.

Може би. Но за да се върне към онзи момент, щеше да бъде необходим много по-труден разговор, отколкото ѝ предстоеше с полицаите.

68.

— Глупави конспиративни теории — заяви Кийн.

Сернига без желание се беше съгласил да се срещнат и двамата с Кийн бяха дошли в апартамента ѝ.

— Вижте, убитият руснак е бил обсебен от Хитлер и е проследил труп до музея „Хълма на друидите“...

— Само защото някакъв побъркан от бившия Съветския съюз е мислел, че...

— Вижте — повтори Дебора, — мислите, че това са заплетени тъпотии от сорта, че кацането на Луната всъщност е снимано в киностудио, но в действителност е най-простото решение, в което се вмести фактите. Неонацистка групировка издирва оръжие. Колекционер на антики търси древен артефакт. Труп от средата на четиридесетте години на двадесети век е положен в гроба с цялото величие на античен военен герой. Ами ако всички тези неща са едно и също? Ако не търсите ядрена бомба или стъкленница с едра шарка? Ако трупът е артефактът и едновременно оръжието?

Кийн отвори уста да възрази, но Сернига я слушаше внимателно. Гневът, с който я беше изпратил след последната им среща, беше заменен със снизхождение, но колкото повече Дебора говореше, толкова по-неудобно, изглежда, се чувстваше той. Изглежда, че колкото и абсурдно да звучи историята ѝ, федералният агент може би ѝ вярва.

— Какво по-точно имате предвид? — попита Сернига.

— Може би оръжието не е биологично или химично, а идеологическо. Политическо. За ненормалните нацисти Хитлер е Господ и баща. Трупът му е обвит със значение, граничещо с магия.

— Магия?

— Така им се струва. Тялото не е само знаме, а талисман, икона и абсолютен символ на всичко, в което вярват и което представляват.

— Добре, но как се превръща в оръжие?

— Хората се съюзяват около подобен символ. Трупът е трябвало да бъде унищожен преди десетилетия от враговете на Хитлер и

нацизма. Ако тялото се появи сега в цялото си величие, това за тях би било нещо като възкресение, победа и военен триумф. И навярно членовете на групировката „Атрей“ мислят, че ще им даде сила да поведат война.

— Срещу кого?

— Срещу евреите, арабите, чернокожите, хомосексуалистите, недъгавите, хората с леви убеждения, смесените бракове — отвърна Дебора, като отброяваше на пръстите си. — И срещу всеки, който се застъпва за тях и вярва в правото им на съществуване.

Двамата се умълчаха неспокойно и се втренчиха в нея.

— Преоткриването на трупа на Хитлер в ръцете на неговите привърженици може би е точно онова, което е необходимо да задвижи нещата.

— Това не може да се случи тук — тихо каза Кийн.

— Дано да сте прав — отговори Дебора.

— Дори да го направят, не могат да победят.

— Не победиха последния път, но се замислете какво стана оттогава. Във всеки случай няма да бъде като преди, с танкове, униформи и свастики, а ще бъде под формата на терористични атаки — взривяване на мост, стрелба в „Макдоналдс“, бомба в електроцентрала. Не е необходимо да бъде открита война с непредсказуеми последици.

Настъпи дълго мълчание и после Сернига стана. Изглеждаше обезпокоен, сякаш бе подреждал ребус, а Дебора беше разместила всичко. Сега картината беше различна, по-странна и тревожна отпреди, но имаше логика.

— Не знам — каза агентът на ФБР. — Изглежда... не знам. Но трябва да разнищим този въпрос. Не казвам, че сте права, но в предположението ви може да има нещо вярно.

Дебора кимна. Кийн наведе глава и се вторачи в обувките си.

— Вижте — каза Сернига, променяйки тона си, докато вървеше към вратата, — бях прекалено строг към вас. Не сте виновна за смъртта на гърците. Не сте ги застреляли вие...

— Знам, но ако ви бях казала...

Той изчака.

Тя прехапа устни и кимна.

— Има ли кой да бъде до вас? — попита Сернига. — Приятели? Семейство?

Дебора отмести поглед встрани.

— Да, има някой — отвърна тя, като се запита дали това все още е вярно.

69.

Двамата полицаи си тръгнаха. Дебора седна на ръба на леглото и се втренчи в нощния мрак и дъжда през прозореца. Ръмежът ту спираше, ту започваше отново, още по-силно. На запад проблясваха светкавици.

Тя отвори тефтерчето си с адресите и намери номера на Тоня. Не знаеше дали все още е валиден и не си спомняше да го е използвала, но нямаше други координати. Телефонът звъня известно време, докато се включи секретарят. Дебора измънка извинение и после още непохватно избъбри нещо като план, някаква нелепа стратегия уж за непредвидени обстоятелства, включваща всичко, което Тоня наричаше „женско“ — грим, парфюм и така нататък.

Звънна и на Калвин в дома му и отново ѝ отговори телефонен секретар. Не можа да измисли нещо кратко и остроумно, което би било уместно в случая, особено ако той седеше там и слушаше, и затвори. Беше твърде късно, но провери и в кантората и пак се свърза с гласовата му поща. Приготвяше се да си легне, когато си спомни за навика му да работи до късно в музея, и реши да отиде там, сякаш случайно, уж да свърши нещо.

Готова ли си да обясниш защо не му говореше след посещението в лабораторията на ЦПИИ? И защо отново избяга от страната, без да пророниш дума? — обади се вътрешният ѝ глас.

Дебора се облече и докато заключваше вратата на апартамента си, набра от мобилния си телефон номера на музея.

Звъня дълго и най-накрая някой вдигна слушалката. Беше Калвин и гласът му прозвуча нетърпеливо.

— Да, Дебора, какво има?

— Как разбра, че съм аз?

— Кой друг може да се обажда по това време?

— Идвам — заяви тя. Не искаше да се извинява по телефона.

— Ей така? — Калвин беше ядосан и тя не можеше да го обвини.

— Напускаш страната, без да ми се обадиш, а после неочаквано се появяваш на прага ми...

— Всъщност на моя праг — поправи го Дебора, опитвайки се остроумничи и да разведри атмосферата. — Ти си в моя музей.

— Все едно.

— Може ли да говорим на четири очи?

Той явно се замисли.

— Добре.

— Да донеса ли нещо? Китайска храна?

— Защо не дойдеш и да видим как ще потръгнат нещата, преди да предприемем нещо прибързано?

— Съгласна съм.

— Направих разпечатка на меню от интернет — каза Калвин, когато Дебора влезе в кабинета на музея. — От ресторант-градина „Хонконг“.

— Мислех, че първо ще видим как ще потръгнат нещата, преди да направим нещо прибързано.

— Действах по интуиция.

Те все още не се усмихваха един на друг.

— И на какво се основаваше интуицията ти?

— Реших, че ще дойдеш да се извиниш и че си притеснена, съдейки по онова, което чух за къщата в Палмето. И че трябва да бъде по-състрадателен, отколкото заслужаваш...

— Млъкни и ми дай менюто.

Калвин най-после се ухили, Дебора също.

— Какво искаш?

— Пиле „кунг пао“ — отговори тя.

— Друго?

— Пръчици за хранене.

— Друго?

Калвин застана до нея. Тонът му беше весел и закачлив.

— Имаш предвид какво друго ще искам, освен храна? — Дебора вдигна глава и се усмихна, когато той плъзна ръце около талията ѝ.

— Точно така.

— Чакай да помисля. Смятам, че това е всичко. Може би и пролетно рулце.

Калвин се засмя и леко я отблъсна.

— Обичаш да ме дразниш.

— Момичетата трябва да ядат. По-късно ще обсъдим десерта.

— Добре — съгласи се той. — Искаш ли да се поразходим и заедно да вземем храната? Тук съм от няколко часа, пък и ти имаш да обясняваш много неща.

Музеят беше сгушен в една зелена долина, близо до поток, на двеста метра от главния път — и докато вървяха под дъбовете и евкалиптите, свежестта на дъждовната нощ беше опияняваща.

Калвин изслуша съкратената ѝ история за последните няколко дни и я хвана за ръката, когато Дебора каза, че е отговорна за смъртта на двамата гърци.

— Не си виновна. Единствените отговорни за убийството им са онези, които са ги застреляли.

Тя стисна ръката му и го погледна. Калвин беше с тънка бяла тениска и риза в цвят каки, с панталон от военен плат и спортни обувки. Наричаше ги „неофициалното облекло на адвоката от Юга“. На кехлибарената светлина на жълтите лампи лицето му изглеждаше съвършено симетрично, волево и красиво. Дебора се усмихна — награда за съчувствието му и след малко двамата стигнаха до ресторанта, голям, огрян в червени светлини.

Храната им скоро беше готова и пакетирана, но това не ги спаси от дъжда. Започна да вали сериозно, когато излязоха навън. Отначало се подслониха под огромната червена порта на ресторанта, но после решиха, че ще завали още по-силно, и побягнаха.

Първата гръмотевица изтрещя, когато изминаха две преки, и някъде в центъра на града блесна мълния. Двамата се засмяха и продължиха да вървят. Калвин затананика прочутата песен на Фред Астер „Пея си в дъжда“ и Дебора въодушевено затанцува в дълбока локва, като напълни обувките си. Водата шуртеше по водосточните тръби и с гръмогласен рев се вливаше в каналите. Дори изкълченият глезен не можа да развали приповдигнатото ѝ настроение от приятното вълнение, че бяга под дъжда с този красив мъж, усеща как дрехите ѝ залепват за тялото и от косите ѝ се стича вода. Трябваше да се съблекат веднага щом влезеха вътре. Това беше единственото разумно нещо...

Стигнаха до вратите на музея. Дебора се опитваше да пъхне ключа в ключалката и се смееше толкова силно, че едва се държеше на краката си. Беше мокра от главата до петите, сякаш бе лежала във вана с дрехите. Калвин изхлузи ризата си и остана по тениска.

Двамата едва не паднаха, когато вратата се отвори. Смехът им отекна безразсъдно в хладното и тихо фоайе. Дебора имаше чувството, че е дете и я напушва неудържим смях, докато седи в Храма, и непреодолимото добро настроение раздира изпълнената с почит тишина. Калвин затвори вратата и се обърна към нея, ухилен до уши.

— Мисля, че се намокрих — каза той.

Дебора го погледна.

От ръкавите на ризата му капеше вода. Лампите на входа осветиха силуета му на фона на тъмното, обляно в дъжд стъкло зад него. Бялата тениска беше залепнала за изваяните му като на статуя гърди и стомах. Материята беше тънка и бе станала прозрачна от водата. И Дебора видя линиите върху плътта му — черни и синкави, татуировка на погребална маска с германски орел отгоре и една дума: Атрей.

70.

Истина е — помисли Дебора.

Беше се съмнявала, опасявала и се бе мъчила да не повярва, но се оказа истина.

Ако отместя поглед и се държа нормално, може би Калвин няма да забележи, че съм я видяла — разсъждаваше тя. — Той ще се изсуши или отново ще си облече ризата и ще реши, че не съм видяла татуировката. Ще помисли, че му се е разминало както в хотела в Атина, Джорджия, когато угаси лампата в стаята. Ще прецени, че не знам какъв е.

Дебора обаче не можеше да се преструва. Не умееше да го прави. Можеше да отмине, да замълчи и да спечели минута-две, но Калвин очакваше да вечерят заедно и вероятно нещо повече. Нямахше да може да го погледне в очите и да понесе усмивката му, без да се запита дали се е усмихвал, преди да наръга Ричард в гърдите с нацистката кама. Нямахше да може да слуша гласа му, без да го чува как шепне по телефона адреса на къщата с двамата гърци, докато чакаха резултатите от лабораторията на ЦПНИИ. Не беше необходимо да го пита какво е извършил и как. Всичко беше ясно. Ребусът се подреди и сякаш заседна в гърдите ѝ на мястото на сърцето и белите дробове, изпълвайки я с убеденост, сякаш беше видяла всичко лично с очите си.

Ти знаеше. Убеждаваше се, че не е така, но знаеше — упрекна я вътрешният ѝ глас.

Би могла да се обърне към него и да продължи да бърби и да се смее, сякаш не се е случило нищо, и после, след вечерята и нерешителното им любене, да се свърже с федералните агенти и веднъж завинаги да сложи край на цялата тази история. Трябваше само да издържи няколко часа, дори по-малко, ако успееше да се обади по телефона, без да събуди подозрения.

Можеш да отидеш в тоалетната — посъветва я вътрешният ѝ глас. — Така както направи той, когато издаде заповедта гърците да бъдат убити.

— Добре ли си? — лукаво се усмихна Калвин.

— Да — отвърна тя, обърна се и се усмихна. — Но съм мокра. Мисля да се преоблека.

— Първо се нахрани. Винаги съм искал да вечерям близо до хилядагодишна антика. Искаш ли да ядем върху индианските експонати ей там?

Дебора положи усилия да се ухили по-широко.

— Идеално. Нареди нещата, докато се измия.

— Сигурна ли си, че си добре? Изглеждаш... нервна.

— Да го наречем трепетно очакване.

— За китайската храна? — сластолюбиво и мазно се усмихна той.

Намираш го за привлекателен.

— Не само за китайската храна — успя да каже тя.

Калвин се ухили, направи крачка към нея и протегна ръце.

— Чакай да се измия — настоя Дебора, отстъпи назад и направи гримаса.

— Може да дойда с теб — похотливо предложи той.

— Използвай стаята за малките момчета.

— Позволено ли е на големите момчета да я използват?

Беше в настроение за закачки. Дебора изпита желание да изкрещи.

— Само този път — каза тя.

— Побързай. Няма да чакам дълго и ще дойда да гледам.

Дебора седна на тоалетната чиния в заключената стаичка и се засуети, докато извади мобилния си телефон. Ръцете ѝ трепереха.

Дано да работи...

Хайде.

Моля те, всемогъщи Боже, Ти, който изпращаш утеха на скърбящите сърца, ние се обръщаме към Теб за успокоение в този час на изпитание.

Думите се появиха изневиделица от отдавна дремещ спомен и тя ги прогони, сякаш полагаше усилия да се събуди. Дебора се вторачи в телефона. Гръмотевичната буря можеше да обърка силата на сигнала, особено в коритото на потока, където се намираше музеят.

Тя извади визитката на Сернига от чантата си и набра номера.

— Може ли да говоря с агент Сернига? — попита Дебора, когато чу женски глас.

— Агент Сернига се прибра у дома си. Да му предам ли нещо?

— Трябва да го намеря веднага. Спешно е. Свързано е със случая, който той разследва.

— Какъв е случаят?

— Ричард Диксън и двамата гърци. Моля ви, нямам време за обяснения.

— И кой го търси? — невъзмутимо попита жената.

— Дебора Милър. Моля ви, незабавно трябва да се свържа с него.

Силният ритник по вратата събори Дебора по гръб и я простря на плочките. Телефонът изтрака на пода.

Калвин Бауърс го взе и го пусна в тоалетната чиния.

— Наистина трябва да направиш нещо с отдушниците. Всичко се чува. — Гласът му беше монотонен и спокоен, а лицето безизразно. Промяната в него беше драстична. — Човек не може да се усамоти в тази сграда.

71.

Тя не се разплака. Нито започна да се моли. Нямаше намерение да се опитва да обяснява или да призовава чувството му за справедливост, приятелство или любов, защото инстинктивно и безсъмнено разбра, че нито едно от тези неща не е било реално. Очакваше, че ще изпадне в паника, но необикновеното положение прогони ужаса и я остави странно спокойна, някак отстранена и изпълнена със справедливост. Нямаше да плаче. Нито да се моли.

Опита да се изправи, когато Калвин я удари по лицето с опакото на ръката си. Не я заболя много, но небрежната му бруталност я изненада и я накара да се свие в ъгъла. Бауърс стоеше на прага и тя нямаше къде да отиде.

Изведнъж ѝ мина през ума, че той смята да я убие, там където се е свила. Какво друго можеше да направи? Тя се надигна, приклепна и вдигна глава. За миг очите им се срещнаха и Бауърс се ухили цинично и злобно.

— Знаеш ли, мисля, че така е най-добре. — Видът му беше неузнаваем. — Не бих издържал отново да ме докосваш.

Дебора обтегна мускули, но не отговори.

— Чу ли какво казах? — попита Бауърс, все още спокойно, и сетне добави шепнешком, почти нежно: — Еврейке.

Той сви юмрук и дръпна назад ръката си, за да замахне. Дебора се хвърли напред, заби глава в стомаха му и го блъсна с всичките сили на краката си. Юмрукът му се стовари върху рамото ѝ. Заболя я, но ударът ѝ го изкара от равновесие и атаката ѝ го простря по гръб. Главата му се тресна в плочките на пода и глухо изкънтя. Дебора изтръпна, докато пълзеше покрай него, но не се надяваше, че падането го е убило.

Бауърс лежеше там и тя се надвеси над него. По главата му нямаше кръв и въпреки че беше изцъклил очи, тя знаеше, че всеки момент може да стане. Дебора го прескочи тромаво, отвори вратата на тоалетната и хукна към вътрешността на музея.

Трябва да намеря телефон.

Тя побягна като залиташе към кабинета и търсеше ключовете. Глезените ѝ започнаха да се огъват и големите ѝ крачки станаха несигурни.

Не сега. Няма време за болка.

Стигна до фойето, когато чу, че вратата на тоалетната се тресна в стената. Бауърс идваше.

Дебора се поколеба. Ако влезеше в кабинета, нямаше да има къде да избяга. Той вероятно щеше да разбие вратата и да нахълта, преди да е успяла да се обади по телефона. Обаждането щеше да почака. Трябваше да излезе от музея. Пътят беше само осемстотин метра и тя познаваше района по-добре от Бауърс.

Дебора се обърна, за да прекоси фойето и го видя. Той беше зад ужасния корабен нос и се отправяше към изхода, като се препъваше, приведен на една страна, досущ потъващ галеон. Може би ударът по главата му беше причинил леко мозъчно сътресение.

Добре — помисли тя.

Бауърс очевидно смяташе, че Дебора вече е излязла. Вероятно му беше изтекла малко кръв, бе изпаднал в безсъзнание за минута-две и бе загубил представа за времето.

Добре.

Но не достатъчно. Дебора затаи дъх. Надяваше се, че той ще изскочи навън в дъжда и тя ще успее да се заключи в кабинета и да се обади на Сернига. Бауърс обаче забави крачка, спря и като див звяр се втренчи в затворените врати, а после рязко се завъртя и се наведе. Изглежда, видя нещо на земята. Дебора надникна покрай зеленикавата жена змия със злоеща усмивка и сърцето ѝ сякаш подскочи. Бауърс протегна ръце към бял найлонов плик и го докосна с дланта си.

Смътно, като отзвук от безсмислен, несвързан сън, Дебора осъзна, че това е китайската храна.

Проверява дали все още е топла.

Само допреди няколко минути това щеше да бъде вечерята им, споделеното им преживяване, любовната игра. Споменът беше толкова уродлив и извратен, че ѝ отне секунда, докато разбере, че всъщност той се опитва да установи колко време е бил в безсъзнание и колко далеч е избягала Дебора. Бауърс бръкна в джоба си, извади мобилния си телефон, изправи се и започна да натиска бутоните.

Дебора тръгна веднага щом чу приглушения му глас. Направи две-три крачки, когато глезенът ѝ се огъна и тя тромаво се спъна. Но не откъсваше очи от мъжа, шепнещ по телефона. Гласът му отекна за миг и той се обърна и я видя, докато Дебора хукна по тъмния коридор към двойните врати.

Тя познаваше музея като пръстите на ръката си. Можеше да се скрие. Да заобиколи. Да влезе в жилището на Ричард и да се измъкне оттам...

Двойните врати се отвориха с трясък и пред нея застана хлапакът с бръснатата глава и татуировките, когото бе оставила да лежи в безсъзнание на стълбите под земята в Микена. Белият заек.

— Да — каза той по телефона, който притискаше под брадичката си, и се насочи към нея. — Виждам я.

Младежът извади кама и я размаха като фокусник или танцьор в стриптийз. Ножът се различаваше от онзи, който носеше в Гърция. Острието беше дълго и тънко, а дръжката леко извита надолу. На върха имаше малка свастика. С този нож беше убит Ричард. Камата на Калвин — разочаровано и тъжно помисли Дебора.

Нямаше къде да избяга. Бауърс беше зад нея и се приближаваше бързо. Младежът отпред си тананикаше и я наблюдаваше.

Дебора можеше да атакува единия, но изгледите ѝ за успех не ѝ харесваха. Липсваше елементът на изненада и другият бързо щеше да се нахвърли върху нея. Тя нямаше оръжие, нито шанс да избяга. Никакъв шанс.

Дебора бързо извади от чантата си парфюма „Шанел №5“ и го насочи към бръснатата глава. Той трепна, но не от страх за очите си, а в конвулсия на кикот.

— Хвърли го — заповяда Калвин. Гласът му прозвуча предпазливо, сякаш шишенцето съдържаше нервнопаралитичен газ. — Няма да те нараним. Искам да ти задам няколко въпроса.

— Какви? — попита тя, запазвайки донякъде предизвикателността си.

— Откога знаеш? И кой друг знае?

— Духай го.

— Не мисля, че моментът е подходящ за феминисткото ти позорство.

Бауърс протегна ръка към пищяла си. Чу се кратък звук на отлепване и той отново се изправи с насочен малък пистолет към Дебора.

Тя се обърна да го погледне и вдигна парфюма към него.

— Кучка — презрително се ухили младежът. — Колко си жалка.

Той се приближи бързо към нея и предавайки се театрално, Дебора пусна шишенцето на земята. Парфюмът се счупи, разпръсквайки стъкла и ухание на цветя и мускус.

Калвин застана до нея и я хвана за ръката.

— Ела с нас, прави каквото ти казваме и може да доживееш до сутринта.

Дори да е истина — помисли тя, — няма голяма разлика. Никой не подозира, че съм тук. Когато Калвин разбере какво знам, ще бъда мъртва. След няколко часа, а може би и по-малко.

Хлапакът я повлече към жилището на Ричард и оттам към гаража му. Вътре беше спрял стар тъмносин микробус. Двигателят му бръмчеше. Дебора го позна веднага. Това беше онзи микробус, който се бе опитал да я изтласка от шосето. Осветлението вътре беше запалено и тя видя още един младеж с обръсната глава.

Страхотно. Бауърс има частна армия. Собствено движение „Хитлерова младеж“.

— Това е удоволствие, което не заслужаваш — рече Калвин. — Ще пътуваш отзад.

— Трябва ли да бъда щастлива?

— Разбира се. Нали това търсиш?

Дори сега, когато ѝ предстоеше неизбежна смърт, Дебора изпита любопитство.

Трупът е вътре!

Двамата мъже бяха завързали ръцете ѝ зад гърба с лъскава сребриста лента. Хлапакът грубо я блъсна вътре, тресна вратата и я заключи от външната страна. Дебора се преви на две на пода. Седалките бяха махнати. Бауърс и обръснатата глава седнаха отпред. Дебора се изви на една страна, за да разгледа сандъка до нея.

Голямата дървена кутия с размерите на ковчег беше боядисана в черно и не се отличаваше с нищо. Тя не виждаше горната част, тъй като върху сандъка беше метнато дебело черно одеяло, но предположи, че е стъклена. Отвътре излизаше кабел.

Тя лежеше там, усещайки присъствието на мистериозния труп до нея. Микробусът потегли.

Доколкото можеше да прецени, пътуваха петнадесетина минути. В началото и към края на пътуването се движиха относително бавно през тъмни местности и по виещи се пътища, но по средата караха бързо и сградите отвън хвърляха разкривени отражения на трепкащи светлини по тавана на микробуса. Валеше дъжд и чистачките бръмчаха монотонно и скърцаха.

Когато спряха, пръв слезе младежът и след минута Дебора чу, че задните врати се отварят. Вдигна глава.

— Слез — каза Калвин, който все още седеше на предната седалка. — Бавно. И не прави нищо глупаво, защото ще пробия дупка в черепа ти. Ясно ли е?

Тя не отговори, но се премести и прехвърли краката си на чакъла навън. Хлапакът я чакаше. Беше извадил ножа си и я гледаше насмешливо и злорадо.

— Ти ме удари в Гърция, еврейко.

Тонът му беше сприхав, а акцентът — от затъntenите, бедни провинции на Джорджия. Беше озлобен и изпълнен с омраза.

— Защото ти се опита да ме убиеш, селяко — отвърна Дебора.

Той я удари в слепоочието. Чу се силен пукот и тя помисли, че е спукал тъпанчето на ухото ѝ. От очите ѝ потекоха сълзи. Неволно се преви на две и прехапа устни, за да потисне риданията си.

— Внимавай какво говориш — каза младият неонацист.

Тя не отговори, но се изправи, усещайки, че към тях се приближава Калвин.

— Спусни подвижната стълба — каза Бауърс. — Аз ще я държа под око.

Той срещна очите ѝ невъзмутимо, но когато разчете в тях дълбокото презрение, сви рамене и се усмихна.

— Страхотна е, нали? — попита Калвин и ѝ показа тънкото острие на ножа. — Германска кама от военновъздушните сили от времето на Третия райх. Получих я от моя наставник.

— Едуард Грейвс — каза тя.

Лицето му се изопна.

— Откъде знаеш? Каж ми кой друг знае и ще сключим сделка.

— Както направи с Ричард?

— Ричард беше скапан бизнесмен. Убеден съм, че ти си по-добра.

— Не залагай на това.

Той отново сви рамене.

— Щом искаш да си мъченица, кой съм аз, че да ти попреча? — Той вдигна ножа пред очите ѝ.

За секунда тя мерна отражението на лицето си в острието. Изглеждаше някак далечна, образ от сън, мъгляв и странен, призрачна морска сирена, издигаща се от вълните.

— Помогни ми — каза хлапакът, който смъкваше големия черен сандък надолу по подвижната стълба. Дървеният ковчег все още беше покрит с одеялото.

— Не мърдай — рече Калвин.

Не беше необходимо да я предупреждава, тъй като нямаше къде да избяга. Той за секунди щеше да я застреля.

Бауърс се обърна и подпря сандъка, докато младежът го насочваше надолу.

— Трябва да го вкараме вътре — каза хлапакът. — А тя?

Дебора внезапно изпита необходимост да говори и да отклони за малко събитията.

— Питаш откога знам? Отдавна. Спомняш ли си нощта, която прекарахме в Атина, Джорджия, когато каза, че знаеш как те поглежда Ричард? Когато се запознахме, ти спомена, че не си го виждал. И още: единственият друг човек, освен мен, виждал адреса, на който лабораторията щеше да изпрати резултатите, си ти. Смяташ ли, че не ми е хрумвало и тази връзка: докато ти изпращах подробности за движението ми в Гърция, някакъв маниак ме преследваше и се опитваше да ме убие? И е мислил, че знам нещо, защото ти ме видя да гледам в компютъра на Ричард. Само ти знаеше, че съм видяла писмото, което си изпратил на Ричард в музея. И преди това. В деня, когато се запознахме, ти каза, че индианската томахава е „варварско“ оръжие. Мислиш, че не свързах тези неща и не се досетих, че си малоумен привърженик на расистката теория за превъзходството на бялата раса?

Не беше точно така — обади се вътрешният ѝ глас. — Би трябвало, но допреди малко не свързваше фактите. Направи го едва когато видя татуировката му. Ако не друго, трябваше поне да се досетиш, че мъже като него не се увличат от жени като теб.

Тогава не знаеше. Поне не беше сигурна.

Калвин я погледна. Дъждът се стичаше по лицето ѝ.

— Е, на кого друг каза?

Дебора не отговори. Вторачи се в лицето му с цялата си предизвикателност и презрение, които можа да събере.

Той се усмихна развеселено и малко недоверчиво. Очевидно не ѝ вярваше, но това беше хубаво. Засега.

— Ще я затворим — каза Бауърс, — докато е готова да говори. Ако се съмнява в сериозните ни намерения, скоро ще види нещо, което ще я убеди в обратното.

73.

Дебора предположи, че се намира в къща. Постройката обаче беше странна и не изглеждаше като никоя от онези, които беше виждала. Приличаше по-скоро на древногръцки храм, направен от бял камък и с колони с орнаменти. Сернига беше предположил, че „Атрей“ са наследили много пари от сенчестия бизнес на основателя си по време на войната. Нищо чудно сградата да е била построена с тези средства.

Микробусът беше паркиран отзад, в нещо като вътрешен двор, крилата на причудливата къща го скриваха от любопитни очи. Въпреки че чуваше непостоянния шум на автомобилното движение наблизо, Дебора нямаше представа откъде идва.

— Изградена е от предшественика ми — каза Калвин, докато я водеше за лакътя, — човекът, който задвижи всичко преди петдесет години. Господин Едуард Грейвс. Велика личност и добър мой приятел. Почти баща. Искане ми се да беше доживял да я види. Поддържам я като ритуална зала за нашата малка организация.

— Буржоазна грозотия — отбеляза Дебора.

— Нямам предвид къщата, макар че той построи и нея. Къщата не е важна. Това е само фасада.

— Какво има зад нея?

— Ще разбереш — доволно и като че ли малко развълнувано, отвърна Калвин.

До големите двойни врати водеха каменни стъпала и Дебора се насочи към тях. Хлапакът извади подвижната стълба от задната част на микробуса.

Тя спря, чакайки Калвин да отключи вратите, като се дръпна от младежа с неговите цинични змийски очи, и се запита дали да не направи опит да избяга. Ако го стореше, те сигурно щяха да я застрелят, но дали тази участ нямаше да бъде много по-добра от онова, което я чакаше вътре?

— Влизай — заповяда Бауърс и я покани с церемониален жест на благородник от осемнадесети век.

Влязоха в квадратно фоайе и тръгнаха по коридор с черен дървен под и картини в рамки — атлетични мъжки тела, скалисти пейзажи и древни оръжия. На едната стена имаше старинни снимки на статуи със свастики, всички от края на тридесетте години на двадесети век и с надписи „Берлин“. Едната показваше нацист от висшето командване в пълна униформа, който разглеждаше прочутата мраморна статуя на дискохвъргач.

Без да я изпуска от прицел, Бауърс спря и издърпа ориенталския килим от пода, разкривайки под него правоъгълник, изрязан в дъските. Той щракна две скрити месингови ключалки и подът бавно се отмести и се спусна надолу. Под капака се показаха стръмни каменни стъпала, водещи към подземието на къщата.

— Слизай — нареди Калвин, още по-доволен от изражението ѝ.

Дебора предпазливо се наведе и неспокойно надникна надолу. Големите каменни блокове на стените ѝ изглеждаха познати.

— Хайде. — Бауърс я блъсна с дулото на пистолета.

Тя напрегна мускули и започна да слиза. Бауърс взе мощно фенерче, запали го и тръгна след нея. Дебора се наведе, за да мине под пода, и долови мирис на наскоро издялано дърво, но когато продължи по каменните стъпала, усети друга миризма — на хладна, влажна пръст. Лъчът на фенерчето се отразяваше в стените. Ставаше все по-хладно. Продължиха още надолу, когато тя видя какво има на дъното.

— Господи.

— Точно така — рече Калвин. — Внушително, нали?

В края на стъпалата имаше тежки двойни врати с масивни колони от двете страни. Над огромния трегер беше издялан каменен триъгълник с два имперски лъва. Това беше репродукция на съкровищницата на Атрей в Микена, пренесена в центъра на Атланта и издялана от гранита на Джорджия.

Дебора замря стъписана.

— Точно копие на оригинала — каза Бауърс, — направено в размер една трета от автентичния мащаб. Частни наемници я градиха тайно в продължение на десет години, но нашите хора свършиха повечето работа. Не фигурира в чертежите на къщата. Никой няма да я намери, ако претърси сградата от тавана до мазето.

Хлапакът се мъчеше да смъкне надолу сандъка на колелца.

— Не разбирам — рече Дебора. — Мислех, че... Не разбирам.

Калвин се усмихна многозначително и извади голям ключ от джоба си.

— Така и предполагам — каза той и го пъкна в ключалката. Скрит механизъм изщрака на няколко места нагоре в грамадните врати, които се отвориха.

Отвъд цареше непрогледен мрак.

— И вероятно след като видях това, ще трябва да ме убиеш? — попита Дебора. — Просто ме убеди, че си психопат.

— Не. Виж онова — отвърна Бауърс и насочи навътре лъча на фенерчето.

Помещението беше точно като гробниците толос в Микена — огромен пчелен кошер с циклопски очи, по-сив на цвят, но инак същият хладен сводест купол. Имаше обаче разлики — грамадни скоби за факли, червени знамена, изрисувани със свастики и трупът на земята.

Лежеше по гръб. Едната му ръка беше протегната, сякаш в смирена молитва.

Дебора затвори очи и стисна зъби, за да не се разридае.

До мъртвеца имаше счупена лула. Маркъс беше срещнал участта на баща си.

— Ще те заключим тук за малко — каза Калвин, — докато обсъдим плановете си, и после ще говорим.

— Убил си го в Гърция и си го пренесъл тук? Защо? — попита тя. Не че имаше значение. Говореше само защото не искаше да бъде заключена в тъмната гробница с трупа на Маркърс.

— Не, разбира се. Той дойде да ме търси. И всъщност ме намери.

— И ти го уби.

— Очевидно — отвърна Бауърс.

— Защо? — повтори Дебора и преглътна, за да прикрие треперенето в гласа си. — Той беше страстен колекционер като Ричард. Мислеше, че е намерил трупа на Агамемнон.

— Да. Докато не срещна мен. Някак успя да ме свърже с предшественика ми и откри малката ми гробница, всъщност неговата. Временно. — Калвин се ухили на шегата си. — Щом разбра каква е... — той потърси подходящи думи, — философската ми ориентация, Маркърс започна друго разследване. И когато го открих, той беше направил онова, което очевидно ти не си сторила.

— Какво? — попита Дебора, без да я е грижа вече за нищо.

— Откри какво има в сандъка.

Младият мъж с обръснатата глава, който буташе сандъка към средата на толоса, вдигна глава.

— Почти е готов — каза той. — Ей сега.

Дебора разсъждаваше трескаво. Ако се престореше, че знае повече, щеше да изглежда вероятно, че е казала на много други хора. Това можеше да запази живота ѝ.

— Знам всичко — заяви тя.

— Точно така — презрително каза Калвин. — Разбира се.

— Знаем, че ако направят балистична експертиза на пистолета ти, полицаите ще те арестуват за убийството на Сергей Волошинов, агент на МВД, когото си застрелял, защото също като мен е знаел какво има в сандъка.

Думите ѝ го стреснаха. За миг той изглеждаше искрено изненадан, но после се усмихна.

— Искаш ли да чуеш какво друго знам? — попита Дебора, предизвиквайки мълчанието и самодоволството му.

Бауърс не ѝ обърна внимание, а погледна младия неонацист, който протегна ръка под сандъка, намери кабела и го включи. Под одеялото блесна призрачна светлина и контурите на грубо изсечения камък се очертаха релефно. В същото време отгоре светна невидима дотогава лампа с мека светлина. Хлапакът се отдръпна към стената и се втренчи във витрината. Лицето му беше изопнато, напрегнато и дори уплашено.

— Мигът на истината — заяви Калвин, приближи се до ковчега и почтително смъкна одеялото.

В сандъка имаше съсухрено човешко тяло. Лицето беше скрито под лъскава златна маска. Трупът беше покрит с изцапано, избеляло червено знаме със стилизиран черен орел.

— Трябвало е да го оставите да вонят в Берлин — отбеляза Дебора.

Бръснатата глава рязко се обърна и я погледна и за миг ѝ се стори, че е прекарила. Калвин обаче се ухили мазно и самодоволно и това, изглежда, успокои съмишленика му.

— Нашият генерал най-после е у дома — измърмори Бауърс. В очите му блесна нещо, каквото Дебора не беше виждала дотогава. — И мисията на „Атрей“ е изпълнена. Донесохме тленните останки на Адолф Хитлер в Америка и хората ще се тълпят да видят костите му. Кой би се изправил пред такава армия?

Дебора се оказа права. Това нямаше да я спаси, но поне беше права.

75.

— Тя знаеше — каза младежът.

— Няма значение — отвърна Калвин, все още усмихвайки се на трофея си.

— Трябва да поговорим. Веднага.

Бауърс най-после отмести немигащите си очи от мумифицирания труп, и го погледна. Той разбра безпокойството на хлапака, кимна и тръгна към изхода.

— А нея? — попита младият неонацист.

— Заклучи я. — Калвин се обърна и се усмихна на Дебора. — Засега.

Дебора седеше в гробницата, колкото е възможно по-далеч от трупа на Маркърс, гледаше сандъка със стъкления капак, върху който беше фокусирана единствената лампа в помещението, и се опитваше да мисли. Беше затаила подозренията си към Калвин с неясната надежда, че ако е замесен, може да научи от него къде е оръжието и какво представлява. Е, сега знаеше. Но това съвсем не ѝ помагаше.

Имаш ли представа защо пренебрегваше подозренията си към Калвин? — обади се вътрешният ѝ глас.

Беше ги пренебрегвала, защото в случай, че не бяха истина...

Ако можеше да се убедиш, че не са истина...

... тогава може би щяха да заживеят в спретната къща с бяла оградка, а наоколо да тичат двете им дечица?

Беше потиснала съмненията си, за да даде шанс на връзката им — като същинска нещастна героиня от телевизионен филм. А сега любимият ѝ и неговият главорез щяха да я убият. Преди това щяха да я изтезават, докато признаеше, че не е казала на федералните агенти, и после щяха да я убият и да поръсят кръвта ѝ в някакъв псевдопримитивен погребален ритуал, посветен на извратения касапин на милиони.

Дебора стана, приближи се до сандъка и потърси резе. Намери две, по едно в двата края, щракна ги и вдигна стъкления капак. Трупът не миришеше на нищо, освен може би на формалдехид, макар че вероятно си въобразяваше. Тя протегна ръце, хвана маската и я вдигна.

Лицето под нея беше съсухрено и обезобразено, но определено мъжко. Имаше малки, четинести мустаци под носа и кичур рядка черна коса на челото, паднал над дупка от куршум. Очите бяха затворени и хлътнали.

Смъртта на колко души е причинил този човек? И още колко ще загинат заради полуизгнилите му кости?

Дебора потърси оръжие — камък, с който да разбие на парчета трупа. Последният ѝ акт на предизвикателство.

Можеш да опиташ нещо друго — посъветва я вътрешният ѝ глас.

Тя се замисли върху идеята и обиколи ковчега. Нямаше какво друго да направи. По-добре да опита.

Приключи за петнадесетина минути и задърпа електрическия кабел, докато го изтръгна от стената. Лампата угасна и помещението потъна в мрак. Дебора седна на студения камък и се заслуша в приглушения тътен на гръмотевиците навън. Очите ѝ безуспешно се опитваха да различат очертания в тъмнината. След известно време ключалката изщрака. Дебора скочи и вратата се отвори.

Може би е Сернига.

В гробницата обаче влязоха младият неонацист и Калвин.

— Кучката е повредила осветлението.

— Няма значение — отвърна Бауърс.

— Не виждам нищо. — Жестоките малки очи на хлапака се взираха в мрака.

Дебора реши, че двамата изглеждат развълнувани и леко паникьосани, и се зарадва. Бяха разтревожени, че може би някак е успяла да доведе там федералните агенти.

— Промяна на плана — съобщи Калвин. Гласът му отново стана спокоен.

Младежът хвърли одеялото върху сандъка и го забута към изхода, а Бауърс насочи пистолета си към лицето ѝ и се усмихна.

— Сбогом, Дебора.

Тя не се поколеба. В мига, в който видя оръжието, отстъпи назад. Калвин беше добре осветен, но по раздразненото му изражение тя разбра, че я е изгубил в сенките. Дулото на пистолета му потрепери, докато я търсеше. Дебора направи още две безшумни крачки назад и легна на пода. Очите ѝ бяха приковани в осветеното пространство, където Калвин стоеше неподвижно, а младежът с обръснатата глава буташе сандъка нагоре по стълбите. Тя събу едната си обувка и я хвърли. Обувката падна на три метра встрани от нея и звукът накара Калвин да се прицели. Той стреля веднъж и после още два пъти. Звучите отекнаха оглушително в затвореното пространство.

Дебора чу рикошета, сви се и затаи дъх, докато куршумите свистяха из каменната стая.

— Хайде — нетърпеливо извика хлапакът. — Трябва да тръгваме.

Дебора вдигна глава, като внимаваше да не прави резки движения, в случай че очите на Калвин бяха привикнали с тъмнината. Той продължаваше да се вира с насочен пистолет. Не знаеше дали я е улучил или не.

— Застреля ли я? — нервно попита младият неонацист. — Трябва ми помощ. Нямаме време...

— Да. Така мисля.

— Мислиш? Влез и провери.

— И тя да избяга покрай мен, както направи с теб в Микена? — попита Бауърс и най-после спусна оръжието си. Той погледна хлапака и съдейки по сковаността на тялото му, Дебора разбра, че не обича да му казват какво да прави. — Няма значение. Тя и без това е мъртва.

Калвин излезе, отстъпвайки назад заднишком. Тежките врати се затвориха и заключиха. Гробницата потъна в непрогледен мрак.

Дебора изпусна затаения си въздух и се запита дали се беше молила на Бога, докато куршумите летяха от камък на камък.

А сега какво? Те може би нямаше да се върнат и това беше добра новина, но изглеждаха убедени, че тя вече не представлява заплаха за

тях, което беше странно. Не я искаха за заложник, нито да я мъкнат с тях, вероятно смятаха, че тя ще умре от глад, заключена в камерата само с трупа на Маркърс.

„Тя и без това е мъртва“ — беше казал Калвин. Перчене ли беше това или наистина беше така?

Мисълта я разтревожи. Колко време щеше да мине, преди Тоня да намери парфюма? Това беше паролата, която беше оставила на телефонния секретар. В случай че неясните ѝ подозрения към Калвин се окажеха основателни, тя бе оставила знак, на който Тоня щеше да попадне, докато чисти. Беше свързан с нещо, което Дебора обикновено не използваше — „женско“, както се беше изразила Тоня, резка от червило на огледалото, оставена обеща или локвичка „Шанел № 5“, който всяка жена би доловила веднага щом влезе в сградата. Тези бяха знаците, водещи към откриването ѝ...

И към още едно провалило се усилие да бъдеш...

Какво? Женствена?

Чувството за загуба и агонията на съжаление, че няма да има повече флиртуване с Калвин Бауърс, бяха притъпили и направили смешно незначителен израза в очите му, когато внимателно и преднамерено я нарече еврейка.

Да бъде проклет и да гори в ада.

Дебора знаеше, че е права, и ако все още някаква част от нея искаше всичко това да не беше вярно. Тя щеше да я намери и да я изреже, дори да се намираше в сърцето ѝ, защото беше нелепа, сантиментална, глупава и самоунищожителна.

Нека да гори...

Така както половината семейство на майка ѝ беше изгорено в Аушвиц от такива като Калвин Бауърс и съсухрената купчина кости, която „Атрей“ искаха на всяка цена да съхранят.

Нека да гори.

Едва след известно време Дебора установи, че в помещението не е толкова хладно, колкото беше преди. И след още малко осъзна. Залута се безнадеждно из тъмната гробница, като търсеше в стените някаква пролука, когато разбра, че камъните са топли.

Въобразяваш си...

Това обаче беше очевидно и камъните се нагорещяваха с всяка изминала секунда. След една-две минути усети, че замириса на пушек.

Приближи се пипнешком до вратата, заслуша се и чу далечен грохот и пукот на нещо ужасяващо и познато — жадно бушуващ и бързо разпространяващ се огън.

Тя и без това е мъртва.

Господи.

Къщата гореше и каменната гробница се бе превърнала в огромна пещ. Много преди солидните кедрови дървета да изгорят и пожарникарите да овладеят стихията, Дебора щеше да бъде мъртва, изсъхнала и изпечена. Непрогледният мрак в гробницата се изпълни с отчаяние и смразяващ, убийствен ужас. Думите отново се появиха като врязани в съзнанието ѝ...

„Нека да гори...“

Не — помисли тя. — Няма да се предам.

Още не.

Заудря по вратата и започна да крещи, докато напрежението върху гърлото ѝ я накара да повърне. Въздухът изсъхваше бързо и тя усещаше мириса на пушека, макар че не го виждаше. Промъкна се покрай стените на гробницата, като отново търсеше пролука. Паниката ѝ нарастваше, докато въздухът ставаше все по-гъст и парлив. Положи усилия и се вторачи в мрака, в случай че пламъците отвън осветят процеп в камъните, но знаеше, че погребалната камера е издълбана в земята. Ако успееше да отмести камъните в задната част, щеше да види само плътно натрупана, сбита глинеста пръст.

Мисли!

Хрумна ѝ да опита да се покатери нагоре, но формата на кошер на толоса правеше това невъзможно. Дори да стигнеше до върха, пак нямаше откъде да излезе. Пък и пушекът там щеше да бъде по-гъст и въздухът по-горещ, защото по всяка вероятност цялата сграда гореше.

Адска скара — помисли тя. — Не е необходимо пламъците да влязат, за да ме изпекат.

Тоня щеше да открие парфюма чак на сутринта, но въпреки това полицията нямаше да знае къде да търси.

Мисли!

Не можеше да измисли нищо. Нямаше начин да се измъкне, нито да подаде знак за тревога. Пожарникарите щяха да дойдат едва когато някой съсед забележеше огъня, но дотогава щеше да бъде късно.

Камъните най-близо до вратата бяха най-горещи и Дебора инстинктивно се отдръпна от тях. В това нямаше логика. Огънят гореше в къщата и подземието, но задната част на гробницата беше изградена от пръст и камъни. Разбира се, в тази грамадна пещ това нямаше значение. Просто щеше да ѝ отнеме повече време да умре там...

И в следващия миг ѝ хрумна нещо.

Точно копие на оригинала — беше казал Калвин.

Добре. Какво знаем за оригинала и как би могло да ни помогне?

Нищо. Каменна гробница с дървени врати, които ще горят по-дълго, отколкото ти ще се изпечеш.

Не. Има нещо друго.

Дебора побягна към вратата и се долепи до топлите камъни вляво.

Не може да бъде. Тук е по-хладно.

Тя започна да търси къде да вкопчи пръстите си в камъка.

Първите три метра са отвесни. Трябва само да се издигнеш малко нагоре.

Дебора намери вдлъбнатина и стъпи. Първо единият и после другият ѝ крак се отделиха от земята и се помъчиха да се закрепят на ръба на каменния блок. Пръстите ѝ заболяха, но не намериха опора.

Дебора се закашля и се пусна на пода.

Придвижи се до другата страна на вратата, като внимаваше да не се спъне в свития на кълбо труп до стената.

Протегна отново ръце, опипа с пръсти и се изтегли нагоре. Този път краката ѝ намериха издатина и тя успя да се изкатери около шестдесет сантиметра, достатъчно високо, за да стигне до трегера над вратата. Вкопчи се в ръба и тялото ѝ се залюля встрани. Тя извика и за секунда увисна на една ръка, а после се хвана с другата. Знаеше, че ако не може да се издърпа нагоре, отново ще падне.

Но успя да се задържи, усети, че острият ръб се впива в дланта ѝ, и се изтегли. Трегерът беше широк един метър, достатъчно, за да приклепне до голямата триъгълна плоча. Дебора сложи ръка върху нея и почувства горещината, но не се осмеляваше да се надява.

— Ти каза, че е точно копие, копеле — измърмори тя. — Е, да видим дали е така.

Изправи се бавно, долепена до каменните блокове на огромния дялан триъгълник. Ъгълът на купола я принуждаваше да се наведе назад, към тъмното пространство, а после протегна крак и се приготви да ритне горещата плоча, на която бяха изобразени имперските лъвове.

— Копие — изсъска тя. — Една трета от автентичния размер.

Това означава, че каменната плоча трябва да е дебела не повече от два-три сантиметра, тъй като оригиналните са били направени така, че да спестят прекомерната тежест върху трегера.

Е, да видим.

Дебора ритна силно, усети леко раздвижване, чу, че нещо се разтроши, и се усмихна победоносно.

Още два ритника и от плочата се откъртиха камъни. Трети, и тя видя светлина — червена и примигваща.

Приклегна отново на трегера и започна да удря и да блъска с длани. Появи се още една пукнатина — същинска лава, изригваща от вулканичен кратер през нощта, и после се откърти парче, голямо колкото главата ѝ. Въодушевена, тя допря раменете си и натисна. Нагорещеният камък леко поддаде, издавайки стържещ звук. Направи го отново и отново, докато триъгълникът се разцепи и горните две трети на триъгълника се отвориха.

Дебора блъсна с всички сила и чу как камъните паднаха долу и се разбиха. Дупката вече беше достатъчно широка, за да се промъкне, макар че бушуващият огън от другата страна я накара да се поколебае. Изглежда, горяха всичките греди в основата на къщата. Накрая щяха да рухнат и дали щяха да я повлекат със себе си в гробницата, или не, беше спорен въпрос. Ако не опиташе сега, никога нямаше да се измъкне оттам. Тя погледна за последен път погребалната камера, осветена от танцуващите пламъци, и изпъзля на външния трегер.

Горещината беше непоносима. Тя приклегна, обърна се с лице към стената, спусна се надолу, падна и се претърколи на земята, за да омекоти удара върху коленете и глезените си.

Каменните стъпала бяха единственото нещо, което не гореше. Животът ѝ беше запазен единствено благодарение на факта, че се намираще под най-буйния огън и най-гъстия пушек, а не над тях, но трябваше да се качи нагоре, за да излезе оттам. Наведе глава и побягна. Горещината се увеличи неимоверно. Горе имаше малък лост. Дебора го натисна и капакът на тавана се спусна. Разнесе се съскане, когато огънят изсмука въздуха отдолу.

Дебора провря глава през отвора и усети как кичури от косите ѝ припламват и се свиват от топлината. Пътят, по който беше влязла, представляваше огнена стена. Не можеше да се измъкне оттам. Но не можеше и да остане, където беше. Без да си дава време да помисли, тя се изкатери горе и хукна по коридора с горящи стени. Ризата ѝ беше завързана на устата. Едва дишаше.

В дъното на коридора тя стигна до врата. Дръжката беше толкова гореща, че кожата на дланта ѝ изцвърча и почувства пронизваща болка.

Дръпна се назад и побягна обратно. Дишането ѝ се затрудни. Дръжката на следващата врата беше по-хладна и отвъд имаше килер. Дебора изпъшка, коленичи, притисна лице до пода и вдъхна по-свежия и чист въздух. В сравнение с онова, което беше дишала дотогава, той имаше вкуса на планински поток. Изправи се и като се препъваше, побягна. В този момент пред нея се появиха двойните външни врати.

Горе се разнесе силен трясък, последван от скърцане на дърво. Част от тавана се срути, разпръсквайки дъжд от искри. Дебора наведе глава и побягна към вратите. В същия миг зад гърба ѝ експлодира греда, сякаш беше заредена с динамит.

Стигна до вратите, успя да дръпне резетата и най-после се гмурна в хладната, влажна нощ.

Като се изтърколи от предната част на къщата, видя, че голямата алея за коли е осветена не само от бушуващия огън, но и от светлините на три пожарни коли. Пожарникарите, които свързваха маркучите, изумено се вторачиха в Дебора. Единият извади кислородна маска и се завтече към нея.

— Казаха, че вътре няма никого! — възкликна друг.

— Има ли още някой? — попита пожарникарят с маската, докато ѝ помагаше да слезе по стъпалата.

Тя изведнъж се почувства без всякакви сили и благодарно се облегна на него.

— Някой?

— Има ли още някой? — повтори той. — Не можем да овладеем пожара. Само ще се погрижим да не се разпространи. Нека да гори. Вътре няма друг, нали?

Дебора се замисли за миг и сетне поклати глава.

Нека да гори.

78.

Беше сутрин. Дебора прекара нощта в мемориалната болница „Грейди“, за да бъде под наблюдение. Няколко пъти ѝ подаваха кислород, различни медицински сестри се погрижиха за леките ѝ наранявания и охлузвания и след кратък и неспокоен сън на зазоряване заявиха, че може да се прибере у дома.

Сернига и Кийн дойдоха в шест.

— Били сте доста заета тази нощ, а? — попита федералният агент.

— Горе-долу — отвърна Дебора.

— Искате ли да ми разкажете какво се случи?

— Не тук. На моя територия.

— У вас?

— В музея.

Уличното движение в ранното утро все още не беше натоварено и след двадесетина минути тримата влязоха в музея.

— Може ли да отидем в стаята на Ричард? — попита Дебора.

— Разбира се — отговори Сернига. — Защо?

— Не знам. За да сложим край на случая с него, предполагам.

Агентът седна зад бюрото на Ричард и разтвори бележника си. Дебора се настани на единственото кресло, с гръб към библиотеката. Усещаше болезнено кожата на бинтованите си рамене и ръце. Бяха ѝ дали куп кремове и лосиони за изгарянията, но въпреки това опърлените участъци я заболяваха при всяко раздвижване на въздуха. Кийн я наблюдаваше мълчаливо. Изглеждаше засрамен.

— Това наистина е краят, така ли? — попита тя.

— Що се отнася до мен, да. Няколко месеца ще пиша доклади, но ще се постарая да не замесвам името ви.

— Сигурен ли сте, че е бил той?

— Бауърс ли? Да. Микробусът беше намерен обхванат от пламъци в канавката близо до Вирджиния Хайландс.

— Катастрофирал ли е?

— Трудно е да се каже. По-скоро прилича на запален.

— Запален?

— Саможертвата е любим похват за тези политически мъченици, както се определят. Макар че не разбираме защо са го направили, след като очевидно са се измъкнали с онова, което са търсили. Бяха извадени две тела. Единият явно е татуираният скинхед, когото описахте. Другият, вероятно шофьорът, е Калвин Бауърс. Ще трябва да изчакаме анализа на зъбите, но сигурно е той. В сандък в задната част имаше трети труп. Това ли е, което мисля?

— Не. Не са се измъкнали с онова, което са търсили. Вероятно затова са се запалили заедно с него. Третият труп беше на Маркъс. Размених телата и оставих другото да изгори в гробницата на Атрей. Те бързаха и не го погледнаха отблизо, но предполагам, че са разбрали скоро след като са тръгнали.

Кийн тихо подсвирна.

Сернига я погледна. Не каза нищо, но ѝ се стори, че изглежда смаян. Дебора отмести очи. Не желаше нито възхищението, нито съжалението му, искаше разпитът да приключи колкото е възможно по-скоро.

— Погребалната маска оцеля ли от пожара? — неочаквано попита тя.

— Да, но не е в такова състояние, че да можете да я покажете в музея. Съжалявам.

— Няма защо. На Маркъс би му харесало да изгори на погребалната клада с маската на Агамемнон на лицето — тъжно се усмихна Дебора.

— Знаете ли, че когато германците са нападнали Гърция, Хитлер е издал изрична заповед Атина да не бъде бомбардирана? Смятал е града за свой духовен дом. Казват, че Втората световна война е модерна по отношение на технологиите, но древна, що се отнася до целите.

— Изтребването на врага — каза Дебора. — Разрушаването на чуждите градове, култури и народи, смятани за по-нисши.

— Величави цели за малка организация като „Атрей“, като се има предвид, че никога не са имали повече от двама членове — рече Сернига. — Предполагам, че това е цената на конспиративността и

манията за преследване. Не са могли да завербуват много хора. Въпреки това обаче очевидно са имали един тон пари.

— От Грейвс?

На лицето на федералния агент се изписа озадаченост.

— Едуард Грейвс, военният полицаи — поясни Дебора.

— Да. Той изглежда е събрал много пари, докато е бил във Франция, и ги е използвал, когато се е върнал в Щатите. Забележителен предприемач и бизнесмен. При това почтен.

Дебора уморено въздъхна. Не виждаше парадокс в този факт.

— Сега, след като знаем кой е ръководил „Атрей“, ще можем да получим достъп до банковите им сметки. Калвин Бауърс сигурно има огромно богатство. Било му е необходимо, за да дирижира план с такива мащаби.

Дебора отмести поглед. Известно време самоувереният вид и властността на Калвин я бяха заинтригували, дори привлекли. Споменът я разстрои. Смяташе, че е неуязвима пред такива неща.

По-добре внимавай следващия път... — подсказа ѝ гласът отвътре.

— Знаехте ли, когато се срещахте с Бауърс? — попита Сернига, прекъсвайки мислите ѝ.

— Какво? — Тя се размърда неспокойно от втренчения му поглед.

— Знаехте ли, че той е нацистът, убил Ричард?

Дебора не каза нищо, а сетне поклати глава.

Сернига и Кийн си тръгнаха. Тя седя неподвижно десетина минути, мислите ѝ се рееха от Маркърс и Ричард към Калвин. Беше убедена доскоро, че маската на Атрей е златният накит, сложен на лицето на труп от античността — но не се беше оказало така. Това беше фасадата, която Калвин и подобните нему си слагаха всеки ден. Тази постоянна маскировка на нормални хора им позволяваше да живеят на света, без никой да ги познае, неуязвими за паниката, ужаса и недоверието, които истинските им лица биха предизвикали. Колко от тях продължаваха да живеят незабележими в Джорджия и в цяла Америка, но тайно мразеха, ненавиждаха и желаеха изстребването на всички, които не изглеждаха, не мислеха и не обичаха като тях?

Мисълта смрази кръвта ѝ и я потисна, като желязно менгеме, стягащо сърцето и белите ѝ дробове.

Децата и техните бащи.

Заради това беше всичко. Дебора, Тоня, Маркърс и Александра и техните бащи. До известна степен Ричард. Може би дори Калвин и Грейвс, военният полицаи фашист, негов наставник в „Атрей“. Самият Атрей и Агамемнон. Агамемнон и Орест, който отмъщава за своята майка убийца... Приам и Хектор. Ахил и Пир. Безбройните, безименни жертви в лагерите на смъртта. Родители и деца. Проклятието на Атрей беше повторение на убийствата и отмъщенията, сполетели потомците му. Дебора осъзна как проклятието се просмуква като кръв в платно — или като зараза. Тя се обърна да потърси книгата си — „Възходът и падението на нацистка Германия“.

Калвин беше мъртъв. Беше се самоубил, защото не можеше да продължи да живее с мисълта за поражението си. Разбира се, ако зъбните анализи съвпаднаха. Но кой друг би могъл да бъде? „Атрей“ имаше двама членове. Жалка организация. Но омразата в душите им беше неизмерима и смъртоносна.

Дебора трепна, изведнъж обезпокоена.

Двама? Не. Имаше и трети. Тя го зърна само веднъж, докато той седеше в микробуса, с който я бяха закарали в гробницата на Калвин.

Това означава, че...

Трябваше да се обади на Сернига. Дебора се обърна и в същия миг чу издайническото изщракване на ключалката. Библиотеката зад нея бавно започна да се отваря.

79.

Хладината, която смрази гърба ѝ, сигурно беше въображаема.

— Здравей, Калвин — без да се обръща, каза Дебора.

Той мина покрай нея, приближи се до вратата и заключи. Изглеждаше измъчен и изтощен. Обичайното му спокойствие го беше напуснало. Модният му костюм беше измачкан, косата му беше разрошена и лицето му беше изцапано с прахоляк, моторно масло и кръв. Отново държеше дългата нацистка кама, която обаче сега висеше на пръстите му, сякаш беше забравил, че е там. Това му придаваше непредсказуемостта на психопат.

— Не си ли изненадана, че ме виждаш? — попита Калвин.

— Не. Последното зловецъ плашило, което ми показва, беше върхът на въображението ти. Чета за нацистката етика — красота и прочистване чрез геноцид. Ако не беше толкова отвратително, щеше да бъде смешно. Предполагам, че полицаите ще намерят куршуми в трупове, които си оставил в горящия микробус.

— Да, за съжаление последните ми куршуми. Но в това — добави той, като повдигна пръста с камата, — има някаква поетическа справедливост, нали?

Дебора погледна ножа, но не помръдна.

— Справедливост — повтори Калвин, направи крачка към нея и заговори по-настойчиво, — заради онова, което направи снощи с...

— Фюрера? — В предпазливия ѝ тон прозвуча нотка на презрение. — Той най-сетне получи позорното изгаряне, което заслужава. И знаеш ли кое е най-хубавото? Ти сам запали пожара.

— Млъкни. — Бауърс вдигна ножа.

Дебора нарочно го предизвикваше, вероятно за да го изкара от равновесие. Но може би по-скоро заради горчивото си откритие, че Калвин е глупак, на когото прекалено дълго се бяха възхищавали.

— Вие сте кретени! — изсъска тя. — Превъзходство на бялата раса! Това е смешно.

— Млъкни, еврейко! — извика Калвин.

— Не можеш да ме нараниш — заяви тя, стана и изправи рамене, — инфантилен, жалък тъпак, с твоите знамена, лозунги и глупашки фантазии...

Бауърс се нахвърли върху нея ожесточено и първичната част от съзнанието ѝ се активира, тя сви юмруци и го цапардоса в лицето. За да спре атаката ѝ той я притисна като боксьор. Тя го ритна с коляно в слабините, но Калвин очакваше това, и се претърколи настрани, като я бутна назад. Дебора се стовари на леглото. Той се хвърли върху нея и я прикова там, борейки се да обездвижи ръцете ѝ, докато вдигаше камата.

В същия миг някой почука на вратата.

— Госпожице Милър?

Тоня. Очите на Калвин се разшириха. Пръстите му се вкопчиха в гърлото на Дебора. Тя продължи да се съпротивлява и той пусна ножа, за да я удържи.

— Току-що дойдох и не знаех дали сте тук — отново се чу приглушеният глас на Тоня.

Калвин престана да я души и лицето му се разтегли в усмивка.

— Тя все още не знае — прошепна той и за изненада на Дебора извика: — Дай ни няколко минути, Тоня. Завари ни... в неудобно положение.

— Съжалявам, господин Бауърс — почтително и смутено отговори Тоня. — Ще дойда по-късно.

— Добре.

Калвин се заслуша в тишината и после се усмихна зловещо.

— Сега ще изконсумираме връзката си.

— Не мисля така.

Дебора си го помисли, но думите не бяха нейни. Произнесе ги Тоня.

Тя стоеше зад Бауърс. Той се обърна и се претърколи, но Тоня го удари по главата със старата индианска томахава. Калвин се отпусна и се свлече на пода. Дебора се изправи. Едва си поемаше въздух и се държеше за гърлото.

— За варварско оръжие това нещо е много ефикасно — отбеляза Тоня.

Дебора се втренчи в нея.

— Само не ми казвай, че без да искаш си разсипала парфюма —
рече чернокожата жена.

Два месеца по-късно

Благотворителният прием приключваше. Храната, която беше много по-хубава от последния път, беше поднесена и персоналът на „Вкус на еlegantност“ започна бързо и усърдно — някои биха казали подозрително усърдно — да почиства. Оставаше само Дебора да вдигне заключителния тост.

Тя се качи на подиума и погледна към музикантите. Те бяха престанали да свирят и в почивката пийваха по нещо. Дебора огледа лицата на гостите и видя Тоня, която стоеше най-отзад и се усмихваше настойчиво, за да ѝ подсказе да направи същото. Някой почука с лъжица по чашата си и във фойето на музея настъпи тишина.

— Добър вечер, госпожи и господа — започна Дебора и направи пауза, за да утихнат и последните разговори. — Не искам да развалям вечерта с дълга реч, но бих желала да направя няколко съобщения. Първо, от името на музея ви благодаря, че дойдохте и предложихте помощта си след един много труден период. Вашата морална и финансова подкрепа беше безценна за нас през последните няколко седмици и ще осигурим дейността на музея занаяпред.

Разнесе се ръкопляскане. Дебора се усмихна и кимна.

— Второ, искам да се възползвам от възможността и да ви представя новия член на екипа ни. Тоня Мълигру работи в музея от няколко месеца, но ролята ѝ се смени и вече ще заема поста директор по комуникациите. Това обхваща много неща — ще отговаря за рекламата, връзките с обществеността и всичко останало, което измисля да ѝ възложи. Тоня?

Тълпата се обърна. Тоня се усмихна скромно и вдигна ръка за поздрав. Фактът, че морето от лица беше по-голямо от обикновено и по-разнообразно по отношение цвета на кожата, беше доказателство за работата, която тя вече беше свършила. Въпреки усилията си, дълго време Дебора и Ричард не бяха успели да го постигнат.

— Освен това бих желала да съобщя за две нови изложби — продължи Дебора. — Едната е постоянна, а другата ще гостува в

„Хълма на друидите“ през следващите месеци. Постоянната изложба ще е посветена на културата на робите в Джорджия през деветнадесети век — вълнуващо и затрогващо изследване на афроамериканското наследство в региона, включващо документален филм, който ще бъде прожектиран в специално построена зала, и изложби на артефакти, снимки и документи, разказващи обстойно за всичко от пленяването на робите, търговията с тях в Африка и прехвърлянето им с кораби в Америка — до живота в плантациите и нелегалните канали за бягство. Надяваме се да съберем експонати от малки музеи с нисък бюджет и от частни колекции от Савана и други места в щата, както и да представим материали за живота в Атланта преди приемането на Декларацията за освобождаването на робите.

Отново последваха аплодисменти, този път по-продължителни и по-сърдечни.

— Временната изложба ще бъде тук през първите три месеца на идната година и ще ви предостави неповторимата възможност да видите древногръцки антики. Благодарение на господин Димитри Попадреус, директор на Националния археологически музей в Атина, „Хълмът на друидите“ ще бъде първият музей извън Европа, който ще покаже специална пътуваща изложба на микенско злато, бронз и керамика. Както предполагате, изложбата ще бъде изключителна, нещо невиждано в региона, а може би и в страната, и ние сме много доволни, че ще ѝ бъдем домакини.

Присъстващите отново започнаха да ръкопляскат.

Изложбата, разбира се, беше израз на благодарността на Попадреус към добронамереността на Ричард и тактичността на Дебора и беше изумително щедър. Той неочаквано се беше обадил преди три дни. Провлаченият му глас беше отекнал по изпълнената със смущения телефонна линия като глас от някакво древно минало. Интелигентността на жеста предизвика сълзи в очите на Дебора. Дълбоко в душата си тя чувстваше, че Ричард би искал да покаже на населението на Джорджия точно това — културата, вдъхновила Омир и на свой ред него. Вероятно дори беше мислил, че си струва да умреш за това.

— И накрая — добави Дебора, — искам да почетем паметта на човека, без когото нищо от това нямаше да бъде възможно, и който много ни липсва тази вечер...

Гласът ѝ потрепери и стана дрезгав. Тя млъкна, отново отвори уста и успя да се усмихне. Гостите деликатно и търпеливо изчакаха. Дебора обаче не беше в състояние да продължи да говори. Беше подготвила няколко изречения, с които да се опита да обясни какво означаваше Ричард за града и лично за нея. Смяташе да разкаже анекдоти за смелостта му като директор на музея и покровител на изкуството, за чувството му за хумор и неговата безкрайна отдаденост на археологията. Беше стояла до късно предишната вечер, опитвайки се да намери точните думи да изрази обичта си към покойния, но сега думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Съжалявам — промълви тя, помъчи се да се успокои, като продължаваше да се усмихва за извинение и сякаш се упрекваше. Накрая отвори уста да каже нещо. В същия миг от очите ѝ потекоха сълзи и внезапно и неудържимо започнаха да се стичат по лицето ѝ.

Въпреки че зрението ѝ се замъгли, Дебора видя Тоня, която мълчаливо вдигна чашата си. Дебора направи същото. Гостите последваха примера им.

— За Ричард.

— Трогателна реч — отбеляза Харви Уебстър. — Мислех, че не си способен на такова нещо.

— Майстор си на изненадващите комплименти, Харви — усмихна се Дебора.

След малко всички щяха да се разотидат. И Дебора щеше да се прибере у дома и да се наспи, а после отново да започне грижите си около музея и опитите си да живее нормално. Трябваше само още пет минути да изтърпи пренебрежителното презрение и сластолюбието на подпухналия дърт козел.

— Можеше да съобщиш още нещо — добави той, — но реших, че е най-добре да ти го кажа на четири очи.

Дебора изтръпна. Управителният съвет щеше да се опита да я отстрани или да намали финансирането, или...

— Казвай — рече тя и отпи от мартинито си, за да се успокои.

— Сдружението на бизнесмените християни се разпуска. Мислим, че времето ни свърши. Но тъй като сме филантропи, ще подарим значителна сума на музея.

— Много щедро от ваша страна — отвърна Дебора с облекчение. Раздялата със Сдружението и съмнителните му интереси щеше да ѝ предостави неописуемо голяма свобода в музея и да премахне нарастващите подозрения, граничещи с чувство за вина, че приема парите им.

— Това е най-малкото, което можем да направим — усмихна се Уебстър като показва влажния си, лигав език.

— Избрали сте интересен момент. Защо Сдружението се разпуска точно сега?

— Струва ни се подходящо.

— ФБР смятат, че „Атрей“ е била свързана с други, полегитимни делови интереси. Мислят, че те са представлявали нещо като твърдо ядро, ударен отряд, зад който стоят умерени организации, но със същите убеждения за превъзходство на бялата раса...

— Сериозно? Не бях чувал за такава организация.

— Убедена съм, че не знаеш. Те са били нещо като звено на терористична организация. Смятахме, че са се сдобили с особено мощно оръжие, но се оказа, че оръжието е по-скоро идеологическо, отколкото физическо.

— Нима? — продължи да се усмихва Уебстър, като се правеше на любезен и заинтригуван. — Казваш „Атрей“? Звучи латинско.

— Гръцко. Атрей е бил баща на обречен дом, отговорен за най-отвратителните актове на бруталност срещу членовете на собственото си семейство, заради които потомците му били прокълнати да водят безсмислени войни и да умират от насилствена смърт от ръцете на роднините си. Тъй като олицетворява насилие и омраза и е свързан с древната слава на Гърция, неонацистите са превърнали Атрей в свой символ, въплъщение на всичко, което искат да постигнат, особено срещу хора като Тоня и мен.

— Невероятно.

— Да.

Той се усмихна мрачно и сухо.

— С хората като теб винаги ще бъде така, нали? Винаги ще има някаква кауза, която да се отстоява, или несправедливост, която трябва да бъде поправена.

— Искрено се надявам.

— Кръстоносните походи са скъпи — добронамерено отбеляза Уебстър.

— Знам, но си заслужават. Преди няколко месеца тук наблизно убиха бездомник. Руснак. Той водеше кръстоносен поход. Неговата борба и обсебеност му струваха всичко.

— Пак започваш — усмихна се Харви.

— Вчера получих писмо от дъщеря му. Правителството му е върнало спечелените от него награди и му е дало посмъртно специален орден за заслуги към родината.

— Но той не е възкръснал, нали?

— Не, но дъщеря му отново го обича и това е най-важното.

Докато Дебора отминаваше, мобилният ѝ телефон иззвъня. Обаждаше се Сернига. Искал да дойде на благотворителния прием в знак на подкрепа, но бил зает. Радвал се, че Дебора е добре и музеят отново е стъпил на краката си. Накрая я попита дали иска да пийнат по чашка някоя вечер, за да „наваксат“.

Тя погледна към гостите, пръснати под големия зеленикав корабен нос с жената дракон, вече доказано автентичен, от седемнадесети век. Дебора вече беше свикнала с нея. Все още я намираще за ужасяваща, но във фигурата имаше и нещо остроумно, сякаш беше последната горчива шега на Ричард — за нейна сметка, разбира се — и вече я харесваше.

— Благодаря — каза тя на Сернига. — Оценявам предложението.

— И?

— Знаете къде да ме намерите.

— Да — неуверено отговори той.

Дебора се огледа за Тоня. Въпреки обещаващото поведение на служителите от фирмата за кетъринг в началото, те пак бяха оставили една маса, отрупана с остатъци от коктейла — салфетки и употребени чинии. Трябваше учтиво, но твърдо да изпрати гостите, за да се върне към работата си и да си легне в разумен час. Следващият ден беше събота и тя беше решила, както каза и по телефона на изумената си майка предишната вечер, да отиде на шабат балак — за пръв път, откакто се беше преместила в Атланта. Това щеше да отбележи новото начало и да бъде по-интересно от червилото, което отново беше прибрала в шкафчето под мивката за неопределено бъдеще. Щеше да се сбогува с Ричард, Маркърс и може би дори с баща си и с

безименните мъртъвци от семейството на баба ѝ с думите от „Кадиш“-а, които помнеше.

„Всемогъщи и вечен Отче, в радост и в тъга Ти, източникът на нашия живот, си винаги с нас. Като си спомняме с обич онези, които Ти извика при Теб, ние ти благодарим за примера на техния живот, за нашето ценно познанство с тях, за скъпите спомени и непресъхващото вдъхновение, което те оставиха. В памет на покойниците, които са свързани с Теб чрез вечен живот, нека нашият живот бъде отдаден в служене на Теб. Всички скърбящи Те молим за утеха. Въпреки че може да не разбират намеренията Ти, поддържай неугасваща вярата им в Твоя разум. Дай им сила в скръбта, Господи, и поддържай вярата им в Теб, докато те възхвалят Твоето име.“

Вярваше ли в това? Не съвсем. Може би щеше да повярва с течение на времето. Но чувстваше, че трябва да изрече думите, за да се сбъднат. И че ако ги произнесе в присъствието на други хора, които се борят в същия свят, и откриват същите неумолими истини и същото глобално равновесие от парадокси, тогава може би ще започне новото начало. Имаше поне надежда, а това струваше много повече, отколкото можеше да си представи.

Издание:

А. Дж. Хартли. Маската на Атрей

Английска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Милка Рускова

ISBN: 954-585-746-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.